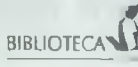

Scriitori contemporani, voci și tendințe noi
în literatura universală de azi.

Colecția BIBLIOTECA POLIROM este coordonată de Bogdan-Alexandru Stănescu.

Ian McGuire, *The North Water*

Copyright © 2016 by Ian McGuire
All rights reserved

© 2017 by Editura POLIROM, pentru traducerea în limba română

Această carte este protejată prin copyright. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, cum ar fi xeroxarea, scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informațiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Pe copertă: Christian Krohg (1852-1925), *Vânt din pupa*, 1882

www.polirom.ro

Editura POLIROM
Iași, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506
București, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A,
sc. 1, et. 1, sector 4, 040031, O.P. 53

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României:

McGUIRE, IAN

Apele Nordului / Ian McGuire; trad. din lb. engleză și note de Alexandra Fusoi. – Iași: Polirom, 2017

ISBN print: 978-973-46-6770-3
ISBN ePub: 978-973-46-6946-2
ISBN PDF: 978-973-46-6947-9

I. Fusoi, Alexandra (trad.)

821.111

Printed in ROMANIA

Ian McGuire

Apele Nordului

Traducere din limba engleză și note
de Alexandra Fusoi

POLIROM
2017

Lui Abigail, Grace și Eve

1

Iată Omul.[1]

Iese târându-şi picioarele din curtea de la Clappison şi o ia pe Sykes Street, adulmecând aerul încărcat de mirosuri amestecate – terebentină, făină de peşte, muştar, grafit, obişnuita duhoare matinală apăsătoare de pişat de la oalele de noapte abia golite. Îşi trage nasul o dată, se scarpină în capul cu păr tuns scurt şi îşi bagă mâna între picioare. Îşi miroase degetele, apoi le suge încet pe fiecare în parte, culegând şi ultimele rămăşiţe, storcând şi ultima picătură. Pe Charterhouse Lane, la capăt, o ia spre nord pe Wincolmlee, pe lângă taverna De La Pole, atelierul de lumânări de spermanţet şi presa de ulei. Vede, peste acoperişurile depozitului, cum se leagănă vârfurile arborilor mari şi ale artimonurilor, aude strigătele docherilor şi bocănitul maiurilor de la dogăria din apropiere. Umărul i se freacă de cărămida

1. Evanghelia după Ioan, 19:5, Biblia sau Sfânta Scriptură a Vechiului şi Noului Testament, trad. de Dumitru Cornilescu, Societatea Biblică din România, Oradea, 2011, p. 1051.

roșie tocită, pe lângă el trece un câine, apoi o căruță încărcată cu dulapi de lemn. Trage iar aer în piept și-și plimbă limba peste meterezele neregulate ale dinților. Simte născându-se în el o nevoie nouă, modestă, dar insistentă, o dorință proaspătă ce tânjește să fie împlinită. Corabia lui pleacă în zori, însă înainte de asta mai trebuie făcut ceva. Se uită în jur și, pentru o clipă, se întreabă despre ce-i vorba. Bagă de seamă mirosul pătrunzător de sânge de la cârnățărie, legănarea soioasă a fustei unei femei. Se gândește la carne, de animal, de om, apoi se mai gândește... nu-i genul ăla de dorință, hotărăște el, nu încă, e aia mai blândă, mai puțin presantă.

Se răsucește pe călcâie și se întoarce la birt. E aproape goală la ora asta a dimineții. În cămin arde un foc mocnit și se simte miros de prăjeală. Scormonește în buzunar, dar nu găsește decât firimituri de pâine, un briceag și o monedă de jumătate de penny.

— Rom, zice el.

Împinge jumătatea de penny peste tejghea. Birtașul se uită cu dispreț la monedă și scutură din cap.

— Plec dimineață, explică el, pe Volunteer. Îți dau o poliță.

Birtașul pufnește.

— Mă iei de prost? întreabă el.

Bărbatul ridică din umeri și se gândește o clipă.

— Dăm cu banul, atunci. Briceagul ăsta bun al meu pe-o dușcă din romul tău.

Îl pune pe tejghea, iar birtașul îl ia și îl cercetează atent. Desface lama și o încearcă pe buricul degetului mare.

— I-un briceag bun, spune omul. Nu m-o lăsat baltă până acu.

Birtaşul scoate un şiling din buzunar şi i-l arată. Aruncă moneda în aer şi pune palma peste ea. Se uită amândoi. Birtaşul dă din cap, ia briceagul şi-l bagă în buzunarul jiletcii.

— Acu poţi să te cari, zice el.

Expresia bărbatului nu se schimbă. Nu dă nici un semn de iritare sau surprindere. Pierderea cuţitului pare să fie parte dintr-un plan mai mare şi mai complicat la care este părtaş. După o clipă, se apleacă, îşi scoate cizmele marinăreşti şi le pune una lângă alta pe tejghea.

— Aruncă iar, spune.

Birtaşul dă ochii peste cap şi se întoarce.

— Nu vreau nenorocitele alea de cizme, zice el.

— Ai briceagul meu, spune omul. Nu poţi să dai înapoi acum.

— Nu vreau nenorocitele alea de cizme, zice iar birtaşul.

— Nu poţi să dai înapoi.

— Fac ce dracu' vreau eu, spune birtaşul.

La celălalt capăt al tejghelei stă rezemat un om din Shetland[1], care-i urmăreşte. Poartă un fes şi nişte pantaloni marinăreşti ţepeni de murdărie. Are ochi roşii, tulburi, de beţiv.

— Îţi iau io de băut, zice el, numa taci naibii din gură.

---

1. Arhipelag din largul coastelor de nord ale Scoţiei.

Bărbatul îl privește. S-a mai bătut, în Lerwick și Peterhead, cu de-ăștia din Shetland. Nu-s cine știe ce bătăuși, dar sunt încăpățânați și greu de dat gata. Ăsta are un cuțit ruginit de jupuit grăsimea de balenă la cingătoare și un aer agresiv și arțăgos. După o clipă, bărbatul dă din cap.

— Mulțam, zice. Am fost la curve toată noaptea și mi-e uscat gâtlejul.

Omul din Shetland dă din cap spre birtaș, care îi toarnă, fără nici o tragere de inimă, încă un rând. Bărbatul își dă jos de pe tejghea cizmele marinărești, ia băutura și se duce la o bancă de lângă foc. După câteva minute, se întinde, își trage genunchii la piept și adoarme. Când se trezește, insul din Shetland stă la o masă în colț, vorbind cu o curvă. E brunetă și grasă și are fața pătată și dinții verzui. Bărbatul o recunoaște, dar nu-și poate aduce aminte cum o cheamă. Betty? se întreabă el. Hatty? Esther?

Omul din Shetland strigă un băiat negru care stă ghemuit în pragul ușii, îi întinde o monedă și-i spune să-i aducă o porție de midii de la negustorul de pește de pe Bourne Street. Băiatul are nouă sau zece ani și e subțirel, cu ochi negri mari și pielea cafenie ceva mai deschisă. Bărbatul se ridică în capul oaselor și își umple pipa cu ultimele fire de tutun. O aprinde și se uită în jur. S-a trezit refăcut și pregătit. Își simte mușchii destinși sub piele, inima umflându-i-se și strângându-i-se în piept. Insul din Shetland încearcă s-o sărute pe femeie și e respins cu un scâncet lacom. *Hester*, își amintește

bărbatul. Numele femeii e Hester și are o cameră fără geamuri în James Square, cu un pat cu cadru metalic, un urcior cu un lighean și un irigator de cauciuc, pentru spălat sămânța. Se ridică și se apropie de locul unde stau cei doi.

— Mai cumpără-mi un rând, zice el.

Omul din Shetland îl privește o clipă cu ochii îngustați, apoi scutură din cap și se întoarce din nou spre Hester.

— Încă un rând și nu mai auzi de mine.

Celălalt nu-l bagă în seamă, dar bărbatul nu se clintește. Răbdarea lui e dintre cele mohorâte și nerușinate. Își simte inima umflându-se și strângându-se, adulmecă duhoarea obișnuită de birt... bășini, fum de pipă și bere vărsată. Hester ridică privirea spre el și chicotește. Dinții îi sunt mai mult cenușii decât verzui, iar limba are culoarea ficatului de porc. Omul din Shetland își scoate cuțitul de la cingătoare și-l pune pe masă. Se ridică.

— Mai bine-ți tai coaiele decât să-ți mai iau un rând, zice el.

E slab și deșirat. Are părul și barba îmbibate cu grăsime de focă și trăsnește a teugă. Bărbatul începe să înțeleagă acum ce are de făcut – să descopere de ce natură sunt nevoile sale și cum să și le satisfacă. Hester chicotește iar. Omul din Shetland apucă cuțitul și lipește lama rece de obrazul bărbatului.

— Ș-aș putea să-ți retez nasu' și să-l dau la purcelii ăia nenorociți din spate.

Râde la gândul ăsta, iar Hester i se alătură.

Bărbatul pare netulburat. Nu e încă momentul pe care îl așteaptă. E doar un răstimp plicticos, dar necesar, o pauză. Birtașul apucă o bâtă de lemn și deschide cu un scârțâit ușa tejghelei.

— Tu, zice el arătând spre bărbat, ești un ticălos leneș și un mincinos blestemat și vreau să te văd plecat.

Bărbatul se uită la ceasul de pe perete. E puțin trecut de amiază. Are 16 ore să facă tot ce are de făcut. Să-și ofere iar satisfacție. Jindul pe care-l simte e trupul lui ce își exprimă nevoile, ce îi vorbește... uneori o șoaptă, alteori un murmur, alteori un țipăt. Nu tace niciodată; dacă o să tacă vreodată, atunci o să știe că a murit până la urmă, că până la urmă l-a ucis vreun nemernic și gata.

Pășește brusc spre omul din Shetland, ca să-i arate că nu se teme, apoi se trage iar îndărăt. Se întoarce spre birtaș și ridică bărbia.

— Poți să-ți bagi ghioaga-n curu' ăla nenorocit, zice.

Birtașul îi arată ușa. Când bărbatul pleacă, sosește băiatul cu un castron de tablă cu midii aburinde și aromate. Se uită o clipă unul la altul, iar bărbatul simte un nou fior de certitudine.

O ia înapoi pe Sykes Street. Nu se gândește la Volunteer, tras acum la docuri, pe care a trudit în ultima săptămână la încărcat și călăfătuit, nici la blestemata de călătorie de șase luni care urmează. Se gândește doar la acest moment – Grotto Square, băile turcești, casa de licitații, frânghieria, pietrele de pavaj de sub tălpi, cerul

agnostic din Yorkshire. Din fire, nu-i nerăbdător sau agitat; așteaptă când trebuie să aștepte. Găsește un zid și se așază pe el; când îi e foame, suge o piatră. Orele trec. Trecătorii îl observă, dar nu încearcă să-i vorbească. În curând va veni momentul. Privește cum se lungesc umbrele, cum plouă puțin și apoi se oprește, cum tremură norii peste cerul jilav. Aproape s-a înserat când îi vede în cele din urmă. Hester cântă o baladă, omul din Shetland are o sticlă de grog într-o mână și o călăuzește stângaci pe femeie cu cealaltă. Se uită cum o iau spre Hodgson Square. Așteaptă o clipă, apoi o tulește după colț, pe Caroline Street. Încă nu-i noapte, dar e destul de întuneric, hotărăște el. Ferestrele Casei de rugăciune strălucesc, în aer se simte miros de praf de cărbune și potroace. Ajunge pe Fiche's Alley înaintea lor și se strecoară înăuntru. Curtea e pustie, în afară de o frânghie cu rufe pătate de funingine și de izul înțepător, de amoniac, al pișatului de cal. Se oprește în cadrul întunecat al unei uși, cu o bucată de cărămidă strânsă în pumn. Când Hester și omul din Shetland intră în curte, așteaptă o clipă ca să se asigure, apoi se repede și îl izbește puternic în ceafă cu cărămida.

Osul cedează lesne. Sângele țâșnește în picături fine și se aude un trosnet ca de creangă udă. Omul din Shetland se prăbușește greoi în față, fără simțire, iar dinții și nasul i se sparg de pietrele de pavaj. Înainte să apuce Hester să țipe, bărbatul i-a pus cuțitul de jupuit la gât.

— O să te spintec exact ca pe-un nenorocit de cod, îi promite.

Hester se uită la el înnebunită, apoi ridică mâinile murdare, semn că se predă.

Bărbatul îi golește buzunarele omului din Shetland, ia banii și tutunul și aruncă restul deoparte. Un nimb de sânge înconjoară fața și capul omului, dar el încă mai respiră slab.

— Trebuie să-l mutăm pe nemernicul ăsta imediat, zice Hester, sau o să intru în căcat.

— Atunci, mută-l, răspunde bărbatul.

Se simte mai ușurat decât cu o clipă înainte, de parcă lumea s-ar fi lărgit în jurul lui.

Hester încearcă să-l târască pe omul din Shetland trăgându-l de braț, dar e prea greu. Alunecă pe sânge și cade pe pavaj. Râde încetișor, ca pentru sine, apoi începe să suspine. Bărbatul deschide ușa magaziei de cărbuni și-l bagă înăuntru pe omul din Shetland, trăgându-l de călcâie.

— N-au decât să-l găsească mâine, zice el. O să fiu de mult plecat până atunci.

Hester se ridică, încă nesigură pe picioare din cauza băuturii, și încearcă fără sorți de izbândă să-și șteargă noroiul de pe fuste. Bărbatul se întoarce să plece.

— Dă-mi și mie un șiling, doi acolo, vrei, dragule? îi strigă Hester. Pentru tot deranju'.

Îi ia vreo oră să dea de urma băiatului. Îl cheamă Albert Stubbs și doarme într-un canal de scurgere din cărămidă, sub podul de la nord, trăind din resturi și din câte un bănuț câștigat când și când din comisioane

pentru beţivii care se adună în tavernele sordide de pe ţărm în aşteptarea vreunui vas.

Bărbatul îi oferă de mâncare. Îi arată banii pe care i-a furat de la omul din Shetland.

— Zi-mi ce vrei, îl îndeamnă, şi-ţi cumpăr.

Băiatul îl priveşte fără grai, ca un animal surprins în bârlog. Bărbatul observă că n-are nici un miros – în mijlocul mizeriei a rămas cumva curat, nepătat, de parcă pielea lui brună de la natură ar fi o protecţie împotriva păcatului şi nu, aşa cum cred unii, o urmare a acestuia.

— Eşti o încântare pentru ochi, îi spune bărbatul.

Băiatul cere rom, iar bărbatul scoate o sticluţă unsuroasă din buzunar şi i-o întinde. În timp ce bea romul, ochii îi devin sticloşi şi încrâncenarea reţinerii lui mai scade.

— Mă cheamă Henry Drax, îi explică bărbatul, cât de blând poate. Sunt harponier. Mă îmbarc în zori pe Volunteer.

Băiatul dă din cap nepăsător, de parcă ar fi nişte lucruri pe care le-a auzit demult. Părul îi e prăfuit şi lipsit de viaţă, dar pielea îi e nefiresc de curată. Luceşte în lumina palidă a lunii ca o bucată de lemn de tec lustruită. Băiatul n-are pantofi, iar tălpile îi sunt înnegrite şi bătătorite din cauza pietrelor de pavaj. Drax simte nevoia să-l atingă acum... poate pe obraz sau pe umăr. Ar fi un semn, crede el, un fel de-a începe.

— Te-am văzut mai devreme la birt, zice băiatul. Atunci n-aveai bani.

— Lucrurile s-au schimbat, îi explică Drax.

Băiatul dă iar din cap și mai bea niște rom. Probabil că are aproape doisprezece ani, se gândește Drax, dar s-a oprit din crescut, cum se întâmplă de multe ori. Se întinde și ia sticla de la buzele băiatului.

— Trebuie să mănânci ceva, zice el. Vino cu mine.

Merg împreună fără să vorbească, pe Wincolmlee și Sculcoates, pe lângă hanul Whalebone, pe lângă depozitele de cherestea. Se opresc la brutăria Fletcher și Drax așteaptă cât băiatul înfulecă o plăcintă cu carne.

Când termină, băiatul se șterge la gură, își curăță flegma din fundul gâtlejului și scuipă în rigolă. Dintr-odată pare mai mare decât înainte.

— Știu un loc unde putem să mergem, zice el arătând peste drum. Chiar acolo, vezi? Dincolo de șantier.

Drax își dă seama imediat că trebuie să fie o capcană. Dacă se duce cu negroteiul pe șantier, o să fie zvântat în bătaie și despuiat ca o curvă. E o surpriză că băiatul l-a subestimat cu totul. Întâi simte dispreț pentru nechibzuința lui și apoi, mai plăcut, ca valul și fiorul unei idei noi, începutul furiei.

— Io-s ăla care-o trage, io, îi spune el blând. Niciodată ăla căruia i-o tragi.

— Știu, răspunde băiatul. Înțeleg.

Cealaltă parte a drumului e cufundată în întuneric. Acolo se află o poartă de lemn de vreo 10 picioare[1], cu

1. Veche unitate de măsură pentru lungime: 1 picior = 30,5 cm.

vopseaua verde scorojită, un zid de cărămidă şi o alee dosnică cu pietriş. Pe alee nu e nici o lumină şi singurele zgomote sunt scârţâitul cizmelor lui Drax şi şuieratul întretăiat, tuberculos, al băiatului. Luna galbenă e vârâtă ca un cocoloş pe gâtlejul strâmt al cerului. După un minut, ajung într-o curte pe jumătate plină cu butoaie sparte şi cercuri de butoi ruginite.

— E pe-aici, zice băiatul. Nu-i departe.

Chipul lui trădează o nerăbdare grăitoare. Dacă Drax mai avea vreo îndoială înainte, acum nu mai are nici una.

— Vino-ncoa, îi spune băiatului.

El se încruntă şi arată iar drumul pe care vrea s-o apuce amândoi. Drax se întreabă câţi dintre amicii băiatului îi aşteaptă pe şantier şi ce arme au de gând să folosească împotriva lui. Chiar arată, se întreabă el, ca un nenorocit bun de nimic care poate fi jefuit de nişte copii? Asta-i impresia pe care o face acum lumii ce îl aşteaptă?

— Vino-ncoa, spune din nou.

Băiatul ridică din umeri şi porneşte înainte.

— O s-o facem acum, zice Drax. Aici şi acum. N-o să aştept.

Băiatul se opreşte şi scutură din cap.

— Nu, zice el, e mai bine pe şantier.

Bezna din curte îl face perfect, se gândeşte Drax, îi preschimbă drăgălăşenia într-un soi de frumuseţe sumbră. Arată ca un idol păgân stând acolo, un totem

cioplit din abanos, nu ca un băiat, mai degrabă ca un ideal exagerat de băiat.

— Ce fel de ticălos crezi că sunt eu? întreabă Drax.

Băiatul se încruntă o clipă, apoi îi aruncă un rânjet ademenitor și neverosimil. Nimic din toate astea nu e nou, se gândește Drax, toate au mai fost făcute și înainte, și vor mai fi făcute, în alte locuri și în alte momente Trupul are tiparele lui împovărătoare, obișnuințele lui: hrănitul, spălatul, deșertatul mațelor.

Băiatul îl atinge rapid pe cot și îi arată iar drumul pe care vrea să meargă amândoi. Șantierul. Capcana. Drax aude un pescăruș țipând deasupra capului, bagă de seamă mirosul puternic de bitum și vopsea de ulei, întinderea siderală a Carului-Mare. Îl trage pe negrotei de păr și-l lovește cu pumnul, iar și iar – de două, trei, patru ori, repede, fără ezitare sau scrupule –, până când încheieturile degetelor îi sunt fierbinți și întunecate de sânge, iar băiatul se prăbușește, moale și leșinat. E subțire și ciolănos și nu cântărește mai mult decât un terier. Drax îl întoarce și-și trage în jos nădragii. Nu găsește în asta nici plăcere, nici ușurare, ceea ce nu face decât să-i sporească ferocitatea. A fost lăsat fără ceva viu, ceva nenumit, dar și real.

Nori de plumb și cositor ascund luna aproape plină și se aude huruitul roților de căruțe cu obezi de fier, miorlăitul ca un plâns de copil al unei pisici în călduri. Drax se mișcă repede: o acțiune după alta, fără pasiune și cu precizie, ca o mașinărie, dar nu mecanic. Se agață de lume ca un câine care trage de un os... nimic nu-i

este nedesluşit, nimic nu e străin de poftele lui pătimaşe şi tiranice. Ce fusese odată un băiat negru dispăruse acum. S-a dus de tot şi în schimb a apărut altceva, complet diferit. Curtea asta a devenit un loc al magiei abjecte, al mutaţiilor însângerate, iar Henry Drax este creatorul ei sălbatic, nelegiuit.

2

Brownlee se consideră, după treizeci de ani de măsurat cu pasul puntea de la pupa, un bun judecător de caractere, dar individul ăsta nou, Sumner, medicul ăsta de bord irlandez, proaspăt venit din Punjabul răsculat, e într-adevăr un caz complex. E scund, cu trăsături ascuțite și o expresie neplăcut batjocoritoare, are un șchiopătat nefericit și vorbește o engleză barbar deformată, din ținutul mlaștinilor; totuși, în ciuda acestor piedici evidente și felurite, căpitanul simte că o să meargă. E ceva în chiar stângăcia și nepăsarea tânărului, în talentul și dorința lui de a *nu* face pe plac, pe care Brownlee îl găsește ciudat de atrăgător, poate pentru că-i aduce aminte de el însuși într-o perioadă a vieții când era mai tânăr și mai lipsit de griji.

— Care-i povestea cu piciorul? îl iscodește, mișcându-și glezna în semn de încurajare.

Stau în cabina căpitanului de pe Volunteer, bând brandy și trecând în revista călătoria ce are să vină.

— Un glonț de muschetă tras de un șipai[1], explică Sumner. Tibia a avut cel mai mult de suferit.

— La Delhi? După asediu?

Sumner încuviințează din cap.

— În prima zi a asaltului, lângă Poarta Kashmirului.

Brownlee dă ochii peste cap și fluieră încet, admirativ.

— Ai văzut când a fost ucis Nicholson[2]?

— Nu, dar i-am văzut trupul după aia, când era mort. Sus, pe culme.

— Un om extraordinar, Nicholson ăsta. Un mare erou. Se zice că tuciuriii îl venerau ca pe-un zeu.

Sumner ridică din umeri.

— Avea drept gardă de corp un paștuni[3]. O pacoste uriașă pe nume Khan. Dormea în fața cortului său, ca să-l apere. Umbla vorba că erau iubiți.

Brownlee clatină din cap și zâmbește. Citise totul despre John Nicholson în *The Times* de la Londra:

---

1. Soldat indian în armata britanică. Răscoala șipailor (1857-1859) a fost una dintre cele mai ample și mai violente mișcări împotriva stăpânirii coloniale britanice, fiind înăbușită în sânge.
2. John Nicholson (1821-1857) – general și administrator britanic, născut în Irlanda; a fost comisar regal adjunct în Punjab (1851-56) și a jucat un rol important în asaltul de la Delhi.
3. Locuitor de religie islamică din Afganistan și din nord-vestul Pakistanului care vorbește limba paștu.

cum își condusese oamenii în marș pe cea mai cumplită arșiță, fără să asude sau să ceară apă măcar o dată, cam la vremea când despicase în două un șipai răzvrătit cu o singură lovitură a formidabilei lui spade. Fără oameni ca Nicholson – neînduplecați, aspri, brutali la nevoie –, Brownlee crede că Imperiul ar fi fost de mult pierdut. Și, fără Imperiu, cine ar mai fi cumpărat uleiul, cine ar mai fi cumpărat fanoanele?

— Invidie, zice el. Numai ranchiună. Nicholson e un mare erou, cam brutal uneori, din câte am auzit, dar la ce-ai putea să te aștepți?

— L-am văzut spânzurând un om numai pentru că a zâmbit la el, și amărâtul de ticălos nici măcar nu zâmbise.

— Trebuie stabilite niște limite, Sumner, zice Brownlee. Trebuie păstrate niște standarde de civilizație. Uneori trebuie să plătim cu aceeași monedă. La urma urmelor, tuciuriii au ucis femei și copii, i-au violat, le-au tăiat beregatele micuțe. Așa ceva cere o răzbunare pe măsură.

Sumner dă din cap și aruncă o privire la pantalonii lui negri, acum cenușii în genunchi, și la bocancii nelustruiți. Căpitanul se întreabă dacă noul lui medic de bord e un cinic sau un sentimental sau (se poate oare așa ceva?) câte puțin din amândouă.

— A, din astea sunt o grămadă, răspunde Sumner, întorcându-se din nou spre el cu un rânjet. O grămadă de răzbunări pe măsură. Da, chiar așa.

— De ce-ai plecat din India? întreabă Brownlee, foindu-se un pic pe bancheta capitonată. De ce-ai plecat din Regimentul 61[1]? Nu din cauza piciorului?

— Nu din cauza piciorului, Doamne, nu. Le plăcea piciorul.

— Atunci, de ce?

— Mi-a picat o moştenire din senin. Unchiu-meu Donal a murit pe neaşteptate acum şase luni şi mi-a lăsat ferma lui de lapte din Mayo – 50 de acri, vaci, o untărie. Valorează cel puţin 1.000 de guinee, probabil mai mult, sigur destul cât să-mi cumpăr o căsuţă la ţară şi un cabinet drăguţ şi respectabil într-un loc liniştit, dar bănos: Bognor, Hastings, poate Scarborough. Vezi tu, aerul de mare îmi prieşte şi chiar îmi place să am o promenadă.

Brownlee are îndoieli serioase că bunele văduve din Scarborough, Bognor sau Hastings chiar şi-ar dori să se îngrijească de suferinţele lor un nelegiuit schilod şi mărunţel, dar lasă neexprimată această părere.

— Şi-atunci, de ce stai aici, cu mine, pe o balenieră groenlandeză? întreabă în schimb. Adică, un mare proprietar de terenuri irlandez ca tine?

Sumner zâmbeşte la sarcasmul lui, îşi scarpină nasul, se abţine.

---

1. Regimentul de infanterie 61 (South Gloucestershire) – în timpul răscoalei din India, a luptat în asediul şi capturarea oraşului Delhi.

— Sunt niște încurcături juridice cu proprietatea. Au apărut din senin niște veri misterioși care reclamă și ei moștenirea.

Brownlee oftează înțelegător.

— Așa-i întotdeauna, zice el.

— Mi s-a spus că poate dura și un an până se rezolvă dosarul și până atunci nu prea am nimic de făcut și nici bani să fac ceva. Treceam prin Liverpool întorcându-mă de la avocații din Dublin și am dat peste domnul Baxter al dumitale, în barul de la hotelul Adelphi. Am intrat în vorbă și, când a aflat că sunt un fost medic militar care are nevoie de un serviciu bine plătit, a adunat doi cu doi și i-a dat patru.

— E-un șarlatan ager și lacom Baxter ăsta, zice Brownlee cu o sclipire în ochi. Eu n-am încredere în nenorocit. Cred că are un strop de sânge evreiesc în venele lui veștejite.

— Sunt destul de mulțumit de condițiile pe care mi le-a oferit. Căpitane, nu mă aștept să mă îmbogățesc din vânătoarea de balene, dar cel puțin o să-mi asigure o ocupație până se pun în mișcare rotițele justiției.

Brownlee pufnește.

— A, o să-ți găsim noi de treabă, spune el. E întotdeauna de lucru pentru cei dornici.

Sumner încuviințează, își termină brandy-ul și pune paharul înapoi pe masă cu un clinchet ușor. Felinarul cu ulei atârnat de tavanul din lemn întunecat rămâne neaprins, dar umbrele din colțurile cabinei se adâncesc și se întind pe măsură ce lumina de-afară începe să

pălească, iar soarele dispare în spatele harababurii din fier și cărămidă roșie a coșurilor și acoperișurilor.

— Sunt la dispoziția dumitale, domnule, zice Sumner.

Brownlee se întreabă o clipă ce înseamnă asta mai exact, dar apoi hotărăște că nu înseamnă absolut nimic. Baxter nu-i omul care să trădeze secrete. Dacă a avut un motiv anume să-l aleagă pe Sumner (în afara celor evidente: costul scăzut și disponibilitatea), acesta nu este probabil decât că irlandezul e destins și maleabil și are în mod clar altele în minte.

— Am descoperit că, de regulă, nu-s prea multe îngrijiri medicale de acordat pe-o balenieră. Când se îmbolnăvesc, oamenii fie se fac bine de la sine, fie cedează și mor... cel puțin asta-i experiența mea. Leacurile nu prea au mare efect.

Sumner ridică din sprâncene, însă nu pare îngrijorat de această discreditare nonșalantă a profesiei sale.

— Trebuie să inspectez cufărul cu medicamente, spune fără prea mult entuziasm. S-ar putea să fie nevoie să adaug sau să înlocuiesc unele lucruri înainte să ridicăm ancora.

— Cufărul se află în cabina ta. E o spițerie pe Clifford Street, pe lângă Templul Masonic. Ia ce-ți trebuie și zi-le să-i trimită nota domnului Baxter.

Amândoi bărbații se ridică de la masă. Sumner întinde mâna și Brownlee i-o strânge scurt. O clipă, cei doi se iscodesc din priviri, sperând parcă să găsească un răspuns la o întrebare tainică pe care sunt prea îngrijorați sau prea precauți s-o pună cu voce tare.

— Îmi închipui că lui Baxter n-o să-i placă prea tare, spune Sumner în cele din urmă.

— La naiba cu Baxter! răspunde Brownlee.

O jumătate de oră mai târziu, Sumner stă cocoşat pe patul lui şi îşi umezeşte cu limba ciotul de creion. Cabina lui e cât un mausoleu pentru un plod şi, înainte să fi început măcar călătoria, are deja un miros stătut şi un iz vag de fecale. Cercetează sceptic cufărul cu medicamente şi începe să-şi facă lista de cumpărături: *săruri de amoniu*, scrie el, *sarea lui Glauber*[1], *tinctură de ceapă-de-mare*[2]. Din când în când, scoate dopul uneia dintre sticle şi adulmecă resturile uscate. De jumătate din lucrurile de-acolo nici n-a auzit: Tragacant[3]? Guaiac[4]? Tinctură londoneză? Nu-i de mirare că Brownlee crede că „leacurile" n-au efect, cele mai multe sunt de-a dreptul shakespeariene. Medicul de dinainte fusese oare vreun fel de druid? *Laudanum*, scrie el la lumina gălbuie ca oul a unui felinar cu ulei din grăsime de balenă, *absint, pastile de opiu, mercur*. Oare printre membrii echipajului unei baleniere o să apară des gonoreea?

1. *Sal Glauberis* – sulfat de sodiu, utilizat în medicină ca purgativ.
2. Bulbii de ceapă-de-mare sunt folosiţi în medicină ca diuretic.
3. Gumă naturală obţinută din latexul unor plante din genul *Astragalus*, utilizată ca liant în industria farmaceutică şi alimentară.
4. Arbore exotic a cărui răşină are importante proprietăţi medicinale.

se întreabă el. Poate că nu, din moment ce probabil că n-o să prea fie abundență de curve la Cercul Arctic. Totuși, judecând după cantitatea de sare amară și de ulei de ricin aflată deja în cufăr, constipația va fi o problemă considerabilă. Lanțetele, observă el, sunt toate antice, ruginite și neascuțite. Va trebui să le dea la ascuțit înainte să înceapă orice sângerare. Probabil e bine că și-a adus scalpelele lui și un fierăstrău pentru oase destul de nou.

După o vreme, închide cufărul și-l împinge înapoi sub pat, lângă lada uzată de tablă pe care o cărase tocmai din India.

Din obișnuință, mecanic și fără să se uite în jos, Sumner zornăie lacătul lăzii și își pipăie buzunarul vestei, ca să verifice dacă mai are cheia. Liniștit, se ridică, iese din cabină și urcă încet scara îngustă a tambuchiului spre punte. Se simte miros de lac, rumeguș și fum de pipă. Butoaie cu carne de vită și legături de doage sunt încărcate pe frânghii în magazia de la provă, cineva bate cuie în acoperișul bucătăriei, câțiva oameni sunt cățărați pe greement, legănând găleți cu smoală. Un copoi lipăie prin preajmă, apoi încetează brusc și începe să se lingă. Sumner se oprește lângă artimon și cercetează cu privirea cheiul. Nu recunoaște pe nimeni. Lumea e imensă, își spune, iar el e doar un grăuncior neînsemnat în ea, ușor de pierdut și de uitat. Gândul ăsta, care în mod normal n-ar mulțumi pe nimeni, pe el îl mulțumește acum. Planul lui este să se descompună, să se risipească

şi abia pe urmă, ceva mai târziu, să se recompună. Coboară pasarela şi se îndreaptă spre spiţeria de pe Clifford Street, unde întinde lista. Spiţerul chel, palid şi ştirb o cercetează, apoi ridică privirea spre el.

— Nu e bună, zice. Nu pentru o vânătoare de balene. E prea mult.

— Baxter plăteşte totul. Poţi să-i trimiţi direct nota de plată.

— El a văzut lista?

Prăvălia e mohorâtă, iar aerul maroniu e sulfuros şi gros ca o alifie. Chelbosul are buricele degetelor pătate cu un portocaliu chimic ţipător, iar unghiile îi sunt încovoiate şi îngroşate; sub mânecile suflecate, Sumner zăreşte marginile albastre ale unui tatuaj vechi.

— Crezi că l-aş deranja cu căcaturi de-astea? spune Sumner.

— O să fie deranjat când o să vadă nenorocita de notă de plată. Îl ştiu pe Baxter şi e un ticălos strâns la pungă.

— Tu doar onorează comanda, zice Sumner.

Bărbatul clatină din cap şi-şi freacă mâinile de şorţul tărcat.

— Nu pot să-ţi dau atâta din asta, spune arătând spre hârtia de pe tejghea. Şi nici din asta. Dacă-ţi dau, n-o să văd un ban. O să-ţi dau cantităţile obişnuite din amândouă şi cu asta, basta.

Sumner se apleacă în faţă. Pântecul i se lipeşte de tejgheaua lustruită.

— Abia m-am întors din colonii, explică el, de la Delhi.

Chelbosul ridică din umeri, apoi își vâră arătătorul în urechea dreaptă și-l răsucește cu zgomot.

— Știi, pot să-ți vând un baston bun din lemn de mesteacăn pentru șchiopătatul ăla, zice el. Mâner de fildeș, dinte de balenă, cum preferi.

Fără să-i răspundă, Sumner se îndepărtează de tejghea și începe să se uite prin prăvălie, de parcă dintr-odată are o grămadă de timp la dispoziție și nu mare lucru de făcut. Pereții laterali sunt ticsiți cu tot felul de flacoane și sticle în suporturi, umplute cu lichide, alifii și pulberi. În spatele tejghelei e o oglindă mare, îngălbenită, în care zărește dosul pleșuv al căpățânii chelbosului. De-o parte a oglinzii se află o mulțime de sertare pătrate de lemn, fiecare cu câte o plăcuță cu denumirea și un singur mâner rotund de alamă în mijloc, iar de cealaltă parte se află un șir de rafturi ce susțin niște animale împăiate, așezate în posturi melodramatice și războinice. O bufniță surprinsă în timp ce devorează un șoarece-de-câmp, un bursuc într-un etern război cu un dihor, un gibon ca un Laocoon, sugrumat de un șarpe de grădină dungat.

— Dumneata ai făcut toate astea? îl întreabă Sumner.

Bărbatul așteaptă o clipă, apoi dă din cap.

— Sunt cel mai bun taxidermist din oraș, zice. Poți să-ntrebi pe oricine.

— Și care-i cel mai mare animal pe care l-ai împăiat? Cel mai mare dintre toate, adică. Spune-mi adevărul.

— Am împăiat o morsă, răspunde nepăsător chelbosul. Și un urs polar. Îi aduc aici pe corăbiile din Groenlanda.

— Ai împăiat un urs polar? se miră Sumner.

— Da.

— Un afurisit de *urs*, spune Sumner, zâmbind acum. Asta chiar e ceva ce-aș vrea să văd.

— L-am pus să stea pe labele din spate, răspunde chelbosul, și să răcâie cu ghearele ascuțite aerul înghețat.

Ridică mâinile portocalii și își strâmbă fața într-un mârâit încremenit.

— L-am împăiat pentru Firbank, ticălosul bogat care stă în casa mare de pe Charlotte Street. Cred că încă-l mai are în salonul imens de la intrare, lângă cuierul de pălării din os de balenă.

— Ai împăiat vreodată o balenă? întreabă Sumner.

Chelbosul scutură din cap și râde la gândul ăsta.

— Balena nu poate fi împăiată, zice el. Dincolo de mărime, care face imposibil împăiatul, se descompune prea repede. Și-n plus, ce nevoie ar avea un om în toate mințile de-o afurisită de balenă împăiată?

Sumner încuviințează și zâmbește iar. Chelbosul chicotește la gândul ăsta.

— Am împăiat o mulțime de știuci, urmează el orgolios. Și vidre din belșug. Cineva mi-a adus odată un ornitorinc.

— Ce-ai zice să schimbăm denumirile? întreabă Sumner. Pe nota de plată? Zi-i absint. Zi-i calomel[1], dacă vrei.

1. Clorură de mercur sub formă de pulbere cu acțiune purgativă și vermifugă.

— Ai deja calomel pe listă.

— Absint, atunci, să-i zicem absint.

— Îi putem spune vitriol-albastru[1], sugerează bărbatul. Unii medici de bord iau cantităţi zdravene.

— Zi-i vitriol-albastru, atunci, şi celuilalt, absint.

Bărbatul dă din cap şi face un calcul rapid în minte.

— O sticlă de absint, spune el, şi trei uncii[2] de vitriol aproape că acoperă totul.

Se întoarce şi începe să deschidă sertarele şi să ia flacoane de pe rafturi. Sumner se reazemă de tejghea şi-l priveşte lucrând... cântărind, strecurând, măcinând, punând dopuri.

— Te-ai îmbarcat vreodată? îl întreabă. La vânătoare de balene?

Spiţerul clatină din cap fără să ridice ochii.

— Vânătoarea în Groenlanda e periculoasă, răspunde el. Prefer să stau acasă, unde e cald şi uscat, şi riscul de moarte violentă e mult redus.

— Eşti un om cu scaun la cap, atunci.

— Sunt prudent, atâta tot. Am mai văzut şi eu câte ceva.

— Aş zice că eşti un om norocos, conchide Sumner, uitându-se din nou prin prăvălia soioasă. Norocos că ai aşa de mult de pierdut.

Bărbatul ridică privirea să vadă dacă e luat în râs, dar expresia lui Sumner este întru totul sinceră.

1. Sulfat de cupru (piatră-vânătă).
2. Veche unitate de măsură pentru greutate: 1 uncie = 28,3 g.

— Nu așa de mult, zice el, în comparație cu unii.

— E ceva.

Spițerul dă din cap, leagă pachetul cu o bucată de sfoară și-l împinge peste tejghea.

— Volunteer i-o corabie bună, spune el. Știe să se strecoare printre câmpurile de gheață.

— Și Brownlee? Aud că-i ghinionist.

— Baxter are încredere în el.

— Într-adevăr, zice Sumner luând pachetul și îndesându-l sub braț, apoi aplecându-se să semneze nota de plată. Și despre domnul Baxter ce credem?

— Credem că-i bogat, răspunde spițerul, și prin locurile astea nu prea te îmbogățești dacă ești tâmpit.

Sumner zâmbește și dă din cap scurt, de bun-rămas.

— Asta cam așa-i, spune el.

A început să plouă și, peste izul stăruitor de balegă de cal și abator, se simte un miros proaspăt și plăcut. În loc să se întoarcă pe Volunteer, Sumner coteşte la stânga și găsește o cârciumă. Cere rom și-și duce paharul într-o încăpere laterală jegoasă, cu un cămin în care nu arde focul și o vedere neatrăgătoare spre curtea de-alături. Nu mai e nimeni acolo. Dezleagă pachetul spițerului, scoate una dintre sticle și toarnă jumătate din ea în pahar. Romul întunecat se întunecă și mai tare. Sumner trage aer în piept, închide ochii și dă pe gât amestecul într-o duşcă lungă.

Poate că e liber, se gândește în vreme ce stă și așteaptă să-și facă efectul drogul. Poate că e cea mai bună cale

să-şi înţeleagă situaţia actuală. După toate câte l-au copleşit: trădare, umilinţă, sărăcie, dezonoare; moartea părinţilor, de tifos; moartea lui William Harper, din cauza băuturii; multele eforturi prost canalizate sau abandonate; multele ocazii ratate şi planuri care-au luat-o razna. După toate astea, atâtea, măcar mai e în viaţă. S-a întâmplat ce era mai rău – nu-i aşa? – şi totuşi el încă e întreg, încă e cald, încă răsuflă. Ce-i drept, acum nu e nimic (un doctor pe o balenieră din Yorkshire, ce fel de răsplată e asta după lunga lui trudă?), dar să nu fie nimic înseamnă, privind din alt unghi, şi să fie orice. Nu asta e situaţia? Deci nu pierdut, ci în libertate? *Liber?* Şi teama asta pe care-o simte acum, senzaţia asta de veşnică nesiguranţă, trebuie să fie – hotărăşte el – doar un simptom neaşteptat al actualei lui stări de descătuşare.

O clipă, Sumner simte o uşurare intensă la această concluzie, la care a ajuns aşa de limpede şi de conştient, aşa de lesne şi de iute, dar apoi, aproape imediat, aproape înainte să se poată bucura de noua senzaţie, îşi dă seama că libertatea de care se bucură e de-un soi foarte găunos, că-i libertatea unei haimanale sau a unei fiare. Dacă e liber, în starea de-acum, atunci masa asta de lemn din faţa sa este şi ea liberă, la fel şi paharul gol. Şi ce înseamnă, de fapt, *liber*? Asemenea cuvinte sunt fragile ca hârtia, se fac praf şi pulbere şi se sfâşie la cea mai uşoară apăsare. Doar acţiunile contează, se gândeşte pentru a zece mia oară, doar întâmplările. Tot restul e abur, ceaţă. Mai bea un pahar şi-şi umezeşte

buzele. E o greşeală gravă să te gândeşti prea mult, îşi aminteşte, o greşeală gravă. Viaţa nu poate fi descifrată sau supusă prin flecăreală, trebuie s-o înduri, să-i supravieţuieşti prin toate mijloacele.

Sumner îşi sprijină capul de peretele văruit şi priveşte vag spre uşa din faţă. Îl zăreşte pe cârciumar, în spatele tejghelei, aude zornăitul cănilor de cositor şi pocnetul unui chepeng închis. Simte, umflându-i pieptul, încă un val cald de limpezime şi linişte. E trupul, îşi zice, nu mintea. Sângele, chimia contează. După alte câteva minute, se simte mult mai împăcat cu el şi cu lumea. Căpitanul Brownlee, îşi zice, e un om bun, iar Baxter e şi el bun, în felul lui. Sunt oameni conştiincioşi, amândoi. Cred în acţiune şi urmare, pradă şi răsplată, în geometria simplă a cauzei şi efectului. Şi cine poate spune că n-au dreptate? Se uită în jos la paharul gol şi se întreabă cât de înţelept ar fi să mai ceară unul. Să se ţină pe picioare n-ar trebui să fie o problemă, îşi zice, dar să *vorbească*? Îşi simte limba moale şi străină, nu e sigur ce i-ar ieşi din gură dacă ar încerca să vorbească – ce grai, mai precis? Ce zgomote? Cârciumarul, parcă simţindu-i dilema, aruncă o privire spre el, iar Sumner îi face semn cu paharul gol.

— Vine, zice cârciumarul.

Sumner zâmbeşte gândindu-se la eleganţa simplă a comunicării – nevoia sesizată, satisfacţia oferită. Cârciumarul intră în încăperea laterală cu o sticlă de rom pe jumătate plină şi îi umple paharul până la buză. Sumner îi mulţumeşte dând din cap şi toate sunt în regulă.

Acum afară e întuneric, iar ploaia s-a oprit. Curtea luceşte gălbui, scăldată într-o lumină neclară, vaporoasă. În încăperea de alături se aud voci de femei râzând tare. Câtă vreme am stat aici? se întreabă Sumner dintr-odată. O oră? Două? Îşi termină băutura, leagă la loc pachetul spiţerului şi se ridică. Încăperea pare mult mai mică decât când a intrat. Tot nu e foc în cămin, dar cineva a pus un felinar cu ulei pe un scăunel lângă uşă. Păşeşte cu grijă în încăperea de alături, se uită împrejur o clipă, înclină pălăria spre doamne şi iese iar în stradă.

Cerul nopţii e spuzit de stele... marea întindere zodiacală şi, în mijlocul ei, strălucirea dens împestriţată a celorlalte stele, fără nume. *Cerul înstelat deasupra mea şi legea morală în mine.*[1] Îşi aduce aminte, mergând, sala de disecţii din Belfast, unde-l privea pe blasfematorul ăla bătrân şi scârbos de Slattery cum spinteca vesel un cadavru. „Nici o urmă din sufletul nemuritor al flăcăului ăstuia până acum, tineri domni", glumea el răscolind şi trăgând, scoţând intestine aşa cum scoate un scamator steguleţe, „nici din facultăţile sale raţionale deosebite, dar o să mai caut." Îşi aminteşte borcanele cu creieri secţionaţi, plutind neputincioşi, fără rost, ca nişte conopide murate, cu emisferele spongioase golite cu totul de gândire sau dorinţă. Inutilitatea trupului,

1. Immanuel Kant, *Critica raţiunii practice*, trad., schiţă biografică şi introducere de Traian Brăileanu, Editura Paideia, 2003, p. 159.

se gândeşte el, neputinţa cărnii; cum putem invoca spiritul dintr-un os? Însă, cu toate acestea, strada arată încântător: felul cum lucesc roşiatic în lumina lunii cărămizile ude, cum răsună bocănitul tocurilor de la cizmele de piele pe piatră, cum se îndoaie şi se întinde postavul pe spinarea unui bărbat sau flanela pe şoldurile unei femei. Rotirea şi ţipetele pescăruşilor, scârţâitul căruţelor, râsul, înjurăturile, toate, armoniile brute ale nopţii îngemănându-se ca o simfonie primitivă. După opiu, asta-i place cel mai mult: mirosurile, sunetele şi imaginile astea, înghesuiala şi larma frumuseţii lor vremelnice. Peste tot, o sprinteneală subită care îi lipseşte lumii obişnuite, un impuls şi o vigoare neaşteptate.

Rătăceşte prin pieţe şi ganguri, pe lângă şandramale împrejmuite de curţi şi case de bogătaşi. Habar n-are încotro e nordul sau în ce direcţie se află acum docul dar până la urmă, cumva, ştie că o să-şi adulmece drumul înapoi. A învăţat să nu mai gândească în asemenea momente şi să se încreadă în instinct. De ce Hull, de pildă? De ce afurisita de vânătoare de balene? N-are nici o noimă, şi asta e partea cu adevărat genială. Lipsa de logică, aproape-nerozia. Isteţimea, îşi zice, nu-ţi foloseşte la nimic, doar tâmpiţii, tâmpiţii geniali vor moşteni pământul. Intrând în piaţa publică, dă peste un cerşetor zdrenţăros, fără picioare, care fluieră „Nancy Dawson" şi se târăşte pe cioturi pe pavajul întunecat. Cei doi bărbaţi se opresc să vorbească.

— Unde-i Docul Reginei? întreabă Sumner, iar cerşetorul îi arată cu pumnul lui acoperit cu un strat de murdărie.

— Pe-acolo, zice el. Ce corabie cauţi?

— Volunteer.

Cerşetorul, al cărui chip e ciupit de vărsat şi al cărui trup mutilat se sfârşeşte brusc chiar sub vintre, clatină din cap şi chicoteşte hârâit.

— Dacă te îmbarci cu Brownlee, eşti futut cu totul, spune el. În stil mare.

Sumner se gândeşte o clipă, apoi clatină din cap.

— E bun şi Brownlee, zice el.

— Da, dacă vrei să se ducă naibii totul, răspunde cerşetorul. Da, dacă vrei să te întorci naibii acasă lefter sau să nu te mai întorci deloc. Pentru asta, e bun, sunt de acord cu tine. Ai auzit de Percival? Trebuie să fi auzit de nenorocitul de Percival.

Cerşetorul poartă o bască scoţiană cu moţ, soioasă şi fără formă, făcută din peticele rămase de la alte căciuli mai vechi şi mai bune.

— Am fost în India, spune Sumner.

— Întreabă pe oricine pe-aici de Percival, îl îndeamnă cerşetorul. Rosteşte doar numele Percival şi vezi ce se întâmplă.

— Zi-mi tu, spune Sumner.

Cerşetorul tace o clipă înainte să înceapă, cântărind parcă mai bine amploarea amuzantă a naivităţii lui Sumner.

— Făcut aşchii de un gheţar, îl lămureşte el. Acum trei ani. Avea cala plină cu grăsime la vremea aia şi n-au recuperat nici un singur butoi. Nici un strop. Opt oameni s-au înecat şi alţi zece au murit de frig, şi nici unul dintre cei care-au supravieţuit n-a făcut măcar un bănişor.

— Sună a ghinion. Se poate întâmpla oricui.

— I s-a-ntâmplat lui Brownlee totuşi, nu altcuiva. Şi un căpitan aşa de-al naibii de ghinionist nu capătă prea des altă corabie.

— Pesemne că Baxter are încredere în el.

— Baxter e-al naibii de misterios. Asta-i tot ce spun despre nenorocit. Misterios, aşa e Baxter.

Sumner ridică din umeri şi se uită la lună.

— Ce-ai păţit la picioare? întreabă el.

Cerşetorul priveşte în jos şi se încruntă, surprins parcă să vadă că nu le mai are.

— Întreabă-l pe căpitanul Brownlee despre asta, răspunde. Zi-i că te-a trimis Ort Caper. Zi-i că stăteam într-o seară frumoasă şi-mi număram picioarele şi că se pare că-mi lipseau vo două. Vezi ce spune despre asta.

— De ce să-l întreb pe el?

— Fiin'că n-ai crede adevărul dacă vine de la unu' ca mine, l-ai socoti o aiureală de smintit, dar Brownlee ştie tot blestematul de-adevăr pe cât de bine îl ştiu şi eu. Întreabă-l ce s-a-ntâmplat pe Percival. Zi-i că Ort Caper îi trimite salutări, vezi cum îi pică asta la stomac.

Sumner scoate o monedă din buzunar şi o lasă să cadă în mâna întinsă a cerşetorului.

— Ort Caper mă cheamă, strigă acesta după el. Întreabă-l pe Brownlee ce s-a-ntâmplat cu nenorocitele mele de picioare.

Mai departe, începe să simtă mirosul de la Docul Reginei – duhoarea dulceagă, ca de carne ce stă să se strice. Prin golurile dintre depozite, dintre stivele de cherestea, zăreşte şirul siluetelor parcă tăiate în tablă ale balenierelor şi slupurilor[1]. E trecut de miezul nopţii şi străzile sunt mai tăcute – zgomote înfundate de beţie din tavernele de lângă docuri, Penny Bank, Seaman's Molly, când şi când huruitul unei birje goale sau hodorogitul unei căruţe de gunoi. Stelele s-au rotit, luna rotundă e pe jumătate ascunsă în spatele unui troian de nori nichelaţi; Sumner vede Volunteer, cu puntea lată, întunecată şi încărcată de greement, puţin mai încolo la doc. Pe punte nu e nimeni, cel puţin nimeni pe care să-l poată vedea, aşadar încărcarea trebuie să se fi terminat. Nu mai aşteaptă acum decât fluxul şi remorcherul cu aburi care să-i scoată în Humber[2].

Mintea îi zboară la câmpurile de gheaţă din nord şi la marile minuni pe care le va vedea fără îndoială

1. Mic velier cu un singur arbore, fără bompres.
2. Estuar pe coasta de est a Marii Britanii, la Marea Nordului, format de râurile Ouse şi Trent.

acolo – narvalul și leopardul-de-mare, morsa și albatrosul, petrelul arctic și ursul polar. Se gândește la marile balene netede care stau adunate în turme ca niște nori de furtună plumburii sub straturile tăcute de gheață. O să le facă tuturor schițe în cărbune, hotărăște el, o să picteze peisaje în acuarelă, o să țină un jurnal, poate. Și de ce nu? O să aibă o grămadă de timp, Brownlee i-a dat de înțeles destul de limpede. O să citească o mulțime (și-a adus Homerul cu colțurile îndoite), o să-și exerseze greaca nefolosită. La naiba, de ce nu? O să aibă puține de făcut – să împartă purgative din când în când, poate să constate un deces, însă în afară de asta o să fie un fel de vacanță. Baxter așa a lăsat să se înțeleagă. A sugerat că treaba medicului de bord pe o balenieră este o necesitate legală, o cerință care trebuie îndeplinită, dar practic nu i aproape nimic de făcut – de unde și salariile derizorii, desigur. Așa că da, își spune, o să citească și o să scrie, o să doarmă, o să discute cu căpitanul când o să-l poftească. În general, o să fie o perioadă tihnită, poate ușor plicticoasă, însă Dumnezeu știe că de asta are nevoie după nebunia din India: căldura scârboasă, duhoarea, sălbăticia. Oricum ar fi pescuitul de balene în Groenlanda, cu siguranță n-o să fie deloc așa.

3

— Se înteţeşte vântul, spune Baxter. Pun rămăşag că o să ajungeţi repede la Lerwick.

Brownlee se sprijină de timonerie şi lansează o flegmă verde peste parapetul de la pupa, în apele întinse, de un maroniu întunecat ale estuarului Humber. Spre nord şi sud, un ţărm meschin leagă oţelul ruginiu al estuarului cu cerul. În faţă, remorcherul cu aburi înaintează bodogănind monoton, iar pescăruşii saltă şi apa clocoteşte în siajul lui.

— Abia aştept să văd ce cârd de idioţi ai adunat să mă aştepte în Lerwick, zice Brownlee.

Baxter zâmbeşte.

— Toţi oameni buni, spune el. Toţi adevăraţi oameni din Shetland: muncitori, energici, ascultători.

— Ştii că am de gând să umplu cala principală când ajungem în Apele Nordului[1], zice Brownlee.

---

1. North Water – zonă de ape libere înconjurate de gheţuri, aflată între Canada şi Groenlanda, în nordul golfului Baffin, folosită de baleniere, în secolul al XIX-lea, drept cale de acces în timpul primăverii.

— S-o umpli cu ce, mai exact?

— Cu grăsime de balenă.

Baxter clatină din cap.

— Nu trebuie să-mi dovedești nimic, Arthur, spune el. Știu ce ești.

— Sunt vânător de balene.

— Așa e, într-adevăr, și încă unul al naibii de bun. Problema pe care-o avem noi nu ești tu, Arthur, și nu sunt nici eu. Problema pe care-o avem noi este istoria. Acum treizeci de ani, orice nerod cu o barcă și un harpon putea să se îmbogățească. Ții minte. Ții minte Aurora în '28? Până în iunie se întorsese deja – *iunie*, la naiba –, încărcată cu mormane de fanoane cât mine de înalte legate de copastii. Nu zic că atunci era ușor, n-a fost niciodată ușor, știi și tu. Dar se putea face. Acum ai nevoie... de ce anume?... un motor cu aburi de 200 de cai-putere, tunuri de harpoane și o grămadă de noroc. Însă, chiar și așa, ai toate șansele să te întorci cu mâna goală.

— O să umplu cala, insistă calm Brownlee. O să-i țin în șuturi pe nemernicii ăștia și o să umplu cala, o să vezi.

Baxter se apropie de el. E îmbrăcat ca un avocat, nu ca un marinar: cizme negre din piele de vițel, jiletcă de nanchin, eșarfă purpurie la gât, redingotă albastru-închis de lână. Are părul cenușiu și rar, obrajii îi sunt roșii, străbătuți de vinișoare, ochii, lăcrimoși. Pare bolnav pe moarte de ani de zile, dar nu lipsește nici o zi de la muncă. Omul e un ipocrit, se gândește Brownlee,

dar, pentru numele lui Dumnezeu, ce mai vorbește. Vorbe, vorbe, vorbe – un șuvoi blestemat de vorbărie fără sfârșit, de neoprit. O să dea din gură și când o să-l bage naibii în pământ.

— Le-am *omorât* pe toate, Arthur, urmează Baxter. A fost extraordinar cât a mers, și nemaipomenit de rentabil. Am avut douășcinci de ani grozav de buni. Dar viața merge înainte, iar ăsta e un nou capitol. Ia-o așa. Nu e sfârșitul unui lucru, ci începutul unuia mai bun. Oricum, nimeni nu mai vrea ulei de balenă – acum toți vor numai petrol, gaz de huilă, știi și tu.

— Petrolul n-o să dureze, spune Brownlee. E doar un moft. Și balenele sunt încă acolo... ai nevoie doar de un căpitan care să le miroasă și un echipaj care poate să facă ce e nevoie.

Baxter clatină din cap și se apleacă în față conspirativ. Brownlee simte miros de pomadă, mustar, ceară de sigiliu și cuișoare.

— N-o da în bară, Arthur, zice el. Nu uita ce punem la cale aici. Nu-i chestie de mândrie... nici mândria ta și nici a mea. Și categoric nu-i vorba de nenorocitul de pește.

Brownlee se întoarce fără să răspundă. Privește țintă monotonia mohorâtă a țărmului din Lincolnshire. Nu i-a plăcut niciodată uscatul, se gândește. E prea ferm, prea solid, prea sigur de sine.

— Ai găsit pe cineva să verifice pompele? îl întreabă Baxter.

— Pe Drax, răspunde el.

— Drax e băiat bun. Nu mă zgârcesc când e vorba de harponieri, așa-i? Sper că ți-ai dat seama. Ți-am găsit trei dintre cei mai buni. Drax, Jones-Balena și, *cumîtzice*, Otto. Orice căpitan ar fi fericit cu ăștia trei.

— Merg, recunoaște el, merg toți trei, dar nu com pensează pentru Cavendish.

— De Cavendish e nevoie, Arthur. E alegerea logică Am discutat deja de multe ori despre asta.

— Am auzit cârteli din partea echipajului.

— Legate de Cavendish?

Brownlee încuviințează.

— A fost o mișcare proastă să-l faci secund. Toț știu că-i un ticălos de doi bani.

— Cavendish e o mare lepădătură și un desfrânat, e drept, dar face orice i se spune. Și, când ajungi în Apele Nordului, ultimul lucru de care ai nevoie e vreo jigodie care să dea dovadă de inițiativă. Oricum, îl ai pe ofițerul de punte, tânărul Black, să te ajute dacă întâmpini greutăți pe drum. Are un cap destul de bun pe umeri.

— Ce zici de medicul nostru de bord irlandez?

— Sumner?

Baxter ridică din umeri, apoi chicotește.

— Ai văzut cu cât l-am luat? Două lire pe lună și un șiling la tonă. E un record, sau pe-aproape. Ceva e putred acolo, bineînțeles, dar nu cred că-i cazul să ne facem griji. Nu vrea probleme din partea noastră, sunt convins.

— Crezi povestea cu unchiul mort?

— Hristoase, nu. Tu?

— Atunci, crezi că l-au dat afară din armată?

— Se prea poate, dar, chiar de-ar fi aşa, care-i baiul? Pentru ce te dau afară acum? Că ai trişat la bridge? Că i-o tragi gornistului? Aş zice că pentru noi merge.

— Ştii că a fost la Delhi, pe culme. L-a văzut pe Nicholson înainte să moară.

Baxter ridică din sprâncene, dă din cap şi pare impresionat.

— Nicholson ăla i-un erou dat naibii, zice el. Dacă am avea mai mulţi ca Nicholson, să spânzure lepădăturile, şi mai puţini ca rahatul ăla fricos de Canning[1], să dea graţieri în stânga şi-n dreapta, Imperiul ar fi în mâini mai sigure.

Brownlee încuviinţează din cap.

— Am auzit că poate să despice un şipai în două cu o singură lovitură de sabie, spune el. Nicholson, vreau să zic. Ca pe-un castravete.

— Ca pe-un castravete, râde Baxter. Aşa ceva chiar ar merita văzut, nu?

Grimsby rămâne în urmă la tribord, iar în faţa lor începe să se ivească linia subţire şi gălbuie a peninsulei Spurn. Baxter se uită la ceasul de buzunar.

— Am ajuns repede, zice el. Toate semnele sunt bune.

---

1. Charles John Canning (1812-1862) – om de stat şi guvernator general al Indiei în timpul Răscoalei şipailor. A devenit primul vicerege al Indiei, în 1858, şi a jucat un rol important în reconstrucţia coloniei.

Brownlee îi strigă lui Cavendish să semnalizeze remorcherului cu aburi. După vreun minut, acesta încetinește și parâma dintre vase slăbește. Molează parâma și căpitanul comandă să fie întinse velele mari. Vântul bate tare dinspre sud-vest, iar barometrul e stabil. Nori cenușii se adună la orizont spre răsărit. Brownlee îi aruncă o privire lui Baxter, care-i zâmbește.

— O ultimă vorbă înainte să te las, Arthur, zice el dând din cap.

— Strângeți parâma aia nenorocită, îi strigă Brownlee lui Cavendish, și țineți vasul stabil, fără alte vele.

Cei doi bărbați coboară împreună scara tambuchiului și intră în cabina căpitanului.

— Brandy? întreabă Brownlee.

— Dacă tot l-am plătit, răspunde Baxter, de ce nu?

Se așază față-n față la masă și beau.

— Am adus hârtiile, zice Baxter. M-am gândit că poate vrei să le vezi și tu.

Scoate din buzunar două foi de pergament, le despăturește și le împinge peste masă. Brownlee se uită la ele o clipă.

— 12.000 de lire împărțite la trei înseamnă o grămadă serioasă de bani, Arthur, urmează Baxter. Trebuie să ai asta în minte cât se poate de limpede. E mult mai mult decât ai putea spera vreodată să scoți din vânătoarea de balene.

Brownlee dă din cap.

— Campbell ar face bine să fie acolo, răspunde el. Doar atâta spun. Dacă nu-i acolo în clipa în care am

nevoie de el, întorc curva asta de corabie în loc şi vin cu ea acasă.

— O să fie acolo, îl asigură Baxter. Campbell nu-i aşa de tâmpit cum pare. Ştie că, dacă merge bine, vine şi rândul lui.

Brownlee clatină din cap.

— Despre asta e vorba până la urmă, zice el.

— E vorba de bani, Arthur, atâta tot. Banii fac ce vor ei. Nu le pasă ce am prefera noi. Astupi un canal şi sapă altul nou. Nu pot să controlez banii, nu pot să le spun ce să facă sau unde să se ducă mai departe... aş vrea ca naiba să pot, dar nu pot.

— Mai bine te-ai ruga să fie destulă gheaţă acolo.

Baxter îşi termină brandy-ul şi se ridică să plece.

— A, întotdeauna e gheaţă, zice el zâmbind uşor. Ştim amândoi. Şi, dacă mai există vreun om în viaţă care să se priceapă cu adevărat s-o găsească, cred că tu eşti ăla.

4

Intră în portul Lerwick în prima zi din luna aprilie a anului 1859. Cerul cenuşiu ameninţă cu ploaia, iar dealurile joase şi golaşe ce înconjoară oraşul au culoarea rumeguşului umed. Două vase din Peterhead, Zembla şi Mary-Anne, sunt deja ancorate în siguranţă, iar Truelove din Dundee este aşteptat a doua zi. Imediat ce-a mâncat de dimineaţă, căpitanul Brownlee se duce în oraş să-l viziteze pe Samuel Tait, agentul lui maritim local, şi să aleagă partea de echipaj din Shetland. Sumner îşi petrece dimineaţa împărţind raţii de tutun şi îngrijindu-l pe Thomas Anderson, un marinar de punte cu o strictură dureroasă. După-amiază stă întins în pat şi aţipeşte citind din Homer. Îl trezeşte bătaia în uşă a lui Cavendish, care-l lămureşte că adună un grup de marinari devotaţi ca să testeze realizările distileriei locale.

— Momentan, grupul expediţionar e alcătuit din mine, zice el, Drax, care mărturisesc că e un nenorocit de păgân când are o băutură la bord, Black, care e un tip calm şi susţine că nu bea decât bere de ghimbir sau lapte, dar mai vedem noi, şi Jones-Balena, care bineînţeles că e un galez furios şi deci un mister al naibii

de îngrijorător pentru noi. Una peste alta, seara promite să fie cât se poate de mulţumitoare, aş zice.

Drax şi Jones vâslesc până la mal. Cavendish vorbeşte tot timpul, spunându-le poveste după poveste despre bătăi sălbatice cu cuţite la care a fost martor şi despre femeile urâte din Lerwick cărora le-a tras-o.

— Pentru numele lui Dumnezeu, cum îi mai puţea fofoloanca, spune el. N-ai cum să crezi dacă nu erai acolo.

Sumner stă lângă Black, la pupa bărcii cu vâsle. Înainte să plece din cabină, a luat opt dramuri[1] de laudanum (suficient, pe baza experienţei anterioare, ca să facă suportabilă ieşirea, însă nu cât să-l facă să arate ca un imbecil desăvârşit) şi se bucură de plescăitul apei despicate de pana vâslelor şi de scârţâitul lor în furcheţi (îl ignoră cu succes pe Cavendish). Black îl întreabă dacă e prima lui vizită la Lerwick şi Sumner mărturiseşte că într-adevăr aşa e.

— O să descoperi că-i un loc înapoiat, zice Black. Pământul e sărac pe-aici şi oamenii din Shetland nu par să aibă vreo dorinţă să îmbunătăţească lucrurile. Sunt ţărani şi au calităţi de ţărani, bănuiesc, dar nimic altceva. Dacă te plimbi puţin pe insulă şi vezi în ce stare mizerabilă se află fermele şi clădirile, o să înţelegi repede ce vreau să spun.

— Şi orăşenii? Scot vreun profit din vânătoarea de balene?

---

1. Veche unitate de măsură pentru greutate: 1 dram = 0,0648 g.

— Câțiva, da, însă pe majoritatea mai degrabă îi strică. Oricum, orașul e la fel de spurcat și nelegiuit ca orice port... poate nu mai rău decât altele, dar sigur nu mai bun.

— Mulțumesc nenorocitului de Dumnezeu pentru asta, strigă Cavendish. O băutură cumsecade și-o bucățică bună și umedă de păsărică e tot ce are nevoie un bărbat înainte să pornească la sângeroasa vânătoare de balene și, din fericire, astea sunt singurele două lucruri la care Lerwick excelează.

— Asta-i foarte adevărat, întărește Black. Dacă vrei whisky scoțian și târfe ieftine, domnule Sumner, cu siguranță ești în locul potrivit.

— Mă simt norocos că am niște călăuze așa de experimentate.

— Chiar *ești* norocos, spune Cavendish. O să-ți arătăm toate manevrele, nu-i așa, Drax? O să-ți arătăm toate dedesubturile. Să fii sigur.

Cavendish râde. Drax, care n-a vorbit de când au plecat de pe corabie, ridică privirea de la vâsla lui și îl țintuiește pe Sumner o clipă, parcă pentru a stabili cine e și la ce-ar putea fi bun.

— În Lerwick, zice el, cel mai ieftin whisky e șase penny paharul și o curvă ca lumea o să te lase fără un șiling, poate doi dacă ai pretenții mai speciale. Cam asta-i tot ce trebuie să știe omul.

— Drax e cam scump la vorbă, după cum vezi, spune Cavendish. Dar mie-mi place să dau din gură, așa că facem echipă bună.

— Și Jones, aici de față? întreabă Sumner.

— Jones e un galez din Pontypool, așa că nu-nțelege nimeni niciodată ce naiba îndrugă.

Jones se întoarce și-i strigă lui Cavendish să se ducă naibii.

— Vezi ce vreau să zic? întreabă Cavendish. Curat păsărească, naiba s-o ia.

Încep la hotelul Queen's, apoi se mută la Commercial, apoi la Edinburgh Arms. După ce pleacă de acolo, se duc la doamna Brown, pe Charlotte Street, iar Drax, Cavendish și Jones își aleg fiecare câte o fată și urcă la etaj, în timp ce Sumner (care nu mai e în stare de nimic după ce-a luat laudanum, așa că se scuză că se reface după gonoree) și Black (care insistă, foarte serios, că a promis să-i rămână credincios logodnicei lui, Bertha) rămân jos și beau bere neagră.

— Pot să te întreb ceva, Sumner? zice Black.

Acesta, privindu-l prin negura tot mai deasă a beției, încuviințează din cap. Black e tânăr și nerăbdător, dar și cam arogant, crede Sumner. Nu e niciodată nepoliticos sau batjocoritor pe față, însă câteodată simți că are o încredere în sine care nu se potrivește cu poziția lui.

— Da, spune el, sigur că poți.

— Ce cauți aici?

— În Lerwick?

— Pe Volunteer. Ce caută un om ca tine pe o baleniеră de Groenlanda?

— Am lămurit, cred, situația mea aseară, la popota ofițerilor... testamentul unchiului meu, ferma de lapte.

— Atunci, de ce nu-ți găsești de lucru la un spital din oraș? Sau de ce nu lucrezi la cabinetul altcuiva o vreme? Sigur cunoști oameni care te-ar putea ajuta. Slujba de medic de bord pe o balenieră e neplăcută, plictisitoare și prost plătită. De obicei, o fac studenții la medicină care au nevoie de bani, nu un bărbat de vârsta și cu experiența ta.

Sumner scoate pe nări două fuioare de fum de trabuc și clipește.

— Poate că sunt un excentric fără leac, spune el, sau doar un nebun dat naibii. La asta te-ai gândit?

Black zâmbește.

— Mă îndoiesc că e adevărată vreuna din variantele astea, răspunde el. Te-am văzut citind Homer.

Sumner ridică din umeri. E hotărât să rămână tăcut, să nu spună nimic care ar putea dezvălui adevărul despre situația lui.

— Baxter mi-a făcut o ofertă, iar eu am acceptat-o. Poate a fost o nechibzuință din partea mea, dar acum, că am pornit la drum, abia aștept să văd cum e. Vreau să țin un jurnal, să fac schițe, să citesc.

— Călătoria s-ar putea să nu fie așa de liniștită pe cât crezi. Știi că Brownlee are multe de dovedit – sunt sigur că ai auzit de Percival. A avut noroc c-a mai primit altă corabie după asta. Dacă dă greș acum, s-a terminat cu el. Sigur, tu ești medicul de bord, dar am mai văzut medici puși să vâneze. N-ai fi primul.

— Nu mi-e teamă de muncă, dacă asta vrei să spui. O să mă achit de partea mea.

— A, sunt sigur.

— Dar tu? De ce Volunteer?

— Sunt tânăr, nimeni din familia mea nu mai trăieşte, n-am prieteni de vază; trebuie să-mi asum riscuri dacă e să merg mai departe. Se ştie că Brownlee e necugetat, dar dacă reuşeşte, mi-ar putea aduce o grămadă de bani, iar dacă dă greş, vina n-o să cadă pe mine şi timpul tot o să fie de partea mea.

— Eşti destul de ager la minte pentru un tânăr.

— N-am de gând să ajung ca toţi ceilalţi... Drax, Cavendish, Jones. Au încetat să mai gândească. Nu mai ştiu ce fac, sau de ce fac. Dar eu am un plan. În cinci ani, sau mai devreme dacă am un strop de noroc, o să comand corabia mea.

— Ai un *plan*? întreabă Sumner. Şi crezi că asta o să te-ajute?

— A, da, răspunde Black, cu un rânjet care oscilează între respect şi dispreţ. Aşa mă aştept.

Drax coboară primul. Se lasă într-un scaun lângă Black şi dă drumul unei băşini lungi şi puturoase. Ceilalţi doi se uită la el. Drax le face cu ochiul, apoi flutură din mână către ospătăriţă să-i aducă încă un rând.

— Am avut parte şi de mai rău pentru un şiling, zice.

Într-un colţ încep să cânte doi scripcari, iar câteva dintre fete se pun pe dansat. Vine şi un grup de marinari

de pe Zembla, iar Black se duce să discute cu ei. Apare și Cavendish, încă încheindu-se la pantaloni, însă nu se vede nici urmă de Jones-Balena.

— Domnul Black al nostru i-o sculișoară îngâmfată, nu? spune Cavendish.

— Zice că are un plan.

— Futu-i planu' lui nenorocit, înjură Drax.

— Vrea să aibă corabia lui, spune Cavendish, dar n-o s-o capete. N-are nici cea mai vagă idee despre ce se-ntâmplă aici.

— Și ce *se întâmplă* aici? întreabă Sumner.

— Nu mare lucru, răspunde Cavendish. Ca de obicei.

Oamenii de pe Zembla dansează cu târfele; chiuie cu toții și bat cu picioarele în podea. Aerul se umple de rumeguș și fum de turbă. De un miros neplăcut, fetid, de tutun, cenușă și bere stătută. Drax se uită cu dispreț la dansatori, apoi îl roagă pe Sumner să-i mai ia un whisky.

— Îți dau o poliță, propune el.

Medicul îi face semn s-o lase baltă și comandă încă un rând.

— Știi, am auzit totul despre Delhi, îi spune Cavendish aplecându-se în față.

— Și ce-ai auzit?

— Am auzit că a fost rost de făcut bani. Pradă din belșug. Te-ai ales cu ceva?

Sumner clatină din cap.

— Șipaii au curățat orașul înainte să-l ocupăm noi. Au luat totul. Când am ajuns, nu mai rămăseseră decât

câini vagabonzi și mobile sfărâmate, totul era cu susul în jos.

— Nu tu aur? întreabă Drax. Nu tu bijuterii?

— Chiar aș sta aici cu doi nemernici dacă aș fi bogat?

Drax se uită lung la el câteva clipe, de parcă întrebarea ar fi prea complicată ca să răspundă pe loc.

— Sunt bogați și bogați, spune în cele din urmă.

— Eu nu-s de nici un fel.

— Ai văzut totuși niște măceluri strașnice, bag mâna-n foc, zice Cavendish. Niște violențe al naibii de sălbatice.

— Sunt medic, răspunde Sumner. Așa că nu mă impresionează vărsarea de sânge.

— Nu te *impresionează*? repetă Drax cu grijă zeflemitoare, ca și cum cuvântul în sine ar fi copilăresc și ușor absurd.

— Nu mă surprinde, dacă vrei, zice Sumner prompt. Nu mă surprinde vărsarea de sânge. Sau nu mă mai surprinde.

Drax clatină din cap și se uită la Cavendish.

— Nici pe mine nu mă prea surprinde vărsarea de sânge. Pe dumneata te surprinde, domnule Cavendish?

— Nu, nu foarte des, domnule Drax. Cred că, de obicei, pot să fac față fără probleme la o mică vărsare de sânge.

După ce-și termină whisky-ul, Drax se duce sus să-l caute pe Jones, dar nu-l găsește. Întorcându-se la masă, se ciondănește cu unul dintre oamenii de pe Zembla. Când se așază, omul îi strigă ceva, însă Drax nu-l bagă în seamă.

— Nu *din nou*, spune Cavendish.

Drax ridică din umeri.

Scripcarii cântă „Monymusk". Sumner se uită la dansatorii murdari și nepotriviți care se învârt și bat din picioare. Își amintește cum dansa polca la Ferozepore în zilele de dinainte de Răscoală, își amintește căldura jilavă din sala de bal a colonelului și aroma amestecată de țigări de foi și sudoare cu făină de orez și apă de trandafiri. Melodia se schimbă și câteva dintre târfe se așază să se odihnească sau se apleacă, punând mâinile pe genunchi, ca să-și tragă sufletul.

Drax își umezește buzele, se ridică de pe scaun și se îndreaptă spre cealaltă parte a încăperii. Se strecoară printre mese până ajunge lângă bărbatul cu care s-a certat acum câteva minute. Se oprește puțin, apoi se apleacă înainte și șoptește la urechea omului niște grosolănii alese cu grijă. Bărbatul se răsucește, iar Drax îi dă doi pumni în față. Ridică pumnul a treia oară, dar nu apucă să lovească fiindcă e tras înapoi și atacat de ceilalți marinari.

Muzica se oprește. Se aud țipete și înjurături, trosnete de mobilă distrusă și clinchete de sticlă spartă. Cavendish se duce să dea o mână de ajutor, însă e doborât imediat la pământ. Acum sunt doi contra șase. Sumner, privind, ar prefera să rămână neutru – e medic, nu bătăuș –, dar poate să numere destul de bine și își dă seama care-i sunt obligațiile. Pune jos paharul cu bere neagră și se îndreaptă spre cealaltă parte a încăperii.

O oră mai târziu, Drax, cu încheieturile degetelor zdrelite, cu scula dureroasă și duhnind a whisky, duce spre Volunteer un grup împuținat. Jones și Black lipsesc, Sumner stă încovrigat la pupa și geme, iar Cavendish zace lângă el, sforăind zgomotos. Cerul de deasupra e lipsit de lună, iar apa din jur are culoarea cernelii. Fără felinarele de la bordul balenierei și luminile pestrițe de pe țărm, nu s-ar vedea nimic... ar fi înconjurați de pustiu. Drax se lasă în față și pe urmă se trage înapoi. Simte apăsarea apei și apoi retragerea ei.

Când ajung la corabie, Drax îl trezește pe Cavendish din letargie. Împreună îl ridică pe Sumner pe punte, apoi îl trag în jos spre coridor. Ușa cabinei e încuiată și trebuie să scotocească prin buzunarele vestei ca să găsească cheia. Îl așază pe pat și-i scot cizmele.

— Băiatul ăsta nefericit pare să aibă nevoie de un doctor, zice Cavendish.

Drax nu-i dă atenție. A descoperit două chei în buzunarul vestei lui Sumner și se întreabă ce descuie a doua. Se uită prin cabină, apoi zărește sub pat o ladă cu lacăt lângă cufărul cu medicamente. Se lasă pe vine și o împunge cu arătătorul.

— Ce faci? îl întreabă Cavendish.

Drax îi arată a doua cheie. Cavendish pufnește și își șterge un firicel nou de sânge de pe buza spartă.

— Probabil că nu-i nimic acolo, zice el. Doar rahaturile obișnuite.

Drax trage lada, deschide lacătul cu a doua cheie și începe să se uite prin lucruri. Scoate o pereche de

pantaloni de dril, o cagulă, un exemplar cu legătură ieftină din *Iliada*. Găsește o casetă subțire de mahon și o deschide.

Cavendish fluieră încet.

— Pipă de opiu, zice el. Măi să fie.

Drax ridică pipa, o cercetează o clipă, adulmecă bolul, apoi o pune la loc.

— Nu-i asta, spune el.

— Nu e ce?

Trage afară o pereche de cizme marinărești, o cutie de acuarele, un set de pânze, o vestă de lână, trei cămăși de flanelă, o trusă de bărbierit. Sumner se întoarce pe-o parte și geme. Cei doi bărbați se opresc din ce făceau și se uită la el.

— Caută la fund de tot, spune Cavendish. S-ar putea să fie ceva ascuns la fund de tot.

Drax bagă mâna și răscolește în ladă. Cavendish cască și începe să râcâie o pată de muștar de pe cotul hainei.

— E ceva acolo? întreabă.

Drax nu răspunde. Bagă și a doua mână adânc în ladă și trage afară un plic murdar, cu colțurile îndoite. Scoate din plic o hârtie și i-o întinde lui Cavendish s-o citească.

— Ordinul de eliberare din armată, zice Cavendish și apoi, după o clipă: Sumner a fost judecat de Curtea marțială și dat afară fără drept de pensie, în dizgrație.

— Pentru ce?

Cavendish clatină din cap.

Drax scutură plicul, apoi îl întoarce cu fundul în sus. Cade un inel. E de aur, cu două pietre prețioase măricele.

— Strasuri, zice Cavendish. Asta trebuie să fie.

Pe peretele despărțitor de deasupra capului lui Sumner e prinsă cu colțare de alamă o oglinjoară dreptunghiulară, cu muchii teșite, mărturie a vanității unui ocupant anterior al cabinei. Drax ia inelul, îl linge o dată și zgârie cu el oglinda. Cavendish îl privește, apoi se apleacă și se uită cu atenție la linia lăsată – lungă, cenușie și ondulată ca un fir de păr smuls din capul unei cotoroanțe. Își umezește arătătorul și șterge praful, ca să-i aprecieze mai bine adâncimea reală. Dă din cap. Se uită unul la altul iscoditor, apoi privesc în jos la Sumner, care răsuflă greu pe nas și pare să doarmă adânc.

— Pradă hindusă de la Delhi, spune Cavendish. Lepădătură mincinoasă. De ce nu l-o fi vândut?

— Îl ține pentru zile negre, îl lămurește Drax, de parcă răspunsul ar fi fost evident. Își închipuie că așa o să fie mai în siguranță.

Cavendish râde și clatină din cap, uluit de absurditatea unei astfel de idei.

— Vânătoarea de balene e plină de pericole, zice el. Câțiva dintre noi, ghinioniștii, n-o să se întoarcă vii. E clar.

Drax dă din cap, iar Cavendish continuă:

— Și dacă se prăpădește vreun om la bord, bineînțeles, e sarcina secundului să-i scoată lucrurile la vânzare, în folosul bietei văduve. Greșesc?

Drax clatină din cap.

— Ai dreptate, zice. Dar nu încă. Nu în Lerwick

— Nu, la naiba. Nu încă. Nu spun că acum.

Drax pune inelul și ordinul de eliberare din armată înapoi în plic. Pe urmă pune plicul înapoi în fundul lăzii și așază restul lucrurilor deasupra, exact ca înainte. Încuie lacătul cu un clic și împinge lada sub pat.

— Nu uita cheile, îi spune Cavendish.

Drax pune la loc cheile în buzunarul vestei lui Sumner, iar cei doi bărbați ies din cabină și urcă scara tambuchiului.

Se opresc o clipă înainte să se despartă.

— Crezi că Brownlee știe? întreabă Cavendish.

Drax clatină din cap.

— Nu știe nimeni în afară de noi, răspunde el. Numa tu și cu mine.

5

De la Lerwick, navighează spre nord zile nesfârșite, cu ceață, lapoviță și vânt aspru, fără tihnă și răgaz, când marea și cerul se contopesc într-o urzeală jilavă de cenușiu învolburat și de nepătruns. Sumner zace în cabină, vomitând întruna, incapabil să citească sau să scrie, întrebându-se ce-și făcuse cu mâna lui. De două ori sunt loviți de vânturi puternice dinspre est. Cablurile scârțâie, iar corabia urcă și coboară crestele clocotinde ale mării diamantine. În a unsprezecea zi, vremea se însenină și dau peste gheața marină: blocuri de suprafață disparate, la câțiva yarzi[1] unele de altele, legânându-se în hula ușoară. Aerul este din nou rece, dar cerul se însenină și zăresc în depărtare piscul vulcanic alb al insulei Jan Mayen. Sunt aduși pe punte sacii cu efecte și se împart capsele detonante, praful de pușcă și puștile cu țeavă ghintuită. Echipajul începe să umple gloanțele și să-și ascută cuțitele, pregătindu-se pentru vânătoarea de foci. Două zile mai târziu, văd pentru prima dată colonia principală de foci, iar a doua zi în zori sunt lăsate la apă bărcile.

1. Unitate de măsură pentru lungime: 1 yard = 0,914 m.

Coborât pe gheață, Drax lucrează singur, mișcându-se înainte și înapoi, răbdător și neabătut, de la un grup la altul, împușcând și lovind cu bâta pe măsură ce înaintează. Focile mai tinere țipă la el și încearcă să fugă clătinându-se, dar sunt prea încete și prea proaste ca să scape. În cele mai bătrâne trage câte un glonț. Când a ucis o focă, o răstoarnă, taie în jurul înotătoarelor dorsale, apoi o spintecă de la gât până la organele genitale. Împinge tăișul cuțitului între carne și grăsime și începe să taie și să desprindă straturile din afară. Când termină, agață pielea despicată de o frânghie, ca s-o târască de-acolo, și lasă pe zăpadă carcasa jupuită însângerată, cu fâșii de carne la vedere, ca o placentă dezgustătoare, să fie ciugulită de pescăruși sau mâncată de puii de urs. După ore întregi în care a făcut asta, banchiza e împroșcată și murdară ca un șorț de măcelar și toate cele cinci luntri de vânat balene sunt încărcate cu o grămadă puturoasă de piei de focă. Brownlee le face semn oamenilor să se întoarcă. Drax își târăște ultima încărcătură, se întinde, apoi se apleacă și-și cufundă în apa sărată cuțitul de jupuit și bâta, ca să spele cheagurile de sânge și rămășițele de creier.

În timp ce grămezile de piei picurătoare sunt trase la bord cu vinciurile, Brownlee le numără și le calculează valoarea. 400 de piei vor da nouă tone de ulei, apreciază el, și, cu puțin noroc, fiecare tonă va aduce, la prețul pieței, vreo 40 de lire. Au pornit bine, dar trebuie să-i dea bătaie. Colonia de foci începe să se despartă și să se împrăștie, iar la marginea gheții s-a

adunat o mică flotilă de alte baleniere, olandeze, norvegiene, scoțiene și engleze, depărtate unele de altele, toate luându-se la întrecere pentru hălci din aceeași captură. Înainte să se întunece, urcă pe gabie cu un telescop și hotărăște care e cel mai promițător loc pentru vânătoarea de a doua zi. Colonia e neobișnuit de mare anul ăsta, iar gheața, deși denivelată și subțire pe alocuri, permite totuși navigația. Ar fi putut scoate fără probleme 50 de tone dacă ar fi avut un echipaj ca lumea, dar chiar și cu șleahta slăbuță de neisprăviți pe care i-o strânsese Baxter, era convins că poate scoate ușor 30, poate 35. Mâine o să mai trimită o barcă, hotărăște el, a șasea. Orice ticălos care respiră și poate să țină o pușcă în mână o să iasă la omorât de foci.

La patru e deja lumină și coboară iar bărcile. Sumner stă în a șasea, împreună cu Cavendish, intendentul, musul și câțiva dintre cei mai înrăiți chiulangii. Sunt -18°, bate o briză ușoară, iar marea e cenușie și vâscoasă ca zloata din Londra. Sumner, care se teme de degerături, poartă o cagulă și un fular tricotat. Își ține pușca strânsă între genunchi. După ce au vâslit spre sud-est o jumătate de oră, zăresc un petic întunecat de foci la oarecare distanță. Ancorează barca la marginea gheții și coboară. Cavendish, fluierând „The Lass of Richmond Hill", deschide drumul, iar restul îl urmează într-un șir dezordonat. Când ajung la vreo 60 de yarzi de foci, se împrăștie și încep să tragă. Împușcă trei foci mari și omoară cu bâta șase pui, dar restul scapă nevătămate. Cavendish scuipă și-și încarcă iar

pușca, apoi urcă în vârful unei culmi de presiune și se uită în jur.

— Acolo, le strigă celorlalți, arătând în diferite direcții, acolo și acolo.

Musul rămâne în urmă să jupoaie focile moarte, iar restul se despart. Sumner o ia spre est. Din când în când aude, acoperind scârțâitul și tânguirea fără întrerupere a gheții în mișcare, bubuitul unui foc de armă îndepărtat. Împușcă încă două foci și le jupoaie cât de bine poate. Face găuri în piei cu cuțitul, trece o funie prin ele, le leagă la un loc și pornește înapoi, cu funia pe umăr.

Până la prânz, a mai ucis încă șase foci și se află la vreo milă de barcă, trăgând după el 100 de livre[1] de piei de focă zdrențuite peste un șir de sloiuri întinse care plutesc liber. E ametit de oboseală. Umerii îi sunt înroșiți și-l dor de la frânghia care se freacă de ei, iar aerul înghețat e nemilos cu plămânii lui. Când ridică privirea, îl vede pe Cavendish la mai puțin de 100 de yarzi în față și, mai în dreapta, un alt bărbat, în haine întunecate, mergând în aceeași direcție și târând și el niște piei. Strigă, dar vântul îi poartă glasul departe și nici unul din ei nu se oprește și nu se uită în jur. Sumner grăbește pasul, gândindu-se, în timp ce își târăște picioarele, la căldura și adăpostul cabinei lui și la cele cinci sticle cu gâtul scurt pline cu laudanum, aliniate în cufărul cu medicamente ca niște soldați la paradă. Acum ia 21 de

1. Unitate de măsură pentru greutate: 1 livră = 0,500 kg

dramuri în fiecare seară, după cină. Ceilalți cred că își exersează greaca și râd de el, dar de fapt, în timp ce ei joacă *cribbage*[1] sau discută despre vreme, el zace pe pat, într-o stare de extaz haotic greu de descris. În asemenea momente, poate fi oriunde și oricine. Mintea îi lunecă înainte și înapoi prin felurite locuri în timp și spațiu – Galway, Lucknow, Belfast, Londra, Bombay –, un minut durează un ceas și un deceniu curge într-o singură clipă. Oare opiul e o minciună, se întreabă uneori, sau lumea din jurul nostru, lumea plină de crime și suferințe, de osteneli și necazuri e o minciună? Știe, dacă mai știe ceva, că nu pot fi amândouă adevărate.

Când ajunge la o spărtură de vreun yard între două sloiuri, Sumner se oprește o clipă. Aruncă de cealaltă parte capătul frânghiei, apoi face un pas în spate și se pregătește pentru un salt scurt. Acum ninge, iar zăpada împânzește aerul în jur și-i biciuiește fața și pieptul. E mai bine, a învățat din experiență, să-și ia avânt de pe piciorul bolnav și să aterizeze pe cel bun. Face un pas scurt, apoi unul mai mare, mai rapid. Îndoaie genunchiul și împinge în sus, dar piciorul pe care se sprijină alunecă pe gheață: în loc să sară fără greutate peste spărtură, cade în față, grotesc, ca un clovn – cu capul înainte și brațele rotindu-se –, în apa neagră și înghețată.

1. Joc de cărți pentru două sau patru persoane, în care scorul este ținut prin introducerea unor cepuri în scobituri dispuse în șiruri pe o tablă specială.

Pentru o clipă lungă și năucitoare, se scufundă și nu vede nimic. Se răsucește în sus, apoi aruncă un braț și reușește să se prindă de marginea gheții. Baia cumplită de frig i-a scos toată suflarea din trup; gâfâie și îi vâjâie sângele în urechi. Se prinde și cu cealaltă mână și încearcă să se ridice din apă, dar nu poate. Gheața e prea alunecoasă, iar brațele îi sunt prea slăbite de trasul pieilor încă de dimineață. Apa îi ajunge până la gât, iar nimsoarea e și mai deasă. Aude gheața din jur scrâșnind și căscându-se în timp ce se leagănă în hula ușoară. Dacă sloiurile se apropie, știe că va fi zdrobit între ele. Dacă rămâne prea mult în apă, își va pierde cunoștința și se va îneca.

Se prinde din nou și se opintește a doua oară să se ridice. Atârnă într-o agonie inertă pentru o clipă, nici înăuntru, nici afară pe deplin, însă mâinile îi alunecă pe gheață și se prăbușește înapoi. Apa îi umple gura și nările; scuipând și tușind, dă din picioare ca să plutească din nou. Forța cu care-l trag în jos hainele îmbibate pare dintr-odată gigantică. Vintrele au început deja să-i tremure de frig, iar pulpele și labele picioarelor îi amorțesc. Unde dracu' e Cavendish? se gândește. Trebuie să-l fi văzut căzând. Strigă după ajutor, apoi strigă din nou, însă nu apare nimeni. E singur. Poate să ajungă la frânghie, dar știe că greutatea pieilor de la capătul ei nu e destul de mare ca să-l susțină. Trebuie să se tragă în sus prin forțele proprii.

Apucă marginea gheții pentru a treia oară și, lovind mai tare cu ambele picioare, încearcă să se împingă cu

putere în sus. Pune cotul drept pe gheață, apoi și palma stângă. Apasă cotul și, icnind și gemând din cauza efortului cumplit, se împinge mai sus, până când întâi bărbia și gâtul, apoi și o mică parte din piept, se ridică peste marginea sloiului. Se împinge din nou în jos cât de tare poate cu mâna stângă, folosindu-și cotul ca punct de sprijin, și mai câștigă vreo câțiva inch[1]. O clipă, crede că balanța se înclină în favoarea lui și că aproape a reușit, dar, imediat ce se gândește la asta, sloiul în care se sprijină se smucește într-o parte, cotul drept îi alunecă, iar falca de jos i se lovește cu putere de muchia ascuțită a gheții. O clipă, se uită la cerul alb și brăzdat, apoi, buimăcit și neajutorat, se prăbușește pe spate în apa întunecată și se îndepărtează de gheață.

1. Unitate de măsură pentru lungime: 1 inch = 2,54 cm

6

Brownlee visează că bea sânge dintr-un bocanc vechi. E sângele lui O'Neill, dar O'Neill e mort acum, din cauza frigului şi-a apei înghiţite. Trec bocancul de la unul la altul şi fiecare, tremurând, bea din el. Sângele e cald şi le pătează buzele şi dinţii ca vinul. Ce dracu', se gândeşte Brownlee, ce dracu'! Omul trebuie să trăiască, încă un ceas, chiar şi încă un minut. Ce altceva mai e de făcut? Ştie că prin cală plutesc buţi cu pâine, şi butoaie cu bere, însă nimeni n-are puterea sau îndemânarea să ajungă la ele. Dacă ar fi avut mai mult timp... dar în beznă era un infern. Apa de 12 picioare în cală şi, într-un sfert de ceas, rămân doar cu prova tribord iţindu-se deasupra valurilor năvalnice. O'Neill e mort, dar sângele lui e cald încă. Ultimul dintre bărbaţi linge branţul bocancului, râcâie cu degetele interiorul călcâiului. Culoarea e uimitoare. Orice altceva în lume este cenuşiu sau negru sau maroniu, nu şi sângele. E mană cerească, se gândeşte Brownlee. Spune cu voce tare: *„E mană cerească"*. Bărbaţii se uită la el. El se întoarce spre medic şi-i dă instrucţiuni. Simte sângele lui O'Neill în gât şi în stomac, răspândindu-i-se în trup, dându-i o

nouă viață. Medicul le ia sânge tuturor, apoi își ia și lui. Unii dintre oameni își amestecă sângele cu făină, ca să facă o pastă, alții îl dau pe gât ca niște bețivi, direct din bocanc. Nu e păcat, își spune el, n-a mai rămas nici un păcat acum, nu mai există decât sângele, apa și gheața; nu mai există decât viață și moarte și spațiile cenușii-verzui dintre ele. N-o să moară, își spune el, nici acum, nici altă dată. Când o să-i fie sete, o să bea din propriul sânge; când o să-i fie foame, o să mănânce din propria carne. O să crească enorm din acest ospăț, o să se întindă până umple cerul pustiu.

7

Când îl găsește Black, Sumner pare deja mort. Trupul îi e prins în crăpătura îngustă dintre două sloiuri de gheață; capul și umerii sunt deasupra apei, dar tot restul e dedesubt. Are fața albă ca varul, mai puțin buzele, care sunt de un albastru-închis nefiresc. Mai răsuflă măcar? Black se apleacă să verifice, dar nu-și dă seama – vântul e prea zgomotos și de jur împrejur gheața scrâșnește și trosnește din cauza hulei. Medicul pare cu totul înghețat și țeapăn. Black își ia frânghia pentru foci și o prinde în jurul pieptului lui Sumner. Se îndoiește că-l poate trage singur, însă încearcă oricum. Îl smucește întâi într-o parte, ca să-l desprindă din crăpătură, apoi, înfigându-și călcâiele în zăpadă, trage în sus cu toată puterea. Trupul rigid și inert al lui Sumner se ridică uimitor de ușor, de parcă marea ar fi hotărât că până la urmă nu-l vrea. Black lasă frânghia să cadă și sare înainte, apucând epoleții uzi de pe mantaua lui Sumner și trăgând restul trupului pe gheață. Îl răsucește și-i dă două palme peste față. Sumner nu se clintește. Black îl lovește mai tare. O pleoapă se deschide tremurând.

— O, Doamne, trăiești, zice Black

Trage de două ori cu pușca în aer. După zece minute apare Otto, cu alți doi oameni din echipa de căutare. Cei patru bărbați îl înșfacă de mâini și picioare și-l cară înapoi la corabie cât de repede sunt în stare. Hainele ude i-au înghețat bocnă în aerul arctic, și parcă ar căra o mobilă grea pe gheață mai degrabă decât o ființă umană. Când ajung la balenieră, Sumner e ridicat la bord cu un palan și întins pe punte. Brownlee se uită la el.

— Amărâtul ăsta mai respiră măcar? întreabă el

Black încuviințează. Brownlee clatină din cap uluit.

Îl coboară prin tambuchi și-l duc la popota ofițerilor, unde-i taie cu foarfeca hainele înghețate. Black mai pune cărbuni în sobă și-i spune bucătarului să fiarbă apă. Îi freacă pielea înghețată cu untură de gâscă și-l învelesc în prosoape fierbinți. Nu se mișcă și nici nu vorbește; e încă în viață, dar inconștient. Black rămâne lângă el; ceilalți vin din când în când să se holbeze sau să dea sfaturi. Pe la miezul nopții, ochii i se deschid pentru scurt timp și atunci îi dau brandy, pe care-l scuipă afară împreună cu un cheag de sânge maroniu. Nimeni nu se așteaptă să mai apuce dimineața. În zori, descoperind că încă mai respiră, îl mută din popotă în cabina lui.

Când își revine, Sumner își închipuie o clipă că e din nou în India, întins în cortul lui jilav de pe culmea care domină Delhi, și că zgomotul blocurilor de gheață ce se lovesc de chila lui Volunteer este de

fapt schimbul de focuri de artilerie grea între bastioane și pichete. O clipă, își închipuie că nu i s-a întâmplat încă nimic îngrozitor sau irevocabil, de parcă i s-ar fi oferit, incredibil, o a doua șansă. Închide ochii și adoarme din nou. Când îi deschide, o oră mai târziu, îl vede pe Black stând lângă patul lui și uitându-se în jos.

— Poți vorbi? îl întreabă el.

Sumner îl privește o clipă, apoi clatină din cap. Black îl ajută să se ridice în capul oaselor și începe să-i dea să mănânce supă de carne dintr-o ceașcă de ceai. Gustul și căldura supei sunt copleșitoare. După două linguri, Sumner închide gura și lasă lichidul să i se scurgă pe bărbie și în jos, pe piept.

— Ar trebui să fii mort, zău așa, îi spune Black. Ai stat în apă trei afurisite de ceasuri. Nici un om normal nu scapă cu viață după o baie ca asta.

Vârful nasului lui Sumner și unele părți din ambii obraji, chiar sub ochi, sunt înnegrite de degerături. Sumner nu-și aduce aminte de gheață sau de frig sau de apa verde înspăimântătoare, dar își amintește că a privit în sus, înainte să i se întâmple ce i s-o fi întâmplat, și a văzut cerul de deasupra întesat cu miriade de fulgi de zăpadă.

— Laudanum, îngaimă el.

Se uită cu speranță la Black.

— Încerci să spui ceva? întreabă acesta, apropiindu-și capul de el.

— Laudanum, zice din nou Sumner, pentru durere.

Black dă din cap şi se duce la cufărul cu medicamente. Amestecă laudanumul cu rom şi-l ajută să bea. Sumner simte că îl arde pe gât şi că o să-l vomite, dar reuşeşte să-l înghită. E istovit de efortul făcut să vorbească şi nu ştie (pentru că sigur nu-i în India) unde sau cine e. Se cutremură violent şi începe să lăcrimeze. Black îl întinde iar pe pat şi-l înveleşte cu o pătură aspră de lână.

În seara aia, la popotă, în timpul cinei, Black anunţă că medicul dă semne că îşi revine.

— Foarte bine, zice Brownlee, dar de-acum înainte n-o să mai luăm a şasea luntre. Nu vreau să am pe conştiinţă moartea altui nenorocit.

— E doar ghinion, atâta tot, spune Cavendish cu răceală. Un om alunecă pe gheaţă pe viscol, i se putea întâmpla oricăruia dintre noi.

— Dacă mă-ntrebi pe mine, totul s-a brodit cum nu se poate mai bine, zice Drax. Nemernicul trebuia de drept să fie zdrobit sau înecat. După zece minute într-o apă ca aia, sângele omului se încheagă şi inima cedează, totuşi doctoru' a rămas cumva în viaţă. E-al naibii de binecuvântat.

— *Binecuvântat?* exclamă Black.

Brownlee ridică mâna.

— Binecuvântat sau nu, hotărăşte el, zic că n-o să mai fie a şasea luntre. Şi cât timp noi, marinarii, ne vedem de vânătoare, medicul o să rămână în siguranţă în cabina lui, să citească din Homer sau să se tragă de mădular sau ce dracu' o fi făcând el acolo.

Cavendish dă ochii peste cap.

— Ce uşor e pentru unele lepădături, zice.

Brownlee se uită urât la el.

— Medicul are treaba lui pe corabia asta, Cavendish, iar tu o ai pe-a ta. Şi cu asta să terminăm naibii odată.

Drax şi Cavendish se întâlnesc din nou la miezul nopţii, când se schimbă cartul. Cavendish îl trage deoparte pe harponier şi aruncă o privire în jur înainte să vorbească.

— Tot mai poate să moară, să ştii, spune el. Ai văzut cum arată?

— Mie mi se pare un ticălos greu de omorât, răspunde Drax.

— E-un nemernic cu pielea tăbăcită, asta-i sigur.

— Trebuia să descarci un plumb în el când ţi-a venit la mână.

Cavendish clatină din cap şi aşteaptă să treacă de e unul dintre marinarii din Shetland.

— N-ar fi ţinut, zice el. Brownlee e-al naibii de amorezat de el, la fel şi Black.

Drax se uită în altă parte în timp ce-şi aprinde pipa Cerul de deasupra e împânzit de stele tremurătoare un strat de gheaţă negru-albăstrui se agaţă de greement şi învăluie puntea.

— Oricum, cât crezi că face inelul ăla? întreabă Cavendish. 20 de guinee, îmi închipui, chiar 25.

Drax clatină din cap şi pufneşte, de parcă întrebarea în sine ar fi sub demnitatea lui.

— Nu-i inelul tău, zice el.

— Nu-i nici al lui Sumner. Aş zice că-i al oricăru ticălos care-l are pe mână la un moment dat.

Drax se întoarce din nou spre Cavendish şi încu viinţează.

— Asta cam aşa-i, spune el.

În cabina întunecată, sub un morman gros de blănuri de urs şi pături, Sumner, febril şi slăbit ca un nou-născut, doarme, se trezeşte, apoi adoarme la loc. În vreme ce corabia navighează spre nord-vest prin ceaţă şi burniţă, pe o hulă puternică, cu coca acoperită de-o gheaţă de două picioare pe care oamenii o sparg pe punte şi cu copastiile încărcate cu cavile de matisit şi maiuri, mintea îmbibată de opiu a lui Sumner scapă din ancorele ei şi se lasă purtată înapoi, pieziş, prin tărâmuri de vis la fel de înspăimântătoare şi de tulburi ca apele arctice verzi care presează şi izbesc la capul lui, în spatele unui perete de doar 12 inchi. Ar putea fi oriunde, oricând, dar gândurile lui, ca fierul atras de un magnet, se întorc într-un singur loc.

O clădire galbenă masivă, dincolo de un teren de tenis, zgomotul surprinzător şi duhoarea de abator a cărnii şi excrementelor, ca o priveliştе de iad. 30 sau mai multe tărgi sosesc în fiecare oră ducând, câte trei sau patru odată, morţii şi răniţii. Trupurile tinerilor, sfârtecate de gloanţe şi explozii, sunt azvârlite într-o aripă a clădirii care duhneşte. Zvârcolirile răniţilor şi urletele muribunzilor. Membre amputate zăngănind

când sunt aruncate în cuve metalice. Zgomotul necontenit, ca într-un atelier sau o fabrică de cherestea, al oțelului mușcând din os. Podeaua udă și cleioasă din cauza sângelui scurs, căldura de nestăvilit, bufniturile și zgâlțâielile focului de artilerie și norii de muște negre care se așază peste tot, pe orice, fără încetare sau deosebire – pe ochi și urechi și guri, pe răni deschise. Mizeria incredibilă dimprejur, urletele de durere și rugămințile sângele și rahatul, și durerea nesfârșită, nesfârșită.

Sumner lucrează toată dimineața, sondând, tăind suturând, până când amețește de la cloroform și îi e greață din pricina măcelului generalizat. E mult mai rău decât orice a trăit sau și-a imaginat vreodată. Oameni pe care, cu câteva ore înainte, îi văzuse dându-se mari și râzând pe culme îi sunt aduși acum bucățele. Trebuie să-și facă datoria, își spune, trebuie să lucreze sârguincios. Asta-i tot ce se poate face acum, tot ce-ar putea face oricine. Ca și el, ceilalți chirurgi care asistă – Wilkie și O'Dowd – sunt lac de apă și cufundați în sânge până la coate. Cum se termină o operație, începe alta. Price, infirmierul, verifică târgile când sosesc, îi dă deoparte pe cei deja morți și îi așază la coadă pe cei mutilați. Corbyn, chirurgul principal, hotărăște care membre trebuie amputate imediat și care pot fi salvate. A fost în Coldstream Guards[1] la

1. Regiment înființat în 1650 în orășelul Coldstream din sud-estul Scoției, alcătuit dintr-o unitate de infanterie de elită și o unitate de gardă a Casei Regale.

Inkerman[1], cu o pușcă într-o mână și un scalpel în cealaltă, 2.000 de morți în zece ore. Are picături de sânge pe mustață. Mestecă arorut[2] ca să suporte duhoarea Asta nu-i nimic, le spune el celorlalți; e nimica toată Taie și retează și scormonesc după gloanțe de muschetă Asudă și înjură și le vine să vomite din pricina căldurii. Răniții strigă întruna după apă, însă niciodată nu e destulă ca să le astâmpere setea. Poate că setea lor e dezgustătoare și nevoile lor sunt insuportabile, dar Sumner trebuie să le suporte oricum, trebuie să facă în continuare ce face, cât e în stare. N-are timp pentru furie sau dezgust sau spaimă, n-are timp sau energie pentru nimic altceva decât munca în sine.

Până după-amiaza târziu, pe la trei sau patru, luptele se domolesc și afluența de victime întâi se reduce, apoi se oprește cu totul. Se aude că soldații britanici au dat peste un depozit mare de alcool lângă Poarta Lahor și au băut până au căzut lați cu toții. Oricare ar fi motivul, înaintarea s-a oprit, cel puțin deocamdată, și, pentru prima oară după multe ceasuri, Corbyn și asistenții lui reușesc să-și întrerupă munca. Sunt aduse coșuri cu mâncare și damigene cu apă și unii dintre răniți sunt mutați înapoi la spitalele regimentelor de pe culme.

1. Sat din Crimeea, la est de Sevastopol, teatrul unei confruntări sângeroase în 1854, în timpul Războiului Crimeii, când forțele britanice și franceze au învins trupele ruse.
2. Plantă tropicală (*Maranta arundinacea*) cu rizomi bogați în amidon.

După ce s-a spălat de sânge și a mâncat o farfurie cu pâine și friptură rece, Sumner se întinde pe un pat împletit și adoarme. E trezit de zgomotul unei discuții în contradictoriu vehemente. La ușa spitalului de campanie a apărut un bărbat cu turban care poartă în brațe un copil rănit; cere ajutor, însă O'Dowd și Wilkie îl refuză categoric.

— Ia-l de-aici, zice ultimul, înainte să bag eu un glonț în el.

O'Dowd înșfacă o sabie din colțul încăperii și o scoate ostentativ din teacă. Bărbatul nu se clintește. Corbyn vine și-i spune lui O'Dowd să se potolească. Examinează rapid copilul și clatină din cap.

— Rana e prea gravă, spune el. Osul e zdrobit. Nu mai trăiește mult.

— Poți să-l tai, insistă bărbatul.

— Vrei un băiat cu un singur picior? întreabă Wilkie.

Bărbatul nu răspunde. Corbyn clatină iar din cap.

— Nu te putem ajuta, spune el. Spitalul ăsta e pentru soldați.

— Soldați britanici, adaugă Wilkie.

Bărbatul nu se clintește. Din piciorul zdrobit al copilului curge sânge pe podeaua proaspăt spălată. Nori de muște încă bâzâie în jurul capetelor lor și din când în când unul dintre soldații răniți geme sau strigă după ajutor.

— Nu sunteți ocupați, zice bărbatul privind în jur. Aveți timp acum.

— Nu te putem ajuta, spune din nou Corbyn. Trebuie să pleci.

— Nu sunt şipai, zice bărbatul. Mă cheamă Hamid. Sunt servitor. Lucrez pentru Farook, cămătarul.

— De ce mai eşti în oraş? De ce n-ai plecat cu toţi ceilalţi, înainte să înceapă asediul?

— Trebuie să apăr casa stăpânului şi ce-i ea.

O'Dowd scutură din cap şi râde.

— E un mincinos neruşinat, spune el. Oricine a rămas în oraşul ăsta e un trădător prin definiţie şi nu merită decât să fie spânzurat.

— Şi copilul? întreabă Sumner.

Ceilalţi se întorc şi se uită la el.

— Copilul e o victimă de război, răspunde Corbyn. Şi cu siguranţă n-avem ordine să ajutăm odraslele duşmanului.

— Eu nu sunt duşmanul vostru, zice bărbatul.

— Aşa spui tu.

Bărbatul se întoarce plin de speranţă spre Sumner. Acesta se aşază la loc şi-şi aprinde pipa. Sângele copilului picură neîncetat pe podea.

— Pot să vă arăt comoară, spune bărbatul. Dacă mă ajutaţi acum, pot să vă arăt comoară.

— Ce comoară? întreabă Wilkie. Cât?

— Două *lakh*[1]-uri, spune el. Aur şi bijuterii. Uite.

Pune cu grijă copilul pe-o masă aşezată pe o capră şi scoate din tunică o punguţă din piele de ied. I-o întinde lui Corbyn, iar el o ia şi o desface. Deşartă

1. Unitate a sistemului numeric indian echivalentă cu 100.000.

monedele în palmă, se uită o clipă la ele, le împinge cu degetul arătător, apoi i le trece lui Wilkie.

— Mult mai mult ca asta, zice bărbatul. Mult mai mult.

— Unde-i comoara asta? întreabă Corbyn. Cât de departe?

— Nu departe. Foarte aproape. Pot să arăt acum.

Wilkie îi trece monedele lui O'Dowd, iar el i le trece lui Sumner. Sunt calde și puțin unsuroase la atingere. Canturile nu sunt zimțate, iar suprafețele sunt însemnate cu panglicile elegante ale scrierii arabe.

— Doar nu-l crezi? întreabă Wilkie.

— Câte ca astea? îl iscodește Corbyn. 100? 200?

— V-am spus, 2.000, zice bărbatul. Stăpânul meu e un cămătar cunoscut. Le-am îngropat chiar eu, înainte să fugă.

Corbyn se apropie de băiat și îi scoate bandajul îmbibat cu sânge de pe picior. Cercetează atent și miroase rana căscată.

— Putem să-l tăiem de la șold, spune el. Dar probabil că oricum o să moară.

— O faceți acum?

— Nu acum. Când te întorci cu toată comoara aia.

Bărbatul pare nefericit, dă din cap, apoi se apleacă și-i șoptește ceva băiatului.

— Voi trei mergeți cu el, zice Corbyn, luați-l și pe Price. Înarmați-vă și, dacă ceva vi se pare cât de puțin dubios, îl împușcați pe nenorocitul ăsta și vă întoarceți imediat. Eu rămân aici cu băiatul.

O clipă nu se mișcă nimeni. Corbyn se uită neclintit la ei.

— Patru părți egale și o zecime fiecare pentru Price, spune el. Și ce nu află ofițerii de capturi n-are cum să le facă rău.

Pleacă de la spitalul de campanie și intră în oraș drept prin ruinele fumegânde ale Porții Kashmir. Se cațără peste grămezi de moloz, trec printre mormane de cadavre ce ard înăbușit, pe care le adulmecă și le sfâșie câinii vagabonzi. Deasupra lor, vulturi cu aripi zdrențuite se rotesc și țipă, obuzele de mortiere șuieră și bufnesc. În aer stăruie o duhoare de cordită și carne arsă și bubuitul îndepărtat al muschetelor. Se strecoară pe străzi înguste, distruse, blocate de mobile rupte, animale cu măruntaiele împrăștiate și armament abandonat. Sumner își închipuie că în spatele fiecărei baricade și ambrazuri stă ghemuit un șipai gata să tragă. Crede că riscul pe care și-l asumă e prea mare și comoara în sine e probabil o minciună, dar știe că ar fi o nebunie să refuze un om precum Corbyn. Armata britanică e clădită pe influență și, dacă vrei să avansezi, trebuie să fii atent pe cine cunoști. Corbyn are prieteni în Comisia medicală a armatei, iar cumnatul lui face parte din Comisia de inspecție a spitalelor. Fără îndoială, e fanfaron și plicticos, însă lui Sumner nu i-ar strica deloc să fie legat de el prin acest secret comun, prin această pradă ilegală. Ar putea chiar, se gândește, să

fie calea lui de scăpare din Regimentul 61 spre unul mai onorabil. Asta, bineînțeles, doar dacă prada e reală.

Cotesc după un colț și dau peste un cuib de artilerie și o ceată de infanteriști beți. Unul cântă la acordeon, altul are pantalonii trași în vine și își deșartă mațele într-o găleată de lemn; primprejur sunt împrăștiate sticle goale de brandy.

— Cine-i acolo? strigă unul dintre ei.

— Medici, răspunde Wilkie. Are nevoie cineva de tratament aici?

Soldații se uită unul la altul și râd.

— Cotteslow de colo are nevoie de-un control la nenorocitul ăla de cap, zice unul dintre ei.

— Unde vă sunt ofițerii?

Același om se ridică și, cu ochii îngustați, se îndreaptă nesigur spre ei. Se oprește la câțiva pași și scuipă. Are uniforma zdrențuită și pătată de sânge și fum de pușcă. Miroase a vomă, pișat și bere.

— Toți morți, zice el. Până la ultimul.

Wilkie dă încet din cap și se uită în josul străzii, după cuibul de artilerie.

— Și inamicul unde-i? întreabă el. E aproape?

— A, destul de aproape, spune omul. Dacă te uiți pe-acolo, s-ar putea chiar să-ți trimită un pupic.

Soldații râd din nou. Wilkie nu-i bagă în seamă și se întoarce să discute cu ceilalți.

— E-al naibii de rușinos, zice el. Oamenii ăștia ar trebui spânzurați pentru neglijarea datoriei.

— Doar până aici putem merge, spune O'Dowd. Asta-i limita.

— Suntem foarte aproape, zice Hamid. Încă două minute.

— Prea periculos, spune O'Dowd.

Wilkie își freacă bărbia și scuipă.

— Îl trimitem pe Price, hotărăște el. Poate s-o ia înainte și să ne dea raportul. Dacă pare sigur, venim și noi.

Se întorc toți spre Price.

— Nu pentru o amărâtă de zecime, zice el.

— Ce-ar fi s-o dublăm? sugerează Wilkie.

Se uită la ceilalți doi și ei încuviințează.

Price, care se lăsase pe vine, se ridică încet, pune pușca pe umăr și se apropie de Hamid.

— Ia-o înainte, zice el.

Ceilalți se așază la loc și așteaptă. Soldații beți nu-i bagă în seamă. Sumner își aprinde pipa.

— Price ăla i-un răhățel hrăpăreț, spune O'Dowd.

— Dacă e ucis, o să fie nevoie să născocim o poveste, zice Wilkie. Corbyn n-o să se bucure.

— Corbyn, bombăne O'Dowd. Mereu nenorocitul de Corbyn.

— Cine e? Frate-su sau cumnată-su? întreabă Sumner. Nu-mi amintesc niciodată.

O'Dowd ridică din umeri și clatină din cap.

— Cumnată-su, zice Wilkie. Sir Barnabas Gordon. L-am văzut ținând o prelegere de chimie la Edinburgh.

— N-o să obții nimic de la Corbyn, îi spune O'Dowd lui Sumner, nici să nu te gândești. E fost ofițer în regimentul de gardă și nevastă-sa e baroneasă.

— După asta, o să se simtă obligat, zice Sumner.

— Un om ca el nu se obosește să se simtă obligat. O să ne luăm partea de pradă, dacă prada există, dar, crede-mă, asta o să fie tot.

Sumner dă din cap și se gândește un minut.

— Ați încercat deja cu el?

Wilkie zâmbește, însă O'Dowd nu zice nimic.

După zece minute, Price se întoarce și le spune că au găsit casa, iar drumul până acolo pare destul de sigur.

— Ai zărit comoara? îl întreabă O'Dowd.

— Zice că-i îngropată în curtea interioară. Mi-a arătat unde și l-am pus să se apuce de săpat.

Îl urmează pe Price printr-o încâlceală de ulițe înguste, apoi pe o stradă mai lată, unde prăvăliile au fost jefuite, iar casele sunt oblonite și tăcute. Nu mai e nimeni prin preajmă, dar Sumner e sigur că în clădiri trebuie să se mai afle totuși oameni – familii înspăimântate stând ghemuite în întunericul călduț, luptători în jihad și ghazi[1] care-și ling rănile, făcând pregătiri pe tăcute. Aud zgomot de chef în apropiere și, mai departe, bubuitul salvelor de tun. Soarele stă să apună, dar căldura e la fel de neiertătoare. Trec strada, croindu-și drum printre grămezi de oase fumegânde, zdrențe și mobile distruse,

1. Luptători musulmani, în general în războaie religioase.

apoi mai merg încă aproape 100 de yarzi, până când Price îi oprește în fața unei uși deschise și dă din cap.

Curtea interioară e mică și pătrată, zidurile văruite sunt pătate și murdare, iar pe unde a căzut tencuiala se văd bucăți de cărămizi de lut. Zidurile au fiecare câte două arcade, iar pe deasupra arcadelor trece un balcon de lemn lăsat în paragină. Hamid stă pe vine în mijloc. A mutat una dintre lespezi și scormonește țărâna de dedesubt.

— Ajutați-mă, vă rog, spune el. Trebuie să ne grăbim acum.

Price îngenunchează alături și începe să sape cu mâinile goale.

— Văd o casetă, spune el după o clipă. Uite, acolo.

Ceilalți se adună în jurul lui. Price și Hamid trag caseta din pământ, iar O'Dowd o deschide lovind-o cu patul puștii. Înăuntru se află patru sau cinci săculețe de pânză cenușie.

Wilkie scoate unul, se uită înăuntru și se pune pe râs.

— Iisuse Hristoase! exclamă el.

— E o comoară? întreabă Price.

Wilkie îi arată săculețul lui O'Dowd, care zâmbește, apoi râde și-l bate pe spate pe Wilkie.

Price trage celelalte trei săculețe din casetă și le deschide. Două sunt pline cu monede, iar al treilea conține o colecție de brățări, inele și pietre prețioase.

— A, fir-aș al naibii, șoptește Price încet, doar pentru sine.

— Ia să văd scumpeturile astea, zice Wilkie.

Price îi întinde cel mai mic dintre săculeţe, iar Wilkie îl răstoarnă pe una dintre lespezile prăfuite. Stând în genunchi acum, cei trei medici asistenţi se strâng în jurul grămezii sclipitoare ca nişte şcolari în jurul unui joc cu bile de sticlă.

— Scoatem toate pietrele şi topim aurul, spune O'Dowd. Nu ne complicăm.

— Trebuie să ne întoarcem acum, repetă Hamid. Pentru băiatul meu.

Încă absorbiţi de comoară, nici nu-l bagă în seamă. Sumner se apleacă înainte şi culege unul dintre inele.

— Ce sunt pietrele astea? întreabă el. Sunt diamante?

Se întoarce spre Hamid.

— Astea sunt diamante? întreabă arătându-i inelul. Sunt veritabile?

Hamid nu răspunde.

— Se gândeşte la băiatul ăla, zice O'Dowd.

— Băiatul e mort, spune Wilkie, fără să ridice privirea. A fost mort de la bun început, ce naiba!

Sumner se uită la Hamid, care tot nu vorbeşte. Are ochii măriţi de spaimă.

— Ce-i? întreabă Sumner.

Hamid scutură din cap, de parcă răspunsul ar fi mult prea complicat, de parcă vremea explicaţiilor a trecut deja şi se află, că-şi dau seama sau nu, într-o fază mai întunecată şi mai încărcată de semnificaţii.

— Mergem acum, spune el. Vă rog.

Îl apucă pe Price de mânecă și încearcă să-l tragă spre stradă. Celălalt își smucește brațul și strânge pumnul.

— Hei, ai grijă, îl previne el.

Hamid se trage înapoi și ridică amândouă mâinile deasupra capului, cu palmele la vedere... e un gest de refuz tăcut, dar și, își dă seama Sumner, de predare. Însă cui se predă?

De la balconul de deasupra se aude un pocnet de muschetă, iar ceafa lui Price se deschide ca o garoafă roșie de sânge și os ce dispare în scurt timp. Wilkie, răsucindu-se pe călcâie, ține cu pușca și trage la întâmplare în sus, dar nu nimerește nimic și e împușcat de două ori – prima oară în gât și apoi în coșul pieptului. Au căzut într-o ambuscadă; toată zona e împânzită de șipai. O'Dowd îl înșfacă pe Sumner de braț și-l trage înapoi, în siguranța și bezna casei. Wilkie se zvârcolește pe lespezile de-afară; din gâtul străpuns, sângele țâșnește în zvâcniri purpurii. Sumner împinge cu vârful cizmei ușa dinspre stradă și îi răspunde un glonț care lovește tocul cu un bubuit înfundat. Unul dintre atacatorii ascunși sare peste balconul șubred și se repede spre ei urlând. O'Dowd trage în el, dar nu-l nimerește. Sabia șipaiului îi străpunge pântecul și iese, înroșită și picurând, la jumătatea spinării. O'Dowd scuipă sânge, gâlâie, pare uluit de ce i s-a întâmplat. Când împinge sabia mai adânc, expresia șipaiului e stăruitoare și pătimașă. Ochii negri ca tăciunii îi ies din orbite înnebuniți;

pielea oacheșă îi lucește de sudoare. Sumner stă la vreo doi pași de el, nu mai mult; ridică pușca la umăr și trage. Chipul omului dispare îndată, înlocuit de o scobitură fără adâncime, ca un castron, umplută cu carne cartilaje și bucăți plesnite și zdrobite de dinți și limbă Sumner lasă pușca și deschide cu piciorul ușa din față Când iese în stradă, un glonț îl nimerește în pulpă altul se lovește de zid, la doar câțiva inchi de capul lui Se clatină, geme, se lasă pe spate o clipă, însă apoi se îndreaptă și pornește într-o goană nebună, aplecată într-o parte, să se pună la adăpost. Alt glonț îi șuieră pe deasupra capului. Simte o plescăitură caldă când cizma stângă i se umple de sânge. Din spate se aud țipete. Strada e plină de moloz, cioburi de oale, pânză de sac, oase și praf. De o parte și de alta, prăvălii și chioșcuri zac cu rafturile goale și copertinele atârnând găurite și putrezite. Părăsește strada și se avântă pieziș, într-un labirint nebunesc de străduțe și ulițe.

Zidurile înalte de stuc sunt crăpate și mânjite de unsoare. Se simte miros de canal, se aude un zumzet de muște albastre. Sumner șchioapătă mai departe, înnebunit și fără țintă, până când durerea îl silește să se oprească. Se ghemuiește în arcada unei uși și își scoate cizma. Rana în sine e destul de curată, dar tibia e ruptă. Sfâșie o bucată de flanelă din poalele cămășii și leagă rana cât de strâns poate, ca să oprească sângerarea. În timp ce face asta, îl străbate un val fierbinte de greață și ameteală. Închide ochii și, când îi deschide iar, zărește un vârtej negru de porumbei

rotindu-se și adunându-se ca niște spori purtați de vânt pe cerul care se întunecă. Luna a răsărit deja; din toate părțile se aude bubuitul lugubru și neîntrerupt al artileriei. Se gândește la Wilkie și O'Dowd și începe să tremure. Trage adânc aer în piept și-și spune să se dezmeticească naibii, pentru că altfel o să moară ca ei. Orașul o să cadă cu siguranță mâine, se gândește; când se trezesc din beție, trupele britanice o să înainteze. Dacă rămâne pe loc și în viață, o să-l găsească și o să-l ducă acasă.

Se ridică și caută un cotlon în care să se ascundă. Ușa de peste drum e întredeschisă. Șchioapătă până la ea, lăsând în urmă o dâră de stropi de sânge. Dincolo de ușă e o încăpere cu rogojini prăfuite și un divan stricat, împins lângă unul dintre pereți. Într-un colț se văd un urcior de apă nesmălțuit, gol, și un ceainic cu pahare risipite pe podea. Singura fereastră înaltă dă spre uliță și lasă să intre puțină lumină. Pe peretele din fundul camerei, o arcadă ascunsă de o perdea dă spre altă încăpere, mai micuță, cu o lucarnă și o sobă de gătit. Mai e și un bufet de lemn, dar e gol. Camera miroase a ghee[1] rânced, cenușă și fum de lemn. Într-un colț, pe o pătură murdară stă încovrigat un băiețel.

Sumner îl privește o clipă, întrebându-se dacă e viu sau mort. E prea întuneric să-și dea seama dacă respiră sau nu. Cu greutate, se apleacă și atinge obrazul băiatului. Atingerea lasă o urmă roșie vagă. Băiatul se mișcă, își

1. Unt clarificat.

trece mâna peste față, parcă alungând o muscă, și se trezește. Când îl vede pe Sumner, se sperie și țipă înspăimântat. El îi face semn să tacă. Băiatul nu mai țipă, dar tot pare speriat și bănuitor. Sumner se trage încet un pas înapoi, cu ochii la băiat, și se lasă cu grijă pe podeaua murdară.

— Am nevoie de apă, spune el. Uite. Sunt rănit.

Arată spre piciorul din care picură sânge.

— Uite.

Caută o monedă în buzunarul hainei și-și dă seama că are încă inelul. Nu-și aduce aminte când l-a pus în buzunar, dar e acolo. I-l arată băiatului, apoi îi face semn să-l ia.

— Am nevoie de apă, spune el din nou. *Pani.*[1]

Băiatul se uită la inel fără să se miște. Are cam zece sau unsprezece ani, fața îngustă, pieptul dezgolit și e desculț, purtând o *dhoti*[2] murdară și o vestă de dril.

— *Pani*, repetă el.

— Da, zice Sumner dând din cap. *Pani*, dar nu spune nimănui că sunt aici. Mâine, când vin soldații britanici, te ajut eu pe tine. Am grijă să fii în siguranță.

După o pauză, băiatul îi răspunde în hindi: un șir lung de silabe găunoase, scrâșnite, ca behăitul unei capre. Ce caută un copil să doarmă în așa un loc? se întreabă Sumner. Într-o încăpere goală dintr-un oraș

1. Apă (hindi).
2. Bucată lungă de pânză purtată de bărbați în India, înfășurată în jurul picioarelor și înnodată în talie.

care a devenit un câmp de bătălie? Oare i-a murit toată familia? N-a mai rămas nimeni să-l apere? Își aduce aminte cum, cu douăzeci de ani în urmă, zăcea în beznă în coliba părăsită, după ce părinții fuseseră duși la spitalul de ftizici din Castlebar. Maică-sa îi jurase că o să se întoarcă repede, îi ținuse strâns mâinile într-ale ei și jurase solemn, însă nu se mai întorseseră. Doar William Harper, medicul, își adusese aminte întâmplător de copilul dispărut și venise călare a doua zi, când îl găsise pe băiat încă zăcând unde-l lăsaseră. Harper purta în ziua aia costumul lui de tweed verde; cizmele din piele de porc îi erau pline de noroi și ude de pe drum. Îl ridicase pe băiat de pe salteaua de paie soioasă și-l dusese afară. Sumner își aduce aminte, chiar și acum, mirosurile de lână și piele, căldura umedă a răsuflării regulate a medicului și înjurăturile blânde și liniștitoare, ca o nouă formă de rugăciune.

— Când vin soldații britanici, am grijă să fii în siguranță, stăruie din nou Sumner. Te apăr. Înțelegi?

Băiatul se mai zgâiește la el o clipă, apoi dă din cap și iese din încăpere. Sumner pune inelul la loc în buzunar, închide ochii, își sprijină capul de perete și așteaptă. Carnea din jurul rănii e fierbinte și umflată rău. Piciorul îi zvâcnește dureros, iar setea devine insuportabilă. Se întreabă dacă băiatul o să-l trădeze, dacă următorul om pe care o să-l vadă e ucigașul lui. Ar fi destul de ușor de ucis în starea aceea: nu are nici o armă cu care să se apere și oricum i-a rămas prea puțină forță să se lupte chiar dacă ar avea.

Băiatul se întoarce cu un urcior cu apă. Sumner bea jumătate şi foloseşte restul ca să-şi cureţe rana. Chiar deasupra gleznei, tibia e înclinată spre spate. Laba piciorului se bălăngăneşte inutilă dedesubt. Faţă de ororile din spitalul de campanie, cazul lui e uşor, totuşi vederea piciorului îl umple de spaimă. Se târâie până la sobă şi alege două lemne lungi din grămada de alături. Scoate briceagul din buzunarul tunicii, desface lama şi începe să cioplească şi să şlefuiască lemnul. Băiatul îl priveşte netulburat. Sumner pune câte un lemn de fiecare parte a piciorului, apoi face un semn spre pătura pe care dormise băiatul. Acesta i-o aduce, iar el o sfâşie în bucăţi. Băiatul nu se mişcă, nici nu vorbeşte. Sumner se apleacă să lege atelele cu bucăţi din pătura murdară. Destul de strâns, îşi spune el, dar nu prea strâns.

Curând e ud leoarcă de sudoare şi gâfâie. Simte gustul acru de vomă urcându-i în gât. Sudoarea îi arde ochii, iar degetele îi tremură. Vâră a doua fâşie de pătură sub picior şi apoi trage capetele deasupra. Încearcă să facă nod, însă durerea e prea puternică. Renunţă, se opreşte o clipă, apoi încearcă iar şi iar dă greş. Deschide gura într-un ţipăt tăcut, apoi geme şi se prăbuşeşte pe podea. Închide ochii şi aşteaptă să-şi recapete răsuflarea. Bătăile inimii îi sunt ca o uşă grea ce se trânteşte cu putere undeva în depărtare, iar şi iar. Aşteaptă şi, în cele din urmă, durerea ascuţită se reduce la o suferinţă care-i dă ameţeli. Se răsuceşte şi priveşte spre băiat.

— Trebuie să mă ajuţi, spune el.

Băiatul nu răspunde. Musculițe negre i se vânzolesc pe buze și sprâncene, dar nu face nici un efort să le alunge. Sumner arată spre picior.

— Leagă tu, îl instruiește el. Strâns, dar nu prea strâns.

Băiatul se ridică, se uită la rană și spune ceva în hindi.

— Strâns, dar nu prea strâns, zice Sumner din nou.

Băiatul îngenunchează, prinde bandajul și se apucă să lege nodul. Capetele osului se freacă unul de altul. Sumner țipă. Băiatul se oprește, dar îi face semn, nerăbdător, să continue. Leagă nodul și face încă unul și încă unul. Când atela e gata, băiatul iese la puțul din spatele casei, umple din nou urciorul cu apă și îl aduce înăuntru. Sumner bea apa, apoi adoarme. Când se trezește, băiatul e întins lângă el. Miroase a rumeguș umed și nu-i mai mare decât un câine; respiră încet și ușor. În încăperea aproape lipsită de lumină, trupul lui răschirat pare doar o simplă îngroșare a întunericului general. Fără să-și miște piciorul vătămat, Sumner se întinde și atinge copilul cât poate de blând. Nu e sigur ce parte a corpului nimerește. Să fie omoplatul? Coapsa? Băiatul nu se mișcă și nu se trezește.

— Ești un flăcăiaș de ispravă, îi șoptește Sumner. Un flăcăiaș de ispravă, asta ești.

Când se crapă de ziuă, reîncepe barajul de artilerie. Întâi, exploziile sunt îndepărtate, însă apoi, pe măsură ce tunarii își reglează tirul și trupele britanice înaintează treptat prin oraș, stradă cu stradă, devin mai apropiate și mai zgomotoase. Încăperea se zguduie și o nouă crăpătură brăzdează tavanul. Aud huruitul violent

al obuzelor care trec pe deasupra, apoi zgomotul surd, ca de bas, al zidurilor ce se prăbușesc.

— Stăm liniștiți, îi spune Sumner băiatului. Stăm liniștiți aici și așteptăm.

Băiatul dă din cap și se scarpină. A găsit o bucată de scoarță să mestece și ceva care arată ca niște frunze de nap. Sumner își aprinde pipa și se roagă în tăcere să ajungă Tommy Atkins[1] acolo înainte să lovească vreun obuz casa sau să năvălească peste ei șipaii care se retrăgeau. După o vreme aud răpăit de muschete, apoi glasuri. Cineva de afară înjură și răcnește ordine. Se aud pași deasupra și uși trântite. Sumner se simte dintr-odată înspăimântat, împresurat, vulnerabil; îi vine să se ghemuiască și să se ascundă. Băiatul se uită nerăbdător la el. Sumner se prinde de sobă și se ridică. Durerea din picior e cumplită, dar suportabilă. Se sprijină de băiat și se împleticesc împreună spre intrare. Aud bubuitura unei salve de tun, apoi țipete. Băiatul se lipește de Sumner. Acesta crapă un pic ușa și aruncă o privire afară. Vede un Pandy[2] mort sprijinit de un zid și, în golul din capul uliței, zărește o uniformă britanică. Aerul e plin de fum de pușcă înțepător, praf galben, strigăte de panică și zgomote de luptă.

— Repede, îi spune el băiatului, repede, înainte să treacă de noi.

---

1. Termen generic pentru soldații din armata britanică.
2. Termen de argou britanic pentru șipai; în special pentru cei care au luat parte la Răscoala din 1857.

Şontâcâie pe uliţă în direcţia din care se aud ţipetele şi focurile de armă, însă acestea devin tot mai slabe. Lupta se mută. Când ajung la răspântie, nu văd decât grămezi de moloz şi cadavre împrăştiate, mânjite de sânge. Din cadrul unei uşi apare un soldat britanic, cu un pistol într-o mână şi un sac cu prăzi în cealaltă. Sumner îl strigă, cerând ajutor. Soldatul se întoarce imediat să se uite la ei. Are o privire sălbatică, iar uniforma cândva roşie îi e mânjită de sudoare şi noroi. Văzându-l pe băiat, soldatul se crispează o clipă, apoi ridică pistolul şi trage. Glonţul îl loveşte în piept, făcându-l să se prăbuşească pe spate. Sumner se lasă pe vine şi-şi apasă mâinile pe rana care zvâcneşte. Glonţul a zdrobit sternul şi a trecut direct prin inimă. Pe buzele cenuşii ale băiatului se ivesc şi se sparg bule de sânge, îşi dă ochii negri peste cap şi într-un minut e mort.

Soldatul scuipă, se smuceşte şi se apucă să-şi încarce pistolul. Se uită la Sumner şi zâmbeşte.

— Am un ochi al naibii de bun la tras, zice el. Întotdeauna am avut.

— Eşti un imbecil nenorocit, răspunde Sumner.

Soldatul râde şi clatină din cap.

— Eu sunt ăla care ţi-a salvat viaţa preţioasă, zice el. Gândeşte-te la asta.

Apar nişte soldaţi cu o targă, iar Sumner e aşezat pe ea. Îl cară înapoi, prin oraşul distrus, până la spitalul de campanie din spatele terenului de tenis. La început, nu îl recunoaşte nimeni în mulţimea de răniţi, dar când îl vede Corbyn, e mutat rapid sus şi instalat singur într-o cameră separată.

Primește mâncare, apă și o doză de laudanum și i se trimite un ajutor care să-i refacă atela și pansamentul. Ațipește și se trezește. Aude bubuitul necontenit al tunurilor și urletele întretăiate ale răniților de jos. Până să vină Corbyn să-l vadă, s-a întunecat. Duce un felinar cu gaz și fumează o țigară de foi. Își strâng mâinile, iar Corbyn se uită în jos la el o clipă, cu o expresie de nedumerire tristă, de parcă Sumner ar fi un experiment plănuit cu grijă care a dat greș pe neașteptate.

— Deci ceilalți sunt morți? întreabă el.

Sumner încuviințează.

— Am fost luați prin surprindere, spune el.

— Atunci ai avut noroc că ai supraviețuit.

Ridică pătura și aruncă o privire la piciorul lui.

— Rana e curată și fractura nu-i așa de gravă. S-ar putea să am nevoie de baston o vreme, dar asta-i tot.

Corbyn dă din cap și zâmbește. Sumner îl privește cu speranță. Curând, își spune el, o să-mi facă o ofertă, o să sugereze o recompensă potrivită pentru suferințele mele.

— Probabil ți-ai închipuit că am murit și eu, zice Sumner. Când nu s-a întors nimeni.

— Așa e, răspunde Corbyn, asta și-a închipuit toată lumea. Apoi adaugă, după o pauză: Bineînțeles, mă bucur că n-am avut dreptate.

— Comoara exista într-adevăr, dar erau Pandy ascunși în casă.

— Atunci, ați intrat într-o capcană. Ați făcut o mare greșeală.

— N-a fost o capcană, zice Sumner, ci un accident. N-ar fi putut bănui nimeni că erau acolo.

— Pentru un medic, e grav să-şi părăsească postul.

Privirea lui Corbyn e nemiloasă când îl cercetează atent pe Sumner. Acesta deschide gura să vorbească, apoi se opreşte.

— Cred că înţelegi ce vreau să spun, continuă Corbyn. Bineînţeles, mă bucur că eşti în siguranţă, dar situaţia dumitale nu e deloc una fericită. E foarte posibil să existe nişte acuzaţii.

— Acuzaţii?

Pentru o clipă năucitoare, Sumner se întreabă dacă toate astea ar putea face parte din vreun plan mai larg pe care l-a copt Corbyn în lipsa lui. Vreo strategie mai amplă din care să aibă amândoi de câştigat.

— Împrejurările de faţă le impun, urmează Corbyn. Atacul se afla într-o etapă crucială. Să pierzi trei medici într-un asemenea moment...

Ridică din sprâncene şi suflă încet un vălătuc de fum cenuşiu-maroniu în întunericul ca de cerneală.

Sumner simte o apăsare bruscă în piept şi e năucit, de parcă încăperea ar fi început neaşteptat, imposibil, să se clatine în jurul lui.

— Dacă e să apară vreo acuzaţie, spune el, sunt convins că mă pot baza pe ajutorul dumitale, domnule Corbyn.

Celălalt se încruntă şi scutură dispreţuitor din cap.

— Nu văd ce ajutor aş putea să-ţi ofer, spune el indiferent. Faptele în speţă sunt clare.

— Ai putea să povesteşti ce s-a întâmplat ieri, zice Sumner. În amănunt. Cu băiatul şi aşa mai departe.

Corbyn a pus felinarul pe o măsuţă şi se plimbă încolo şi-ncoace la picioarele patului. Înainte să răspundă, se apropie de fereastra deschisă şi rămâne acolo puţin, parcă uitându-se după un oaspete care întârzie la cină.

— E puţin probabil ca generalul să se intereseze de amănuntele minore, spune Corbyn. Când era nevoie de dumneata aici, ai plecat din spital să cauţi comoara. Au murit trei oameni, iar dumneata te-ai întors rănit grav. Cât ai lipsit, tovarăşii dumitale răniţi, printre care şi câţiva ofiţeri, au zăcut netrataţi, de multe ori în chinuri groaznice. Asta, mă tem, e tot ce vrea să ştie, sau tot ce e necesar, ca să înţeleagă situaţia.

— Te aştepţi deci să-mi ţin gura? Să accept pedeapsa? Probabil că o să fiu dat afară.

— Te-aş sfătui să nu înrăutăţeşti şi mai mult situaţia, atâta tot. N-o să-ţi folosească să aduci numele meu în discuţie. Te asigur.

Se lasă tăcerea o clipă, în care cei doi bărbaţi se privesc în ochi. Expresia lui Corbyn e neînduplecată, dar totodată calmă şi plină de încredere în sine. Sub rigoarea militară obişnuită, se află o încredere uriaşă şi nepăsătoare, dată de avere şi de viaţa tihnită, senzaţia că lumea e maleabilă, că se va plia după dorinţele sale.

Pe Sumner începe să-l doară capul. Simte cum se ridică în el un val acid de furie şi reproş.

— Adică nu-mi oferi nimic pentru toate neplăcerile mele?

— Îţi ofer sfatul meu, care este să accepţi urmările nefericite ale propriilor fapte. Ai avut ghinion, de acord, dar, pe de altă parte, eşti în viaţă, pe când ceilalţi sunt morţi, aşa că poate că ai motive să fii recunoscător.

— Încă am comoara, spune Sumner.

Corbyn tresare şi clatină din cap.

— Nu, minţi. N-aveai nimic la dumneata când te-au adus.

— Deci ai verificat, zice Sumner sec, înainte sa pui în aplicare planul ăsta.

Corbyn îşi încleştează fălcile şi, pentru prima dată de la începutul discuţiei, pare încurcat.

— Nu mă provoca. N-o să-ţi fie de ajutor în problema dumitale.

— N-am nici o problemă. Ştii la fel de bine ca şi mine. Dacă ajung în faţa generalului, cariera mea s-a sfârşit.

Corbyn ridică din umeri.

— Diseară o să fii mutat la spitalul de regiment şi probabil că mâine o să primeşti acuzaţiile oficiale. O să te văd din nou la audiere.

— De ce-mi faci asta? îl întreabă Sumner. Care-i scopul?

— Scopul?

— Mă distrugi, şi pentru ce?

Corbyn clatină din cap şi zâmbeşte subţire.

— Sufletul celtic are o aplecare spre melancolie, din câte înţeleg, care găseşte martiriul atrăgător. Dar în

cazul dumitale, domnule Sumner, nu se prea potrivește. Eu nu-mi fac decât datoria; iar dumneata ar fi trebuit să ți-o faci mult mai bine pe-a dumitale.

Cu asta, dă scurt din cap în semn de bun-rămas și se îndreaptă spre ușă. Sumner îl privește cum iese, aude bocănitul cizmelor lui în timp ce coboară scările de lemn și bolboroseala asonantă a englezei lui caracteristice când dă un alt ordin. În vreme ce stă culcat și realitatea situației lui îi devine tot mai limpede, medicul simte că încep să-i dispară trăsăturile definitorii ale caracterului – nerăbdarea, credința, îndărătnicia; un fel de mândrie disperată, inexprimabilă. Când William Harper murise fără să-i lase nimic – pentru că tot ce avea fusese până atunci vândut sau ipotecat sau tocat pe băutură –, chiar și atunci rezistase, iar hotărârea nu-i slăbise. Nu-și mai putea permite cursurile sau cazarea la Belfast, însă își dăduse seama că armata e o altă cale de ascensiune. Una mult mai lentă și mult mai grea, știa, dar nu imposibilă. Credea că încă mai poate reuși, încă mai *avea* să reușească. Însă acum toate rezervele acelea de rezistență și tenacitate îndelung adunate sunt șterse dintr-o lovitură. Anii de eforturi, anii de încăpățânare și răbdare și viclenie. E posibil așa ceva? Și, dacă e posibil, ce înseamnă? Simte un fior fierbinte de furie pentru ce i-a făcut Corbyn și apoi, drept răspuns, la fel de puternică, dar mai amplă și mai violentă, ca un val cenușiu prelung, care a acumulat forță și a ajuns în cele din urmă la țărm, o revărsare cumplită de rușine.

8

Fac trei săptămâni de la insula Jan Mayen la capul Farewell. Cerul albastru e senin, însă vântul e intermitent şi schimbător, bătând cu putere dinspre sud în zilele bune, dar în altele devenind violent şi instabil sau oprindu-se cu totul. Echipajul e ocupat să garnisească parâmele bărcilor, să matisească saulele de harpon, să repare cângile şi harpoanele. După succesul de la vânătoarea de foci, moralul e ridicat. Brownlee simte un optimism general printre oameni, o convingere că norocul e de partea lor anul ăsta şi că sezonul va fi bun. Murmurele de nemulţumire pe care le-a auzit în Hull s-au potolit: Cavendish, deşi tot un netrebnic enervant, se dovedeşte priceput la treaba lui, iar Black, înlocuitorul său, e admirabil de ambiţios şi mai ager la minte decât te-ai aştepta la vârsta lui. După baia înghe-ţată aproape fatală, medicul şi-a revenit remarcabil. Şi-a recăpătat culoarea şi puterea, chiar şi pofta de mâncare.

Deşi petele roşii de la degerături sunt răni vii pe obraji şi pe vârful nasului, în cele mai multe zile poate fi văzut plimbându-se pe punte ca să facă mişcare sau desenând în jurnalul lui. Campbell, pe Hastings, aşteaptă

în strâmtoarea din fața lor, undeva dincolo de insula Disko[1], dar cele două vase nu se vor întâlni și nu vor încerca să comunice până la momentul potrivit. Companiile de asigurări sunt atente în ultima vreme la orice semn de conspirație, iar o corabie cu asigurare așa de mare și disproporționată ca Volunteer e oricum suspectă. Așadar, călătoria lui finală. Nu e sfârșitul pe care și l-ar fi dorit, însă fără îndoială e mai bine așa decât încă cinci ani pe șlepul ăla de cărbune care abia se târăște ca un nerod de la Middlesbrough la Cleethorpes și înapoi. Nici unul dintre cei care au supraviețuit nu s-a mai întors pe mare după Percival – creieri făcuți praf, membre lipsă, spasme și convulsii de spaimă –, el a fost singurul care a reușit. Singurul suficient de încăpățânat sau idiot să vrea să meargă mai departe. Omul trebuie să privească înainte, nu în urmă, ăsta e sfatul pe care i-l dă întruna Baxter. Contează ce se întâmplă *mai departe*. Și, cu toate că Baxter este, fără îndoială, un nemernic, o canalie și un șarlatan desăvârșit, există o fărâmă de adevăr în asta, se gândește el.

Ghețarii din jurul capului sunt compacți și periculoși ca de obicei. Ca să evite ciocnirile, Volunteer trebuie să meargă încă 100 de mile spre vest cu velele-gabier ridicate înainte s-o ia spre nord-nord-est, către mijlocul strâmtorii Davis. De pe puntea teugii, unde stă când e destul de cald, Sumner se uită după păsări – culici,

1. Insulă în golful Baffin, la vest de coasta Groenlandei.

potârnichi albe, papagali-de-mare, cufundari polari, petrei arctici, eideri. De câte ori zărește vreuna, îi cere cârmaciului o estimare a latitudinii și face o însemnare în jurnal. Dacă pasărea e destul de aproape și are o pușcă la îndemână, uneori trage un foc, însă de cele mai multe ori nu nimerește. Lipsa lui de pricepere devine repede ținta glumelor echipajului. Sumner nu e interesat de istoria naturală; când se va încheia călătoria, va arunca jurnalul fără să-l mai învrednicească măcar cu o privire. Se uită după păsări doar ca să-și treacă timpul, să dea impresia că e ocupat și să pară normal.

Uneori, dacă nu sunt păsări pe care să le împuște sau despre care să scrie, vorbește cu Otto, harponierul german. În ciuda ocupației lui, Otto e un gânditor profund și are o înclinație către speculativ, către misticism. Crede că se poate ca, în cele câteva ore cât Sumner a dispărut de pe gheață, sufletul să i se fi desprins de trupul material și să fi călătorit spre celelalte tărâmuri, mai înalte.

— Maestrul Swedenborg[1] descrie o lume a duhurilor, explică el, o vale verde largă, înconjurată de stânci și munți, unde se adună sufletele morților înainte să fie împărțite în suflete salvate și osândite.

1. Emanuel Swedenborg (1688-1772) – om de știință, mistic creștin, filosof și teolog suedez, autor al unor lucrări ce interpretează Sfintele Scripturi drept cuvânt nemijlocit al Domnului.

Sumner nu vrea să-l dezamăgească, dar tot ce-şi aduce aminte e durerea şi spaima şi apoi un fel de neant nesfârşit, întunecat şi neplăcut.

— Dacă există aşa un loc fantastic pe undeva, eu n-am văzut nici un semn, spune el.

— Poate că ai mers în schimb drept în ceruri. E posibil şi asta. Cerurile sunt zidite în întregime din lumină. Clădirile, parcurile, oamenii, totul e făcut din lumină divină. Sunt curcubeie peste tot. Mulţimi de curcubeie.

— Ăsta-i tot Swedenborg?

Otto încuviinţează.

— I-ai fi întâlnit pe morţi şi-ai fi vorbit cu ei acolo. Părinţii tăi, poate? Îţi aminteşti aşa ceva?

Sumner clatină din cap, însă Otto nu e descurajat.

— În ceruri, ar arăta exact la fel ca în viaţa asta, spune el, dar trupurile lor ar fi făcute din lumină în loc de carne.

— Cum poate un trup să fie făcut din lumină?

— Păi, lumina e ceea ce suntem noi cu adevărat, asta-i fiinţa noastră nemuritoare. Dar numai când carnea ne părăseşte iese la iveală strălucirea adevărului.

— Atunci, ce descrii tu nu mai e deloc un trup, spune medicul, ci un suflet.

— Totul trebuie să aibă o formă. În ceruri, trupurile morţilor sunt formele pe care le-au luat sufletele lor.

Sumner clatină din nou din cap. Otto e un teuton cât un munte, cu pieptul lat, trăsături grosolane şi cărnoase şi pumni ca nişte jamboane. Poate arunca

harponul la aproape 50 de yarzi fără să gâfâie măcar. E ciudat să-l auzi desluşind ceva atât de imaterial.

— De ce să crezi în asemenea lucruri? întreabă el. La ce-ţi foloseşte?

— Lumea pe care-o vedem cu ochii noştri nu înseamnă tot adevărul. Visele şi viziunile sunt la fel de reale ca şi materia. Ce ne putem închipui sau ce putem gândi e la fel de real ca orice putem atinge sau mirosi. De unde vin gândurile noastre, dacă nu de la Dumnezeu?

— Vin din experienţa noastră, spune Sumner, din ce am auzit, am văzut, am citit şi din ce ni s-a spus.

Otto scutură din cap.

— Dacă ar fi adevărat, atunci n-ar putea exista dezvoltare sau progres. Lumea ar stagna şi ar rămâne pe loc. Am fi osândiţi să ne trăim vieţile privind înapoi.

Sumner se uită în depărtare, la linia crenelată a gheţarilor şi a banchizei, la cerul palid, la legănarea întunecată şi neliniştită a oceanului. După ce şi-a venit în fire, a zăcut în pat o săptămână întreagă, abia mişcându-se sau vorbind. Trupul îi era ca o ilustraţie, o schiţă ce putea fi ştearsă cu guma şi începută de la capăt, durerea şi vidul păreau nişte mâini care-l modelau şi remodelau, frământându-i şi întinzându-i sufletul.

— N-am murit în apă, spune el. Dacă aş fi murit, aş fi nou într-un fel, dar nu-i nimic nou la mine.

Aproape de insula Disko, vasul se înţepeneşte într-un sloi. Echipajul fixează ancorele de cel mai apropiat pod de gheaţă şi încearcă să tragă corabia înainte folosind

parâmele groase întinse de cabestane. Manelele cabestanelor sunt manevrate de câte doi oameni, dar, chiar și așa, e o muncă greoaie și istovitoare. Le ia toată dimineața să înainteze doar vreo 30 de picioare, așa că după cină Brownlee hotărăște, fără tragere de inimă să renunțe și să aștepte să se schimbe vântul, să se deschidă alt canal.

Drax și Cavendish iau niște târnăcoape și coboară să recupereze ancorele din gheață. Ziua e caldă și fără nori. Soarele arctic, veșnic prezent, e în înaltul cerului și împrăștie un fel de căldură de cuptor mocnită, supărătoare. Cei doi harponieri, imuni deja la ea, aruncă parâmele de legare, sparg gheața din jurul ancorelor cu târnăcoapele și le eliberează. Cavendish pune fiarele pe umăr și începe să fluiere „Londonderry Air". Fără să-l bage în seamă, Drax ridică mâna dreaptă să-și ferească ochii de soare și, după încă o clipă, arată spre uscat. Cavendish se oprește din fluierat.

— Ce-i?

— Urs, spune Drax. Sloiul de colo.

Cavendish duce și el mâna streașină la ochi și se lasă pe vine să vadă mai clar.

— Aduc o barcă, zice el, și o pușcă.

Coboară pe gheață una dintre bărci, iar Drax și Cavendish, împreună cu alți doi, o trag până la apă. Sloiul e lat de vreun sfert de milă și denivelat. Ursul se plimbă pe marginea nordică, mușcând aerul și adulmecând după foci.

Cavendish zărește prin lunetă un pui care-l urmează.

— Mama şi copilul, spune el. Ia uite!

Îi întinde luneta lui Drax.

— Puiu' ăla face vreo 20 de lire viu, zice el. Putem să jupuim mama.

Cei patru bărbaţi discută un minut amănunte legate de bani, apoi, ajungând la o înţelegere mulţumitoare, vâslesc încet spre sloi. Când ajung la vreo 50 de yarzi, se opresc şi echilibrează barca, iar Cavendish, cu genunchii proptiţi de prova, îşi pregăteşte linia de tragere.

— O guinee din cufărul meu că-i trag un plumb în ochi, şopteşte el. Cine face pariu?

— Dacă ai o guinee-n cufăr, atunci scula mea e fofoloancă, răspunde unul dintre bărbaţi.

Cavendish râde pe înfundate.

— Ei, hai, zice el. *Ei, hai.*

— Trage-i-l în inimă, îl îndeamnă Drax.

— În inimă să fie, încuviinţează Cavendish, îi dau drumul.

Mai priveşte o dată, încruntat, de-a lungul ţevii, apoi trage. Glonţul loveşte ursoaica în dos. Se vede ţâşnind sânge şi se aude un răget.

— Futu-i, zice Cavendish, privind bănuitor puşca. Pesemne că-i şuie cătarea.

Ursoaica se învârte înnebunită acum, scuturându-şi greabănul, zbierând şi muşcând aerul, parcă încercând să ţină la distanţă un duşman imaginar.

— Mai împuşc-o o dată, spune Drax, înainte să fugă.

Până să încarce Cavendish puşca, ursoaica îi vede. În loc să fugă, se opreşte o clipă, parcă gândindu-se ce

să facă, apoi se lasă să cadă de pe marginea gheții și dispare în mare. Puiul o urmează.

Bărbații vâslesc înainte, cercetând apa și așteptând să se ivească cei doi urși. Cavendish are pușca pregătită, Drax ține o parâmă încolăcită ca să prindă puiul în laț.

— S-ar putea să se fi dus înapoi sub gheață, zice Cavendish. Sunt crăpături și găuri din belșug.

Drax încuviințează.

— Eu puiu' îl vreau, spune. Puiu' ăla face pe puțin 20 de lire. Știu un om la zoo.

Dau roată încet. Vântul încetează și aerul din jur încremenește. Drax fornăie zgomotos, apoi scuipă. Cavendish se înfrânează să fluiere. Nu se clintește nimic, e tăcere de jur împrejur, apoi, la nici un yard de pupa bărcii, se ridică din apele întunecate capul ursoaicei, ca un arhetip palid de zeu marin antic. Urmează un moment de agitație sălbatică, buluceală, strigăte, înjurături, apoi Cavendish ține și trage iar. Glonțul vâjâie pe lângă urechea unuia dintre vâslași și se înfige în pieptul ursoaicei. Aceasta se ridică din apă zbierând. Labele ei uriașe cu gheare, late și zdrențuite, ca niște buturugi, se prăvălesc peste copastia bărcii, râcâind și sfărâmând scândurile, într-o strădanie disperată de a găsi un punct de sprijin. Barca se înclină îngrijorător și pare că o să se răstoarne. Cavendish e aruncat înainte, își scapă pușca, iar unul dintre vâslași e azvârlit peste bord.

Drax îl împinge deoparte pe Cavendish și ia o cazma de opt inchi din rastelul lateral. Ursoaica, dând drumul

bărcii, se năpustește spre vâslașul care se zbate. Își încleștează colții de cotul lui și apoi, scuturând disprețuitor o singură dată din grumazul enorm, îi smulge cea mai mare parte din brațul drept. Drax, stând în picioare în barcă, ce încă se mai clatină, înalță cazmaua și implântă muchia ascuțită în spinarea ursoaicei. Simte cum întâmpină rezistență o clipă, apoi – inevitabil și ireparabil – carnea cedează, iar muchia de oțel polizat îi frânge șira spinării. Scoate cazmaua și o coboară încă o dată, și încă o dată, înfigând-o tot mai adânc cu fiecare lovitură. La a treia, străpunge inima ursoaicei, iar la suprafață se ridică aburind o mare pată purpurie de sânge, care se întinde ca tușul pe blana albă și zdrențuită a animalului. Aerul se umple de o răbufnire fetidă de abator și excremente. Drax simte plăcere în fața acestei opere, excitare, mândrie de meșteșugar. Moartea, crede el, e un fel de facere, de zidire. Ce-a fost ceva, se gândește el, devine altceva.

După ce-a urlat câteva clipe, vâslașul mutilat leșină de durere și începe să se scufunde. Resturile însângerate ale brațului său încă mai atârnă în colții ursoaicei moarte. Cavendish ia o cange și-l trage înapoi la bord. Taie și o bucată din saula unui harpon și îi face un garou pe ciot.

— Asta zic eu că-i o belea cât casa! exclamă Cavendish.

Puiul de urs înoată lângă cadavrul mamei, scâncind și împungându-l cu botul.

— Un om a rămas fără un afurisit de braț, spune Cavendish.

Drax apucă parâma făcută laţ şi, folosind cangea, c aruncă peste capul puiului de urs şi trage de ea ca s-c strângă. Dau o gaură în falca ursoaicei moarte, trec c frânghie prin ea şi leagă celălalt capăt de baba. Drumu înapoi până la balenieră e lent şi dificil şi, înainte sa ajungă, vâslaşul îşi dă duhul din cauza rănilor.

— Am auzit de-aşa ceva, zice Cavendish. Dar n-an văzut să se întâmple pân-acu.

— Dac-ai fi în stare să tragi ca lumea, ar mai trăi, bombăne Drax.

— Am băgat două gloanţe zdravene în ea şi tot a mai avut destulă forţă să smulgă braţul unui om. Ce fel de urs e ăsta, te-ntreb?

— Un urs e un urs, spune Drax.

Cavendish clatină din cap şi îşi trage nasul.

— Un urs i-un nenorocit de urs, repetă el, de parcă gândul nu-i mai trecuse prin cap până atunci.

Când ajung înapoi la Volunteer, prind ursoaica moartă de un palan şi o trag din valuri până atârnă deasupra punţii, legânându-se, jigărită şi lipsită de viaţă, de capătul vergii, şiroind de sânge. Încă în apă, despărţit acum de mama lui, puiul devine furios, înotând încolo şi-ncoace într-un delir înverşunat şi disperat, sărind să muşte cangea şi trăgând de laţ. Drax, în picioare în barca de vânătoare, cere un butoi de grăsime gol şi, cu ajutorul lui Cavendish, trage şi împinge puiul de urs în el. Ceilalţi aruncă jos o plasă şi ridică pe punte butoiul umplut acum cu un pui de urs care zbiară şi se zbate. Brownlee se uită de pe dunetă cum

puiul încearcă, iar şi iar, să scape din butoiul ridicat în picioare, în timp ce Drax, înarmat cu o doagă, îl împinge înapoi.

— Coborâţi leşul mamei, strigă Brownlee. E singura cale să liniştim fiara.

Lăţită pe punte, o movilă de blană însângerată, ursoaica scoate aburi ca piesa de rezistenţă gigantică de pe masa unui ospăţ greu de închipuit. Brownlee dărâmă butoiul cu piciorul, iar puiul o zbughește, râcâind şi zgâriind cu ghearele puntea de lemn. O clipă se învârte panicat şi dezorientat (oamenii, râzând, se cațără de-a valma pe greement ca să scape), dar apoi vede trupul maică-sii şi se repede într-acolo. O împunge cu botul în coaste şi începe să lingă disperat blana pătată şi însângerată. Brownlee priveşte. Puiul scânceşte, adulmecă, apoi se întinde la adăpostul trupului mamei, coastă lângă coastă.

— Puiu' ăsta face 20 de lire, zice Drax. Ştiu un om la zoo.

Brownlee se uită la el.

— Fierarul o să-ţi prindă un grătar, ca să-l poţi ţine în butoi, spune el. Se prea poate să moară până ajungem acasă, dar, dacă nu, orice penny pe care-l aduce merge la familia mortului.

Drax se uită ţintă la Brownlee o clipă, parcă pregătindu-se să protesteze, apoi dă din cap şi se îndepărtează.

Mai târziu, după ce vâslaşul a fost pus într-un sac din pânză de vele cusut şi, cu brutalitate şi minimă ceremonie, aruncat peste bord, Cavendish jupoaie

ursoaica folosind un satâr şi un cuţit de jupuit. Puiul, închis acum în butoiul lui, priveşte tremurând cum Cavendish ciopârţeşte, taie şi smulge.

— Ursul se poate mânca? îl întreabă Sumner.

Cavendish scutură din cap.

— Carnea are gust scârbos, iar ficatul e de-a dreptul otrăvitor. Ursul nu-i bun decât pentru blană.

— Deci de ornament?

— Pentru salonul vreunui bogătaş. Am fi ieşit mai bine la preţ dacă Drax nu era aşa de zelos cu cazmaua aia, dar bănuiesc că tăietura se poate repara.

— Şi puiul o să fie vândut la grădina zoologică dacă trăieşte?

Cavendish dă din cap.

— Un urs matur e o privelişte de-o frumuseţe înspăimântătoare. Oamenii o să dea o jumate de penny să vadă un urs matur şi o să li se pară ieftin.

Sumner se lasă pe vine şi cercetează bezna butoiului.

— Ăsta o să moară de inimă rea până să-l ducem acasă, zice el.

Cavendish ridică din umeri şi se opreşte din treabă. Se uită la Sumner şi rânjeşte. Braţele îi sunt vopsite până la coate în roşu-aprins, iar vesta şi pantalonii sunt stropite cu sânge închegat.

— O s-o uite pe maică-sa destul de repede, spune el. Dragostea-i o chestie trecătoare. Dinspre partea asta, fiarele nu se deosebesc prea mult de oameni.

9

Vin la el cu răni și vânătăi, dureri de cap, ulcere, hemoroizi, dureri de stomac și testicule umflate. Le dă prișnițe și plasturi, pomezi și alifii: sare amară, calamină[1], ipeca[2]. Dacă nu ajută nimic altceva, le ia sânge sau le pune cataplasme, le provoacă vomă dureroasă sau diaree explozivă. Îi sunt recunoscători pentru aceste atenții, aceste dovezi de grijă, chiar și când le provoacă deranjamente sau chiar mai rău. Sunt convinși că e un om educat și că, prin urmare, trebuie să știe despre ce e vorba. Au un fel de încredere în el – poate prostească și primitivă, dar reală.

Pentru Sumner, oamenii care vin să-l vadă sunt doar trupuri: picioare, brațe, torsuri, capete. Formele lor carnale sunt tot ce-l interesează. Față de restul – firile lor, sufletele lor – rămâne pe deplin indiferent. Nu-i treaba lui, crede el, să-i educe sau să-i îndrepte spre virtute,

1. Pulbere obținută din oxid de zinc și oxid feric, utilizată la producerea de linimente, unguente și loțiuni cu efect de calmare a pielii.
2. Pulbere din rădăcină de ipecacuana, folosită ca expectorant și vomitiv.

nici să-i judece, să-i aline sau să le fie prieten. El e medic, nu preot sau judecător sau nevastă. O să le vindece rănile, o să-i lecuiască, dacă se poate, de boli și afecțiuni, însă dincolo de asta n-au de ce să vină la el, cu moralul așa de scăzut ca acum, el n-are consolări de oferit.

Într-o seară, după cină, Sumner primește în cabină vizita unuia dintre mușchetari. Îl cheamă Joseph Hannah. Are treisprezece ani, e slăbuț și brunet, cu o frunte lată palidă și ochi triști, adânciți în orbite. Sumner l-a mai remarcat înainte și își aduce aminte numele. Arată, ca toți mușchetarii, șleampăt și răvășit și, cum stă în cadrul ușii, pare să sufere un atac de timiditate. Își răsucește șapca în mâini și se înfioară din când în când, de parcă și numai gândul de a vorbi cu medicul e dureros.

— Vrei să-mi spui ceva, Joseph Hannah? îl întreabă Sumner. Te simți rău?

Băiatul dă de două ori din cap și clipește înainte să răspundă.

— Mă doare burta, recunoaște el.

Sumner, care e așezat la poliță rabatabilă ce-i servește de birou, se ridică și-i face semn băiatului să se apropie.

— Când a început? îl întreabă.

— Ieri-seară.

— Și poți să-mi descrii durerea?

Joseph se încruntă și pare încurcat.

— Cum o simți? întreabă Sumner.

— Mă doare, răspunde musul. Mă doare foarte tare.

Medicul dă din cap și își scarpină peticul înnegrit de degerături din vârful nasului.

— Întinde-te pe pat, zice el. O să te examinez imediat.

Joseph nu se mişcă. Se uită la picioare şi tremură uşor.

— E ceva foarte simplu, îi explică Sumner. Trebuie doar să caut cauza durerii.

— Mă doare burta, spune Joseph ridicând din nou privirea. Am nevoie de nişte piperină.

Sumner pufneşte văzând îndrăzneala băiatului şi clatină din cap.

— O să hotărăsc eu de ce ai sau nu ai nevoie, spune el. Acum întinde-te pe pat, te rog.

Joseph face fără tragere de inimă ce i s-a cerut.

Sumner descheie haina şi cămaşa băiatului şi-i trage în sus flanela de corp. Pântecul, observă el, nu e umflat şi nu se vede nici urmă de decolorare sau umflătură.

— Te doare aici? întreabă. Dar aici?

Joseph scutură din cap.

— Şi-atunci, unde te doare? întreabă Sumner.

— Peste tot.

Medicul oftează.

— Dacă nu te doare aici sau aici sau aici, zice el apăsând nerăbdător cu buricele degetelor burta băiatului, atunci cum poate să fie peste tot, Joseph?

Musul nu răspunde. Sumner adulmecă bănuitor.

— Vărsături? întreabă el. Diaree?

Joseph scutură din cap.

Dinspre mijlocul sfrijit al băiatului se ridică un damf jilav de fecale care spune că minte. Sumner se întreabă dacă e puţin dus cu capul sau doar mai tâmpit decât alţii.

— Ştii ce-i aia diaree? întreabă el.

— Pântecăraie, zice Joseph.

— Dă-ți jos pantalonii, te rog.

Joseph se ridică, își dezleagă și-și scoate bocancii, apoi își desface cureaua și leapădă pantalonii cenușii de lână. Mirosul neplăcut devine mai puternic. Afară, Black strigă și Brownlee tușește cumplit. Izmenele până la genunchi ale băiatului, observă imediat Sumner, sunt pătate și întărite la fund cu cheaguri de sânge și rahat.

Trânji, pentru numele lui Dumnezeu, se gândește Sumner. Băiatul clar nu face nici o deosebire între burtă și gaura curului.

— Scoate și alea, zice arătând spre izmene, și ai grijă să nu atingi nimic altceva cu ele în timpul ăsta.

Joseph trage șovăitor în vine izmenele puturoase. Are picioare subțiri, aproape lipsite de mușchi, și un arc de păr negru prăpădit în jurul palorii altfel nepătate a sculei și boașelor. Sumner îi cere să se întoarcă și să pună coatele pe pat. În mod normal, ar fi prea tânăr să facă trânji, dar Sumner bănuiește că dieta rudimentară de pe corabie, cu carne uscată și pesmeți sărați, a avut grijă de asta.

— O să-ți dau niște alifie, zice el, și un hap. O să-ți fie mai bine curând.

Sumner depărtează bucile băiatului și aruncă o privire, ca să verifice. Se uită atent câteva clipe, se ridică, apoi se uită din nou.

— Ce-i asta? întreabă el.

Joseph nu se mișcă și nu vorbește. Dârdâie cu întreruperi, de parcă în cabină (unde e cald) ar fi îngrozitor

de frig. După ce se gândește un minut, Sumner iese pe coridor și-i strigă bucătarului să-i aducă un lighean cu apă caldă și o cârpă. Când i le aduce, spală între bucile băiatului și întinde pe răni un amestec de camfor și untură. Sfincterul e deformat și sfâșiat pe alocuri. Sunt și semne de ulcerație.

Îl șterge pe băiat cu un prosop și-i dă lenjerie de corp curată din propriul lui dulap. Se spală pe mâini cu restul de apă.

— Pune-ți lucrurile înapoi pe tine, Joseph, îi spune.

Băiatul se îmbracă încet, având grijă să nu-l privească pe medic în ochi în timpul ăsta. Sumner se duce la cufărul lui cu medicamente, alege o sticlă cu eticheta Nr. 44 și o scutură să scoată o pastiluță albastră.

— Ia asta acum, spune el. Și vino iar mâine să-ți mai dau una.

Joseph se strâmbă când îi simte gustul, apoi o dă pe gât dintr-o înghițitură. Sumner îl privește atent – obrajii trași, gâtul subțire și noduros, ochii încețoșați și absenți.

— Cine ți-a făcut asta? întreabă el.

— Nimeni.

— Cine ți-a făcut asta, Joseph? întreabă el din nou.

— Nu mi-a făcut-o nimeni.

Sumner dă de două ori din cap, apoi își scarpină tare pometele obrazului.

— Poți să te duci acum, zice el. Și ne vedem mâine, pentru celălalt hap albastru.

După ce pleacă băiatul, Sumner se întoarce la popotă, unde nu e nimeni, deschide soba de fier și împinge adânc

izmenele pătate, peste grămada de cărbuni încinși. Le privește cum se aprind, apoi închide soba și se întoarce în cabina lui. Își toarnă o doză de laudanum, dar n-o bea. În schimb, ia exemplarul din *Iliada* de pe raftu de deasupra mesei și încearcă să citească. Baleniera s zdruncină; lemnăria scrâșnește și scârțâie. Simte, fără să vrea, o încordare în gât și o acumulare caldă, lichidă în piept, ca un început de suspin. Mai așteaptă un minut apoi închide cartea și se întoarce la popotă. Cavendish stă lângă sobă, fumând o pipă.

— Unde-i Brownlee? îl întreabă Sumner.

Cavendish face semn din cap spre cabina căpitanului.

— Moțăie, pesemne, zice el.

Sumner bate totuși la ușă. După câteva clipe, Brownlee îi strigă să intre.

Căpitanul e aplecat peste jurnalul de bord, cu un toc în mână. Are jiletca descheiată și părul cărunt zbârlit. Se uită la medic și-i face semn să intre. Acesta se așază și așteaptă cât Brownlee mâzgălește ultimele câteva cuvinte, apoi își zvântă cu grijă opera.

— Destul de puține de relatat, bănuiesc, zice Sumner.

Brownlee încuviințează.

— Când ajungem în Apele Nordului, o să zărim mai multe balene, spune el. Fii sigur. Și o să și omorâm câteva, dacă am vreun cuvânt de zis.

— Apele Nordului sunt locul potrivit.

— În vremurile noastre, da. În urmă cu douăzeci de ani, și apele de pe-aici erau pline de balene, dar s-au mutat toate spre nord acum... au fugit de harpon.

Cine-ar putea să le învinovățească? Balena e o ființă inteligentă. Știe că locul cel mai sigur pentru ea e acolo unde-i mai mult gheață și unde-i cel mai riscant pentru noi s-o urmărim. Bineînțeles, aburii sunt viitorul. Cu o navă cu aburi destul de puternică, le putem vâna până la capătul pământului.

Sumner dă din cap. A auzit deja teoriile lui Brownlee despre vânătoarea de balene. Cu cât navighezi mai mult spre nord, cu atât găsești mai multe balene, crede căpitanul, iar pe baza acestui fapt a ajuns la o concluzie logică, și anume că la capătul lumii trebuie să existe un ocean uriaș fără gheață, un loc în care încă n-a ajuns omul, unde balenele netede înoată nestingherite, în mulțimi fără număr. Căpitanul, după cum e foarte înclinat să creadă Sumner, e un fel de optimist.

— Joseph Hannah a venit azi la mine să se plângă că e deranjat la burtă.

— Joseph Hannah, musul?

Sumner încuviințează.

— Când l-am examinat, am descoperit că a fost sodomizat.

Brownlee se crispează ușor auzind asta, apoi își scarpină vârful nasului și se încruntă.

— Ți-a zis el?

— Era evident la examinare.

— Ești sigur?

— Rănile sunt adânci și există semne de boală venerică.

— Și cine, mă rog, e răspunzător pentru așa o mârșăvie?

— Băiatul nu vrea să spună. E înspăimântat, îmi închipui. S-ar putea să fie și cam prostuț.

— A, e destul de tâmpit, zice căpitanul posac. Fără îndoială. Îi știu și pe taică-su și pe unchiu-su, și ei sunt niște nenorociți de idioți.

Brownlee se încruntă mai tare și își țuguie buzele.

— Ești sigur că s-a întâmplat la bordul corabiei ăsteia? Că rănile sunt recente?

— Fără nici o îndoială. Leziunile sunt foarte recente.

— Atunci, băiatul e un mare dobitoc, zice Brownlee. De ce n-a țipat sau nu s-a plâns când i s-a întâmplat așa ceva împotriva voinței lui?

— Poate ar fi bine să-l întrebi chiar dumneata? sugerează Sumner. Mie n-o să-mi spună, dar dacă îi ordoni dumneata să mărturisească numele vinovatului, poate că o să se simtă obligat s-o facă.

Brownlee dă scurt din cap, apoi deschide ușa cabinei și-i strigă lui Cavendish, care stă încă lângă sobă, fumând, să aducă băiatul de la teugă la pupa.

— Ce-a mai făcut căcățelul ăla? întreabă Cavendish.

— Tu doar adu-l la mine, zice Brownlee.

Beau un pahar cu brandy cât așteaptă. Când ajung, băiatul e alb la față de groază, iar Cavendish rânjește.

— N-ai de ce să te sperii, Joseph, spune Sumner. Căpitanul vrea să-ți pună câteva întrebări, atâta tot.

Brownlee și medicul stau alături; Joseph Hannah se oprește cu teamă de cealaltă parte a mesei rotunde din mijloc, iar Cavendish, în picioare, în spatele lui.

— Să rămân sau să plec, căpitane? întreabă acesta din urmă.

Brownlee se gândește o clipă, apoi îi face semn să se așeze.

— Cunoști mai bine decât mine obiceiurile și năravurile membrilor echipajului, răspunde el. Prezența ta s-ar putea să fie utilă.

— Sigur cunosc năravul sălbaticului ăstuia mic, spune Cavendish, lăsându-se vesel pe banca tapisată.

— Joseph, zice căpitanul aplecându-se în față și încercând pe cât posibil să-și îmblânzească tonul de obicei energic, domnul Sumner, medicul, îmi spune că ai fost rănit. E adevărat?

Pentru un moment îndelungat, Joseph pare că fie n-a auzit, fie n-a înțeles întrebarea, însă apoi, chiar când Brownlee se pregătește s-o repete, încuviințează din cap.

— Cum? întreabă Cavendish neîncrezător. N-am auzit de nici un fel de răni.

— Domnul Sumner l-a examinat pe Joseph ceva mai devreme, îl lămurește Brownlee, și a găsit dovezi, dovezi clare, că a fost maltratat de un alt membru al echipajului.

— Maltratat? întreabă celălalt

— Sodomizat, răspunde căpitanul.

Cavendish ridică din sprâncene, dar altfel nu pare neliniștit. Expresia lui Joseph Hannah nu se schimbă deloc. Ochii lui deja adânciți în orbite par să se adâncească și mai mult, iar răsuflarea îi e un șir de gâfâieli scurte, însă zgomotoase.

— Cum s-a întâmplat, Joseph? îl întreabă Brownlee. Cine-i răspunzător?

Buza de jos a lui Joseph e răsfrântă, lucioasă și purpurie. Senzualitatea ei vădită contrastează tulburător cu cenușiul lugubru al obrajilor și fălcilor și cu ochii adânciți în orbite, întunecați și disperați. Nu răspunde.

— Cine-i răspunzător? îl întreabă din nou căpitanul.

— A fost un accident, șoptește Joseph drept răspuns.

Cavendish zâmbește când îl aude.

— E groaznic de întuneric în teuga aia, domnule Brownlee, spune el. Nu-i posibil să fi alunecat pur și simplu într-o noapte și să fi căzut în fund urât de tot?

Căpitanul se uită la Sumner.

— E un fel de glumă, bănuiesc, zice medicul.

Cavendish ridică din umeri.

— Înăuntru e înghesuială și dezordine. Abia dacă ai loc să te miști. Ar fi destul de ușor să te împiedici.

— N-a fost un accident, insistă Sumner. Ideea e ridicolă. Răni ca astea pe care le-am văzut nu pot fi făcute decât într-un singur fel.

— Ai căzut, Joseph, sau ți-a făcut cineva rău cu bună știință? întreabă Brownlee.

— Am căzut, răspunde musul.

— N-a fost un accident, zice Sumner din nou. E cu totul imposibil.

— Ciudat, atunci, că băiatul crede c-a fost, observă Cavendish.

— Pentru că-i e frică.

Brownlee se trage înapoi de la masă, se uită o clipă la ceilalți doi bărbați și apoi la băiat.

— De cine ți-e frică, Joseph? întreabă el.

Sumner e surprins de nerozia întrebării.

— Îi e frică de toată lumea, spune el. Cum să nu-i fie?

Căpitanul oftează, clatină din cap și se uită în jos, la dreptunghiul de nuc lustruit încadrat de mâinile lui întinse.

— Sunt un om răbdător, spune el. Dar răbdarea mea are cu siguranță limite. Dacă ai fost maltratat, Joseph, omul care te-a maltratat o să fie pedepsit pentru asta. Dar trebuie să-mi spui tot adevărul acum. Înțelegi?

Joseph dă din cap.

— Cine ți-a făcut asta?

— Nimeni.

— Te putem apăra, zice Sumner repezit. Dacă nu ne spui cine e răspunzător, s-ar putea să se întâmple din nou.

Băiatul stă cu bărbia în piept și privește stăruitor podeaua.

— Ai ceva să-mi spui, Joseph? întreabă Brownlee. N-o să te mai întreb încă o dată.

Musul clatină din cap.

— Și-a înghițit limba pentru că-i în cabina căpitanului, face Cavendish. Asta-i tot. Când l-am găsit în teugă, rădea și se veselea cu prietenii. Orice vătămare o fi suferit, dacă a suferit vreo vătămare, n-a avut cine știe ce urmări asupra firii lui, vă zic eu.

— Băiatul ăsta a suferit o agresiune cumplită, spune Sumner, iar omul răspunzător e la bordul corabiei ăsteia.

— Dacă băiatul nu vrea să-l numească pe agresor și dacă stăruie într-adevăr că n-a fost atacat deloc, ci a suferit doar un soi de accident, atunci nu se mai poate face nimic, zice Brownlee.

— Putem căuta martori.

Cavendish pufnește.

— Suntem pe o balenieră, îi amintește el.

— Poți să te duci, Joseph, îi spune căpitanul. Dacă mai vreau să vorbim, o să trimit după tine.

Băiatul iese din cabină. Cavendish cască, se întinde, apoi se ridică și îl urmează.

— O să le dau ordin oamenilor să-și țină cabina mai ordonată pe viitor, zice el uitându-se poznaș la Sumner, ca să evităm alte accidente de-astea.

— O să-l mutăm pe băiat din teugă, îl asigură Brownlee pe Sumner după ce iese Cavendish. Poate să doarmă pe coridorul dintre punți o vreme. E o chestie neplăcută, dar dacă refuză să arate cu degetul, atunci trebuie să lăsăm baltă toată povestea.

— Și dacă vinovatul e chiar Cavendish? întreabă Sumner. Asta ar explica tăcerea băiatului.

— Cavendish are o grămadă de metehne, zice Brownlee, dar sigur nu-i sodomit.

— Părea amuzat de toată treaba.

— E un netrebnic și o brută, însă așa sunt jumătate dintre marinarii de pe corabia asta. Dacă vrei

oameni amabili și rafinați, atunci vânătoarea de balene în Groenlanda nu-i locul cel mai potrivit să-i cauți, Sumner.

— O să vorbesc și cu ceilalți muși, propune medicul. O să aflu ce știu ei despre Cavendish și Joseph Hannah și după aia o să vin să-ți spun.

— Nu, n-o să vorbești, răspunde ferm Brownlee. Dacă băiatul nu schimbă placa, povestea e ca și încheiată. Am venit aici să omorâm balene, nu să stârpim păcatul.

— S-a comis o nelegiuire.

Căpitanul clatină din cap. Insistența nejustificată a medicului începe să-l irite.

— Un băiat s-a ales cu curul umflat. Asta-i tot. E regretabil, sunt de acord, dar o să-și revină destul de repede.

— Rănile sunt mai grave de-atât. Rectul era dilatat, se vedeau semne de...

Brownlee se ridică, fără să facă vreun efort să-și ascundă nerăbdarea.

— Orice fel de răni aparte ar avea, e treaba dumitale, ca medic, să le tratezi, domnule Sumner, spune el. Și sunt convins că ai talentul și cele necesare ca s-o faci cum trebuie.

Sumner se uită la căpitan – fruntea teșită și ochii cenușii aprigi, nasul încreștit și fălcile acoperite de o barbă țepoasă și sură – și hotărăște, după doar o clipă de ezitare, să se conformeze. Băiatul o să supraviețuiască, la urma urmelor. Aici are dreptate.

— Dacă-mi lipsește ceva, o să-ți dau de veste, răspunde el.

Întors în cabină, înghite laudanumul și se întinde pe pat. E obosit după discuția în contradictoriu și amărât din pricina eșecului. De ce băiatul nu se descurcase singur? Ce putere putea să aibă vinovatul asupra lui? Întrebările îi stârnesc interesul și-l tulbură, însă apoi, după vreun minut sau două, începe să-și facă efectul opiul, iar Sumner simte cum alunecă într-o stare de nepăsare plăcută, caldă, familiară. Ce contează, se gândește el, dacă e înconjurat de sălbatici, de niște brute din punct de vedere moral? Oricum lumea o să meargă mai departe după bunul ei plac, așa cum a făcut întotdeauna, cu sau fără încuviințarea lui. Furia și dezgustul pe care le-a simțit cu doar câteva minute în urmă față de Cavendish sunt acum ca niște pete îndepărtate la orizont... idei, aluzii, nimic mai mult sau mai demn de atenție de-atât. O să mă ocup de toate la vremea lor, se gândește el nedeslușit, nu-i nevoie să dau năvală sau să mă grăbesc.

Ceva mai târziu, aude o bătaie în ușa cabinei. E Drax, harponierul, care se plânge de o tăietură adâncă la mâna dreaptă. Sumner, clipind, îl invită să intre. Drax, îndesat și lat în spate, cu barba deasă și roșcată, pare să umple aproape cu totul spațiul îngust. Medicul, încă puțin amețit și nesigur după laudanum, îi cercetează rana, apoi o curăță cu o bucată de tifon și îl pansează.

— Nu-i grav, îl liniștește el. Ține pansamentul vreo zi. O să se vindece repede după aia.

— A, am avut altele şi mai rele de-atât, spune harponierul. Mult mai rele.

Mirosul de grajd al lui Drax, atât de greu că aproape-i simte gustul, umple încăperea. E ca o fiară care se odihneşte în cuşca ei, se gândeşte Sumner. O forţă a naturii ţinută pe moment în frâu şi domolită.

— Aud că unul dintre muşi a fost rănit.

Medicul a terminat de înfăşurat restul de bandaj şi pune înapoi foarfeca şi tifonul în cufărul cu medicamente. Vederea periferică îi e uşor înceţoşată, iar buzele şi obrajii îi sunt reci şi amorţite.

— Cine ţi-a spus?

— Cavendish. A zis că ai nişte bănuieli.

— Sunt mai mult de-atât.

Drax se uită la mâna bandajată, apoi o ridică la nas ca s-o miroasă.

— Joseph Hannah i-un mincinos bine cunoscut. N-ar trebui să crezi ce-ţi spune.

— Nu mi-a spus încă nimic. Nu vorbeşte cu mine. Asta-i problema. E prea înspăimântat.

— E sărac cu duhu' băiatul ăla.

— Cât de bine îl ştii?

— Îl ştiu pe taică-su, Frederick Hannah, zice Drax, şi-l ştiu şi pe frate-su Henry.

— Căpitanul Brownlee a hotărât oricum că povestea e încheiată. Dacă băiatul nu se răzgândeşte, n-o să se mai întâmple nimic.

— Deci asta-i tot?

— Probabil.

Drax îl privește atent.

— De ce-ai ales să te faci medic, domnule Sumner? întreabă el. Un irlandez ca tine. Sunt curios.

— Pentru că am vrut să ajung cât mai departe. Să las în urmă originile mele umile.

— Ai vrut să ajungi cât mai departe, dar uite că ai sfârșit pe-o balenieră din Yorkshire, făcându-ți griji pentru niște mușchi. Mă-ntreb ce s-a întâmplat cu toate ambițiile alea mărețe.

Sumner închide cufărul cu medicamente și îl încuie. Pune cheia în buzunar și se privește scurt în oglinda de pe perete. Pare mult mai bătrân decât cei douăzeci și șapte de ani ai lui. Are fruntea zbârcită, ochii îi sunt înroșiți și umflați.

— Le-am simplificat, domnule Drax, răspunde el.

Harponierul mârâie amuzat. Buzele i se lățesc într-un rânjet de mim.

— Cred că și eu am făcut la fel, zice el. Așa cred.

10

Pătrund în Apele Nordului în ultima săptămână din iunie și, aproape în zorii zilei următoare, Black prinde prima lor balenă. Sumner, trezit din somn de strigăte și de tropăitul cizmelor pe punte, urmărește mersul vânătorii de la înălțimea gabiei. Vede primul harpon înfigându-se și balena rănită scufundându-se. Douăzeci de minute mai târziu, o zărește ridicându-se din nou, mai aproape de corabie, dar la aproape o milă de locul unde se scufundase prima dată. Harponul lui Black, observă el prin lunetă, încă mai atârnă de flancul lat al balenei, iar sângele țâșnește cu putere din pielea plumburie.

Barca lui Otto e cel mai aproape de ea acum. Vâslașii armează ramele, iar cârmaciul îndreaptă barca înainte fără ezitare. Otto se ghemuiește la prova, strângând bine în mâini coada de lemn a harponului. Cu un fornăit zgomotos, ca de cal, ce se aude chiar și din locul unde stă Sumner în gabie, balena aruncă un șuvoi în V de aburi cenușii. Barca și echipajul nu se mai văd o vreme, dar când apar din nou, Otto e în picioare, cu harponul cumpănit deasupra capului – vârful e îndreptat în jos și coada neagră despică pieziș cerul posomorât.

Din cuibul lui Sumner, spinarea balenei arată ca o insulă scufundată, un gheb vulcanic zgrunțuros de stâncă iţindu-se din valuri. Otto aruncă harponul cu toată puterea, îl înfige adânc, până la şnurul mic, iar balena începe imediat să se zbată. Trupul i se încordează şi prinde să se mişte spasmodic, aripile de câte opt picioare ale cozii ei enorme se ridică din apă şi apoi se prăbuşesc la loc. Barca lui Otto e azvârlită sălbatic încolo şi-ncoace, iar vâslaşii sunt aruncaţi de pe locurile lor. Balena se scufundă iar, însă numai pentru un minut. Când iese la suprafaţă, celelalte bărci s-au strâns de jur împrejur: Cavendish e acolo, la fel şi Black, şi Drax. Încă două harpoane sunt înfipte adânc în flancul negru al balenei, apoi încep s-o împungă cu lăncile. Balena e încă vie, dar Sumner vede că nu mai are scăpare. Cei patru harponieri îi străpung adânc carnea. Balena, încă rezistând fără speranţă, suflă un nor de aburi fierbinţi amestecaţi cu sânge şi muci. În jurul ei, apele izbite şi pătate de sânge clocotesc şi spumegă.

Drax, în miezul haotic al măcelului, se lasă cu putere pe capătul cângii şi şopteşte un şir de dezmierdări grosolane.

— Încă un geamăt, pentru mine, spune el. Aşa, draga mea. Încă o înfiorare, să mă-ajuţi să găsesc locul potrivit. Aşa, scumpo. Încă un pic şi-am terminat.

Se lasă mai tare, apasă, căutând organele vitale.

Lancea alunecă înăuntru încă vreun picior. O clipă mai târziu, cu un muget final, balena scuipă sus în aer un nor de sânge curat din inimă şi apoi se prăbuşeşte

fără viață într-o rână, cu înotătoarea ei uriașă înălțată ca un steag de capitulare. Bărbații, înroșiți de sânge, duhnind, îmbibați de cheagurile aburinde împrăștiate de animal, se ridică în bărcile lor șubrede și își aclamă victoria. Brownlee, pe dunetă, își flutură gambeta în cercuri deasupra capului. Oamenii de pe punte strigă și sar în sus de bucurie. Privind totul de deasupra, Sumner încearcă și el un fior trecător de triumf, senzația unei superiorități neașteptate și împărtășite, a unor obstacole depășite și progrese realizate.

Fac două găuri în coadă și prind balena moartă de prova bărcii lui Cavendish. Leagă aripioarele laolaltă, recuperează și înfășoară saulele harpoanelor, apoi încep să tragă leșul spre corabie. În timp ce vâslesc, cântă. Sumner, coborât pe punte, le aude glasurile peste apă, melodioase, răgușite, purtate de vântul umed și rece. „Randy Dandy O", „Leave Her, Johnny". Trei duzini de bărbați la unison. Simte din nou, de data asta aproape fără să vrea, că face parte din ceva mai amplu și mai puternic decât el însuși, dintr-o strădanie comună. Întorcându-se, îl vede pe Joseph Hannah stând lângă gura tambuchiului de la prova și vorbind vesel cu ceilalți muși. Reconstituie vânătoarea abia încheiată, aruncă harpoane imaginare, mânuiesc lănci imaginare. Unul e Drax, altul e Otto, altul e Cavendish.

— Ce mai faci, Joseph? îl întreabă el.

Băiatul îl privește pierdut, de parcă nu s-ar mai fi întâlnit înainte.

— Sunt bine, domnule, răspunde el. Tumesc.

— Trebuie să vii diseară la mine în cabină să-ți iei pastila, îi aduce aminte.

Băiatul încuviințează ursuz.

Ce le-a spus oare prietenilor lui despre răni? se întreabă Sumner. O fi născocit vreo poveste sau știu adevărul? Își dă seama că ar trebui să-i iscodească și pe ceilalți băieți. Ar trebui să-i examineze și pe ei. Dacă au avut și ei de suferit în același fel? Dacă secretul nu e doar al lui Joseph, ci e ceva pe care-l împărtășesc cu toții?

— Voi doi, zice el, arătând spre ceilalți băieți. După cină, veniți la mine în cabină cu Joseph. Vreau să vă pun niște întrebări.

— Sunt de cart, domnule, răspunde unul dintre ei.

— Atunci, spune-i comandantului că medicul, domnul Sumner, a cerut să stea de vorbă cu tine. O să înțeleagă.

Băiatul dă din cap. Sumner își dă seama că toți trei și-ar dori să-i lase în pace. Jocul le e încă viu în minte, iar vocea lui e cea a obtuzității și-a autorității.

— Înapoi la distracțiile voastre acum, le spune el. Ne vedem cu toții după cină.

Înotătoarea dreaptă a balenei e prinsă de copastie la babord, cu capul îndreptat spre pupa. Ochiul ei mort, nu mult mai mare decât al unei vaci, privește orb în sus, spre norii care se târăsc pe cer. De bot și de coadă sunt prinse parâme solide, iar burta e ridicată cu vreun picior deasupra apei cu ajutorul unui scripete prins de arborele mare și al unei frânghii petrecute

pe după gâtul balenei și tensionate prin cabestan. După ce a măsurat lungimea leșului cu o parâmă cu noduri, Brownlee apreciază că o să aducă până la 10 tone de ulei și jumătate de tonă sau chiar mai mult de fanoane – adică aproape 900 de lire pe piață, dacă se mențin prețurile.

— Încă ne-am mai putea îmbogăți, domnule Sumner, zice el făcându-i cu ochiul.

După ce se odihnesc și beau ceva, Otto și Black își pun crampoane de fier pe cizmele marinărești, ca să se prindă mai bine, și coboară pe burta balenei. Taie fâșii de grăsime, cu niște cuțite cu mânere lungi, și desprind fanoanele și fălcile. Retează coada și înotătoarele, apoi scot cârligele din bot și coadă și lasă carcasa purpurie jupuită care a mai rămas să se scufunde sub propria greutate sau să fie mâncată de rechini. Tăiatul durează patru ore și e însoțit permanent de duhoarea de grăsime și sânge și de croncănitul fulmarilor și al altor hoitari. Când se termină, când blocurile de grăsime sunt coborâte în magazia specială din cală, puntea e frecată până se face de un alb mat, iar cuțitele și cazmalele sunt clătite și puse deoparte, Brownlee comandă încă o rație de rom pentru fiecare marinar. La auzul veștii, pe teugă izbucnesc urale și, o clipă mai târziu, scârțâitul unei scripci scoțiene și bocăniturile și strigătele bărbaților care joacă giga.

Nici Joseph Hannah, nici prietenii lui nu vin după cină, așa cum li se ceruse, în cabina medicului. Sumner se întreabă dacă să-i caute în teugă, însă apoi se hotărăște

să n-o facă. Nu-i ceva care să nu poată aștepta până dimineață și, de fapt, prostia neroadă a lui Joseph începe să-l enerveze. Băiatul e un caz fără speranță, crede el: sărac cu duhul, mincinos înnăscut, potrivit lui Drax, fără îndoială predispus la boli ereditare (și mintale, și trupești) de tot felul. Dovezile sugerează că este victima unei fărădelegi, dar nu spune cine l-a maltratat, nici măcar nu recunoaște că a fost maltratat – poate uitase cine era, poate fusese prea întuneric ca să vadă sau nu se gândea că ar fi o fărădelege și credea că e altceva? Sumner încearcă să-și închipuie cum e să intri în mintea unui băiat ca ăsta, încearcă să priceapă cum ar fi să vadă lumea prin ochii lui de veveriță neastâmpărați și lunecoși, însă efortul pare și absurd, și oarecum înspăimântător... ca un coșmar în care ești prefăcut într-un nor sau într-un copac. Se înfioară trecător la gândul unor astfel de metamorfoze ovidiene, iar apoi, cu ușurare, deschide din nou *Iliada* și caută în buzunarul hainei cheița de alamă care deschide cufărul cu medicamente.

A doua zi sunt ucise și tranșate încă două balene. Cum nu are altă ocupație, Sumner primește un fel de cange și un șorț lung de piele. Odată ce grăsimea a fost trasă la bordul corabiei și tăiată în cuburi de un picior pătrat, noua sarcină a medicului e să le ducă de pe puntea prova în cală și să le arunce oamenilor care lucrează sub punte și care le depozitează în magazie până vine vremea tranșării și îndesării în butoaie. E o muncă murdară și istovitoare. Fiecare bloc de grăsime

cântărește vreo 20 de livre sau chiar mai mult, iar puntea vasului e curând alunecoasă din cauza sângelui și a grăsimii. Alunecă de câteva ori, aproape se rostogolește în cală o dată, dar e salvat de Otto și își încheie ziua plin de vânătăi și dureri, însă cu un sentiment de rară satisfacție: plăcerea simplă, fizică, a unei sarcini îndeplinite, a trupului care iese învingător din orice încercare. De data asta adoarme și fără ajutorul laudanumului, iar dimineață, în ciuda înțepenelii păcătoase din umeri, gât și brațe, mănâncă bine la micul dejun, porridge de orz și pește sărat.

— O să facem un vânător de balene din dumneata până la urmă, domnule Sumner, glumește Cavendish în timp ce stau la popotă, fumându-și pipele și încălzindu-și picioarele lângă sobă. Unii medici sunt prea plăpânzi pentru cangea asta, dar aș zice că te-ai obișnuit repejor cu ea.

— Tranșatul grăsimii seamănă mult cu săpatul turbei, zice Sumner, și asta am făcut o grămadă în copilărie.

— Atunci, asta trebuie să fie, spune Cavendish. O ai în sânge.

— Crezi că am vânătoarea de balene în sânge?

— Munca, răspunde Cavendish cu un zâmbet. În adâncul sufletului, irlandezul i-un om care trage din greu; asta-i adevărata lui chemare.

Sumner aruncă un scuipat în sobă și-i ascultă sfârâitul. A ajuns să-l cunoască destul de bine pe secund ca să nu-i pună la inimă zeflemelele și e prea vesel în dimineața asta ca să se lase zădărât serios.

— Și care-i adevărata chemare a englezului, mă întreb, domnule Cavendish? răspunde el. Să se îngrașe din munca grea a altora, poate?

— Unii sunt născuți să trudească și alții sunt născuți să se îmbogățească, spune celălalt.

— Înțeleg. Și dumneata din care ești?

Secundul se lasă pe spate mulțumit de sine și-și împinge în afară buza de jos rozalie.

— A, aș zice că vremea mea abia vine, domnule Sumner, răspunde el. Aș zice că o să vină destul de curând.

E o dimineață liniștită. Nu mai sunt reperate alte balene, iar oamenii își petrec orele de dinaintea prânzului curățând punțile, garnisind parâmele și refăcând rezervele bărcilor. Sumner, care nu-l mai zărise și nu mai vorbise cu Joseph Hannah de când îl văzuse prostindu-se cu prietenii lui lângă gura tambuchiului de la prova, se hotărăște să-l caute. Se întâlnește pe punte cu unul dintre ceilalți muși și-l întreabă unde e Joseph.

— Ni s-a spus că o să doarmă jos, între punți, de-acum înainte, răspunde băiatul. Nu l-am mai văzut de ieri.

Sumner se încumetă în spațiul dintre punți, unde găsește o pătură de lână jegoasă, înghesuită între un cufăr cu pânze și o grămadă de doage, dar nici o altă urmă a băiatului. Urcă înapoi și se uită în jur. După ce verifică dacă Joseph nu e ascuns vederii de bărcile de

rezervă, de vinciul de ancoră sau de ruf, cercetează şi teuga. Unii dintre oameni dorm în paturile lor, alţii stau pe cufere, fumând, citind sau cioplind în lemn.

— Îl caut pe Joseph Hannah, strigă el. E pe-acolo băiatul?

Bărbaţii aşezaţi se întorc şi se uită la el. Clatină din capete.

— Nu-l văzurăm, răspunde unul dintre ei. Credeam că stă cu tine la pupa, domnule Sumner.

— Cu mine?

— În cabinele ofiţerilor. Din pricina bolii.

— Şi cine v-a zis aşa ceva?

Omul ridică din umeri.

— Asta-i tot ce-am auzit, răspunde el.

Sumner, simţind un început de îngrijorare, se întoarce în cabina lui şi ia o lumânare, cu gând să cerceteze calele (deşi nu pricepe în ruptul capului de ce s-ar ascunde băiatul undeva în cale). Îl zăreşte pe Black ieşind din cabina căpitanului cu sextantul de alamă.

— Îl caut pe Joseph Hannah, îi spune el. L-ai văzut pe undeva?

— Ăla cu fundul umflat? întreabă Black. Nu, n-aş putea zice că l-am văzut.

Sumner clatină din cap şi oftează.

— Volunteer nu-i o corabie aşa de mare. Mă mir că poate să dispară atât de uşor un băiat.

— Sunt mii de unghere şi cotloane pe-o corabie ca asta, răspunde Black. Probabil o freacă pe undeva. La ce ai nevoie de el?

Sumner șovăie, știind că îngrijorarea sa pentru starea în care se află posteriorul lui Hannah a devenit deja subiect de glumă printre ofițeri.

— Am o treabă pentru el, spune Sumner.

Black dă din cap.

— Păi, poți să fii sigur c-o să apară la un moment dat. Băiatul e un chiulangiu îngrozitor, dar n-o să-și rateze rația când o să fie servită masa.

— Probabil că ai dreptate, zice Sumner uitându-se o clipă la lumânare, apoi dându-i drumul în buzunarul hainei. De ce să-mi bat capul să caut pe cineva care nu vrea să fie găsit?

— Mai sunt și alți mușchi, spune Black. Pune-l pe unul dintre ei să facă treaba.

Mai târziu, spre după-amiază, cum tot nu se zărește vreo balenă, iar vremea e destul de bună, Brownlee le ordonă oamenilor să înceapă tranșarea. Strâng pânzele și se apucă să golească magazia principală. Sunt aduse pe punte opt sau zece butoaie, umplute înainte cu apă pentru lest, dând astfel la iveală stratul cel mai de jos de butoaie, șirul de la bază, care va fi umplut primul cu grăsimea mărunțită. Oamenii de pe punte pregătesc echipamentul (jgheabul pentru grăsime, tubul, tocătoarele și cuțitele) necesar pentru separarea grăsimii de mușchi și piele și tăierea în bucățele suficient de mici ca să treacă prin vrana butoiului. Sumner se tot uită după Joseph Hannah, bănuind că acesta o să apară

destul de curând din orice ascunzătoare şi-o fi găsit, îmboldit de toată tevatura.

— Unde-a dispărut răhăţelul ăla de Hannah? strigă Cavendish. Am nevoie de el, să ducă nişte cuţite la ascuţit.

— Lipseşte, zice Sumner. L-am căutat şi eu azi-dimineaţă.

— E un ticălos mic şi leneş, aia e, spune Cavendish. Când dau peste el, o să-i arăt eu ce înseamnă un fund umflat de-adevăratelea.

Butoaiele de pe punte sunt golite de apă unul câte unul, cu o pompă de fier manuală. De operaţie se ocupă Otto, care bagă capul pompei în vrană, golind fiecare butoi şi apoi ştergându-l. Apa de lest, care se revarsă pe punte şi se scurge prin portsarturi, răspândeşte o duhoare nocivă, de pucioasă, din cauza contactului prelungit cu resturile în putrefacţie ale grăsimii rămase în butoaie de la călătoriile de dinainte. Alţii se caţără pe greement ca să scape de miasma care le face ochii să lăcrimeze sau îşi leagă fularele la nas în timp ce lucrează, însă Otto, cu faţa albă ca varul, cu umerii masivi, greoi şi chibzuit în toate, pare imun la putoarea respingătoare. După ce goleşte patru butoaie, descoperă că al cincilea s-a stricat. Capacul e pe jumătate desfundat şi cea mai mare parte a apei pare să se fi scurs deja. Îl cheamă pe dogar şi-l întreabă dacă poate fi reparat. Acesta se apleacă, trage o bucată din capacul stricat şi-o cercetează.

— Nu-i putrezit, răspunde el (ține mâna la nas în timp ce vorbește). N-are de ce să plesnească singur.

— Dar clar e crăpat, zice Otto.

Dogarul dă din cap.

— Mai bine-l scot și-l fac din nou, spune el.

Aruncă deoparte lemnul despicat, apoi se uită nepăsător și fără nici un fel de așteptări în butoiul pe jumătate golit. Și vede, încovrigat înăuntru, în parte cufundat în restul de apă de lest, ca un fel de îngrămădire monstruoasă de ciuperci născută și crescută în vasul Petri fetid al calei, trupul sfâșiat, neînsuflețit și despuiat al lui Joseph Hannah, musul.

11

Duc cadavrul lui Hannah la popotă şi-l aşază pe masă, ca să-l examineze medicul. Încăperea e ticsită, dar tăcută. Sumner, care simte căldura răsuflării celorlalţi şi intensitatea posacă a concentrării lor, se întreabă ce se aşteaptă ei să facă. Să-l aducă din nou la viaţă pe băiat? Faptul că e medic nu mai contează. E la fel de neajutorat şi de inutil ca ei. Tremurând, apucă bărbia spână a lui Joseph Hannah şi o ridică încet, ca să vadă mai bine şiragul întunecat de vânătăi din jurul gâtului.

— Sugrumat, spune Brownlee. E de-a dreptul scandalos.

Dinspre ceilalţi bărbaţi din încăpere se aude un murmur de aprobare. Sumner, cu oarecare reţinere şi ruşine, îl întoarce pe băiat pe-o parte şi îi desface bucile albe. Unii dintre spectatori se apleacă să se uite.

— E la fel sau mai rău? întreabă Brownlee.

— Mai rău.

— Futu-i.

Sumner ridică ochii spre Cavendish, care îşi fereşte privirea şi-i şopteşte ceva lui Drax. Întoarce iar băiatul

şi îi apasă coastele, ca să numere fracturile. Deschide gura lui Joseph şi observă că îi lipsesc doi dinţi.

— Când s-a întâmplat? se răsteşte Brownlee. Şi cum Dumnezeu se poate să nu fi observat nimeni?

— Eu l-am văzut ultima dată pe băiat alaltăieri, spune Sumner. Chiar înainte de jupuitul primei balene.

Când cei din încăpere îşi aduc aminte ultimele lor întâlniri cu băiatul mort, izbucneşte un cor de voci amestecate. Brownlee le strigă să tacă.

— Nu toţi odată, spune el. Hristoase!

Căpitanul e palid şi furios; tulburarea îi e profundă. N-a mai auzit până acum să se petreacă o crimă la bordul unei baleniere – mai sunt bătăi între membrii echipajului, bineînţeles, chiar o grămadă, câteodată se mai şi înjunghie, dar nu o crimă pe faţă şi nu împotriva unui *copil*. E ceva îngrozitor, se gândeşte el, respingător, dezgustător. Şi trebuia să se întâmple acum, în ultima lui călătorie, de parcă Percival nu era de-ajuns ca să-i păteze reputaţia pentru totdeauna. Se uită în jur, la cei 20 sau 30 de marinari înghesuiţi în cabina popotei – jegoşi şi bărboşi cu toţii, cu chipurile arse şi înnegrite de soarele arctic, cu mâinile butucănoase împreunate în faţă ca pentru rugăciune sau vârâte adânc în buzunare. Asta-i opera lui Jacob Baxter, îşi spune Brownlee, nemernicul ăla păcătos, el a ales echipajul ăsta imbecil, el a pus în mişcare tot planul ăsta împotriva firii, el e răspunzător pentru urmările lui catastrofale, nu eu.

— Oricine-ar fi, vinovatul o să fie dus înapoi în Anglia în lanţuri şi trimis la spânzurătoare, spune

căpitanul plimbându-și privirea peste chipurile fără expresie, cu mușchi care zvâcnesc. Vă promit.

— Spânzurătoarea e prea bună pentru un nemernic ca ăsta, zice unul dintre oameni. Ar trebui să i se taie coaiele întâi. Ar trebui să i se vâre-n cur un vătrai înroșit în foc.

— Ar trebui biciuit, sugerează altcineva, biciuit până la os, al naibii nenorocit.

— Oricine-ar fi, orice-ar fi, o să fie pedepsit cu toată greutatea legii, spune Brownlee. Unde-i velarul?

Acesta, un bărbat în vârstă, sumbru, cu ochi de un albastru spălăcit, iese în față strângând căciula de castor slinoasă în mâini.

— Coase-i băiatului giulgiul, îi ordonă Brownlee. O să-i facem slujba numaidecât.

Velarul dă din cap și își trage zgomotos nasul.

— Iar voi, ceilalți, înapoi la treburile voastre.

— Continuăm cu tranșarea, căpitane? întreabă Cavendish.

— Sigur că da. Grozăvia asta nu-i o scuză pentru lenevie.

Oamenii încuviințează cu sfială. Unul dintre ei, un cârmaci pe nume Roberts, ridică mâna să vorbească.

— L-am văzut pe băiat jos, în teugă, după ce-a fost jupuită prima balenă, spune el. Îl asculta pe scripcar și se uita la oameni cum jucau giga.

— Așa e, spune alt bărbat. L-am văzut și eu acolo.

— L-a mai văzut cineva pe Joseph Hannah după aia? întreabă Brownlee. L-a văzut cineva ieri? Spuneți.

— Dormea între punți, răspunde cineva. Așa am crezut cu toții.

— Cineva de-aici știe ce s-a întâmplat cu el, spune Brownlee. Corabia nu-i așa de mare ca să poată cineva să omoare un băiat fără să facă vreun zgomot sau să lase vreo urmă.

Nu răspunde nimeni. Căpitanul clatină din cap.

— O să-l găsesc pe cel care a făcut asta și o să am grijă ca nemernicul să fie spânzurat, spune el. Fără nici o îndoială. Contați cu toții pe asta.

Se întoarce spre medic.

— Acum vreau să discut cu dumneata în cabină la mine, Sumner.

Ajungând acolo, căpitanul se așază, își scoate pălăria și începe să-și frece fața cu podul palmelor. Când termină, are fața roșie ca focul, iar ochii îi sunt injectați și apoși.

— Dacă a făcut-o din pură răutate sau de teamă că va fi dat în vileag pentru perversiunile lui, nu știu, zice Brownlee. Dar cine l-a sodomizat pe băiat l-a și omorât. Asta-i destul de limpede.

— Sunt de acord.

— Și tot îl mai bănuiești pe Cavendish?

Sumner șovăie, apoi scutură din cap. Știe că secundul e un mitocan, însă nu-i așa de sigur că e și ucigaș.

— Poate fi oricine, recunoaște el. Dacă Hannah dormea pe coridorul dintre punți alaltăieri-noapte, atunci aproape oricine de pe corabie putea să se ducă

acolo, să-l sugrume și să coboare cadavrul în magazie fără să riște prea mult să fie văzut.

Brownlee se încruntă.

— L-am mutat din teugă ca să-l țin departe de belele, dar am reușit să încurajez uciderea lui.

— Era un copil sărman și fără noroc, una peste alta, zice Sumner.

— Da, la naiba.

Căpitanul dă din cap și toarnă brandy pentru amândoi. Sumner se simte umilit, slăbit de această nouă nelegiuire, de parcă moartea cumplită a băiatului e parte a propriei lui degradări profunde și durabile. Mâna dreaptă îi tremură când bea brandy-ul. Afară, velarul fluieră „The Bonnie Boat" în timp ce coase sicriul de pânză al băiatului mort.

— Au mai rămas 38 de bărbați și băieți la bordul corabiei, spune Brownlee. Dacă ne dăm deoparte pe noi doi și pe ceilalți doi mușchi, rămân 34. După ce terminăm cu transatul, o să vorbesc cu fiecare în parte, dacă e nevoie, o să aflu ce știu, ce au văzut și auzit, ce bănuieli are fiecare. Nimeni nu capătă asemenea înclinații nesănătoase peste noapte. Trebuie să fi existat semne și zvonuri, iar teuga e un furnicar de bârfe.

— Omul, oricine-ar fi, e probabil nebun, spune Sumner. Nu există nici o altă explicație. Trebuie să fie atins de vreo boală sau degenerare a creierului.

Brownlee scrâșnește, mișcându-și falca într-o parte și în cealaltă, și-și mai toarnă un brandy înainte să răspundă. Când vorbește, vocea îi e scăzută și încordată.

— Cu ce fel de echipaj m-a pricopsit evreul ăla nemernic de Baxter? zice el. Neisprăviți și sălbatici. Lăturile și rahatul docurilor. Eu sunt vânător de balene, dar asta nu-i vânătoare de balene, domnule Sumner. Asta nu-i vânătoare de balene, îți spun eu.

Tranșatul continuă tot restul zilei. Când se încheie și butoaiele cu grăsime sunt puse la păstrare în siguranță, îi fac slujba lui Joseph Hannah. Brownlee mormăie deasupra cadavrului niște versete potrivite din Biblie, Black dirijează un imn stângaci, iar giulgiul din pânză de vele, cu greutăți de plumb, este aruncat peste pupa și înghițit de hula de culoarea cremenii.

Seara, Sumner n-are poftă de mâncare. În loc să mănânce cu ceilalți, se duce să se plimbe pe punte, să fumeze o pipă și să ia o gură de aer. Puiul de urs mormăie și scâncește în cușca lui de lemn, sugându-și labele și scărpinându-se întruna. Blana îi e acum lipsită de luciu și încâlcită, miroase a fecale și a ulei de pește și arată jigărit și costeliv ca un ogar. Sumner ia o mână de pesmeți de la bucătărie, îi pune pe lama unui cuțit de jupuit și îi strecoară prin grilajul metalic. Sunt înfulecați pe loc. Puiul de urs mormăie, se linge pe bot și se uită urât la el. Sumner așază o cană cu apă pe punte, la vreun picior de butoi, și apoi o împinge înainte cu vârful cizmei, până e destul de aproape ca să ajungă la ea limba rozalie a puiului de urs. Stă și se uită la el cum bea. Otto, care e comandant de cart, vine și i se alătură.

— La ce bun să-ţi baţi capul să prinzi şi să închizi în cuşcă un urs, dacă n-ai de gând decât să-l înfometezi? îl întreabă Sumner.

— Dacă ursul se vinde, toţi banii merg la văduva mortului, răspunde Otto. Dar ea nu-i aici să-l hrănească, iar Drax şi Cavendish nu socotesc că au vreo obligaţie. Putem să-l eliberăm, bineînţeles, dar mama e moartă şi el e prea mic să supravieţuiască singur.

Sumner dă din cap, ridică de jos cana goală, o umple din nou, o aşază iar jos şi o împinge cu vârful cizmei. Ursul mai bea o vreme, apoi se opreşte şi se retrage în fundul butoiului.

— Ce părere ai de ultimele întâmplări? întreabă Sumner. Ce-ar spune maestrul Swedenborg al tău despre grozăvia asta?

Otto pare grav o clipă. Îşi trece mâna prin barba neagră şi deasă, apoi dă din cap de câteva ori înainte să răspundă.

— Ne-ar spune că marea năpastă e lipsa binelui şi că păcatul e un fel de uitare. Ne rătăcim de Domnul pentru că El ne dă voie s-o facem. Asta e libertatea noastră, dar şi pedeapsa noastră.

— Şi tu îl crezi?

— În ce altceva să cred?

Sumner ridică din umeri.

— Că păcatul e amintire, propune el. Că binele e lipsa răului.

— Unii oameni asta cred, bineînţeles, însă, dacă ar fi adevărat, atunci lumea ar fi un haos şi lumea nu e

haos. Uită-te în jur, Sumner. Lipsa de înțelegere și prostia sunt ale noastre. Ne înțelegem greșit, suntem foarte îngâmfați și foarte proști. Ridicăm un mare rug ca să ne încălzim și apoi ne plângem că flăcările sunt prea fierbinți și prea nestăpânite, că suntem orbiți de fum.

— Totuși, de ce să ucizi un copil? întreabă Sumner. Ce rost are?

— Cele mai importante întrebări sunt cele la care nu putem nădăjdui să răspundem cu vorbe. Fiindcă vorbele sunt ca niște jucării: ne distrează și ne educă o vreme, dar când ajungem oameni în toată firea, trebuie să renunțăm la ele.

Sumner clatină din cap.

— Vorbele sunt tot ce avem, spune. Dacă renunțăm la ele, nu suntem cu nimic mai buni decât fiarele.

Otto zâmbește văzând încăpățânarea medicului.

— Atunci, trebuie să găsești singur explicațiile, zice el. Dacă asta gândești cu adevărat.

Sumner se apleacă și se uită la ursul orfan. E ghemuit în fundul butoiului, gâfâind și lingând o baltă din propria urină.

— Mai bine *nu* gândesc, spune el. Ar fi mai plăcut și mai ușor, sunt convins. Dar se pare că nu mă pot abține.

La scurt timp după slujbă, Cavendish cere să discute cu Brownlee în cabina acestuia.

— Am pus întrebări, zice el. I-am presat și pisat pe nemernici, și au ciripit un nume.

— Care?

— McKendrick.

— Samuel McKendrick, dulgherul?

— Chiar el. Spun că a fost văzut pe uscat giugiulindu-se cu pederaşti prin cârciumi. Şi sezonul de vânătoare trecut, când a navigat pe John o'Gaunt, se ştie bine că împărţea patul cu un cârmaci, un bărbat pe nume Nesbet.

— Şi asta se întâmpla în văzul tuturor?

— În teugă e întuneric, după cum ştii, domnule Brownlee, dar să zicem că se auzeau zgomote noaptea. Zgomote de un anumit fel inconfundabil, vreau să spun.

— Adu-mi-l pe Samuel McKendrick, îi ordonă Brownlee. Şi găseşte-l şi pe Sumner. Vreau să audă şi medicul ce are de zis.

McKendrick e un tip subţirel, cu pielea albă şi deloc zdravăn. Are barba rară şi gălbuie, nasul ascuţit, buze atât de subţiri că aproape nu le vezi şi urechi mari, înroşite de frig.

— Cât de bine îl cunoşteai pe Joseph Hannah? îl întreabă Brownlee.

— Io nu-l ştiam cam deloc.

— Totuşi, probabil că l-ai văzut în teugă.

— Văzut, da' nu-l ştiam. E numa un mus

— Şi ţie nu-ţi plac muşii?

— Nu cine ştie ce.

— Eşti căsătorit, McKendrick? Ai o nevastă care te-aşteaptă acasă?

— Nu, domnule, nu-s şi n-am.

— Dar ai vreo iubită acasă, bănuiesc.

McKendrick scutură din cap.

— Poate că nu-ți prea plac femeile, așa-i?

— Nu, nu-i așa, domnule, spune McKendrick. Mai mult că n-am găsit o femeie destul de potrivită pentru mine încă.

Cavendish pufnește. Brownlee se întoarce, se încruntă la el, apoi își continuă interogatoriul.

— Am auzit că preferi tovărășia bărbaților. Așa mi s-a spus. E adevărat?

Expresia lui McKendrick nu se schimbă. Nu pare nici speriat, nici tulburat, nici foarte mirat de această învinuire că ar avea porniri împotriva firii.

— Nu-i adevărat, domnule, nu, spune el. Îs la fel de bărbat ca oricine.

— Joseph Hannah a fost sodomizat înainte să fie ucis. Cred că știi deja.

— Așa zic toți în teugă, domnule, da.

— Tu l-ai omorât, McKendrick?

Dulgherul se încruntă de parcă întrebarea n-are nici un sens.

— L-ai *omorât*?

— Nu, nu-s io, domnule, răspunde el liniștit. Nu-s io ăl de-l căutați.

— E un mincinos nenorocit care poate să inspire încredere, spune Cavendish. Dar am jumate de duzină de oameni care să depună mărturie pentru reputația lui bine cunoscută de pervers care le-o trage băieților.

Brownlee se uită la dulgherul care, pentru prima dată de la începutul interogatoriului, nu mai pare așa de sigur pe el.

— N-o să-ți fie bine dacă se dovedește că minți, McKendrick, zice el. Te previn de pe-acum. O să fiu neînduplecat.

McKendrick dă din cap o dată, apoi cercetează tavanul cabinei înainte să răspundă. Ochii cenușii îi sunt neliniștiți, iar pe buzele subțiri îi joacă ceva care aduce cu un zâmbet.

— Niciodată n-am fost cu băieți, spune el. Băieții nu-s pe gustul meu.

Cavendish râde batjocoritor.

— Chiar te-aștepți să credem că ești așa de mofturos când e vorba de curul cui îi dai cep? Din câte aud, după o pintă[1] sau două de whisky, i-ai trage-o și lui bunică-tu.

— Nu-i vorba de dat cep la nimic, se apără McKendrick.

— Ești un nenorocit de toată rușinea, spune Brownlee, vârându-și degetul arătător sub nasul lui McKendrick. Și, fie că ești sau nu ucigaș, o să pun să fii biciuit.

— Nu-s ucigaș.

— Totuși, ești un mincinos dovedit, spune Brownlee. Am stabilit deja fără nici o îndoială. Și, dacă minți în

1. Unitate de măsură pentru capacitate: 1 pintă = 0,568 l în Marea Britanie.

legătură cu ceva, de ce n-ai minți și în legătură cu orice altceva?

— Nu-s un nenorocit de ucigaș, repetă McKendrick.

— Dacă-mi dai voie să-l examinez rapid, căpitane, spune Sumner, ar putea exista indicii într-un sens sau altul.

Brownlee pare nedumerit.

— Despre ce indicii vorbești? întreabă el.

— Băiatul avea o grămadă de ulcerații pe fund, îți aduci aminte? Dacă sunt venerice, ceea ce e probabil, ar putea avea și vinovatul unele la fel. Ar mai putea fi și o oarecare iritație sau rosătură pe penisul vinovatului. Șezutul unui copil e destul de îngust, la urma urmelor.

— O, fir-aș al naibii! exclamă Cavendish.

— Foarte bine, încuviințează Brownlee. McKendrick, dă-ți jos hainele.

Dulgherul nu se mișcă.

— Acum, spune căpitanul, sau jur că ți le dau eu jos.

Fără tragere de inimă, McKendrick se dezbracă încet în fața lor. Picioarele și brațele par puternice, dar uscățive; între sfârcurile roșu-închis are un petic de păr zbârlit, castaniu-deschis. Pentru un bărbat așa de subțirel și palid, deține, observă Sumner când începe examinarea, niște organe genitale neobișnuit de mari și de bătătoare la ochi. Testiculele mari, întunecate atârnă greu; mădularul, deși nu anormal de lung, este gros ca botul unui câine, iar vârful e lat și lucios ca un rinichi.

— Nu are șancre vizibile, anunță Sumner. Nici semne de iritație sau rosături.

— Poate o fi folosit un boț de untură ca să-și ușureze intrarea, zice Cavendish. N-ai căutat, întâmplător, și găoaza lui Hannah de semne de lubrifiere?

— Am căutat-o, dar nu erau urme demne de menționat.

Cavendish zâmbește.

— Nimic nu-ți scapă, domnule Sumner, zice el. Pe cinstea mea.

— Nici tăieturi sau zgârieturi proaspete, pe brațe sau gât, care ar fi putut fi provocate de o încăierare, adaugă Sumner. Poți să te-mbraci la loc, McKendrick.

Dulgherul face ce i s-a spus. Brownlee îl privește în tăcere cum se îmbracă și, când termină, îi cere să aștepte afară, la popotă, până îl cheamă înapoi.

— El e criminalul, zău așa, zice Cavendish. Că are scula iritată sau nu, el e vinovatul, vă spun eu.

— Se poate, dar nu avem nici o dovadă convingătoare, răspunde Sumner.

— E sodomit recunoscut. Ce altă dovadă îți mai trebuie?

— O mărturisire, spune Brownlee. Dar, dacă nu mărturisește, am de gând să-l pun oricum în lanțuri și să-i las pe judecători să-și bată capul cu el când ajungem înapoi în port.

— Și dacă nu-i el? întreabă Sumner. Ești dispus să-l lași pe adevăratul criminal să se plimbe liber pe corabie?

— Dacă nu-i McKendrick, atunci cine naiba poate să fie? întreabă Cavendish. Cam câți poponari crezi că avem înghesuiți la bordul balenierei ăsteia?

— Aș fi mai sigur de vina lui dacă i-ar fi văzut cineva împreună, spune Sumner.

— Pune-l pe McKendrick în lanțuri deocamdată, Cavendish, zice Brownlee. Și după aia anunță restul echipajului că vrem să discutăm cu oricine l-a văzut vorbind cu Hannah sau dându-i băiatului orice fel de atenție. Probabil că Sumner are dreptate. Dacă e vinovat, o să apară un martor.

12

La popota ofițerilor, Drax îi ascultă pe ceilalți vorbind. Discută iar despre băiat, deși e mort și dus pe lumea cealaltă. În după-amiaza asta i-au înfășurat trupul în pânză de vele și l-au aruncat peste pupa corabiei; l-a privit cum se scufunda în apă. Băiatul nu mai e nimic acum. Nu mai e nici măcar o idee sau un gând, nu mai e nimic, însă tot mai vorbesc despre el. Neîncetat. Neîncetat vorbesc. Ce rost are? Drax își mestecă îndelung carnea de vită fiartă, bea cu înghițituri mari din cana de ceai. Carnea e sărată și acrișoară, dar ceaiul e dulce. Are o urmă de mușcătură pe antebraț, adâncă de vreo jumate de inch. O simte cum zvâcnește și-l mănâncă. Ar fi fost mai rapid și mai ușor, știe, să-i taie gâtul băiatului, însă nu avea la îndemână nici un cuțit. Nu plănuiește lucrurile astea. Nu face decât să acționeze, și fiecare faptă rămâne separată și completă în sine: fututul, ucisul, căcatul, mâncatul. Pot să vină în absolut orice ordine. Nici una nu are întâietate în fața celorlalte. Drax își ridică farfuria dinainte ca pe-o oglindă și o linge de sos.

Ascultă.

— E McKendrick, zice Cavendish. Cu siguranţă. Recunosc un criminal când îl văd, dar Brownlee crede că mai are nevoie de dovezi.

Drax îl ştie pe dulgher. E un ins plăpând, feciorelnic, speriat de sânge, care n-ar putea ucide pe cineva nici dacă i-ai pune un pistol în mână, ai ţinti în locul lui şi te-ai oferi să apeşi şi pe trăgaci.

— De ce McKendrick? întreabă el.

— Pentru că-i un sodomit scârbos. Poţi să-l vezi în fiecare seară, prin cârciumile de la docuri, făcând rost de dosuri şi hlizindu-se cu ceilalţi fătălăi.

Drax dă din cap. Atunci, dulgherul o să fie înlocuitorul lui, îşi zice, ţapul lui ispăşitor. O să atârne în ştreang, în timp ce el stă şi se uită şi aplaudă.

— Ce fel de dovezi caută Brownlee? întreabă.

— Vrea un martor. Cineva care să-i fi văzut împreună.

Drax îşi scutură firimiturile din barbă, trage o băşină din maţele care chiorăie, apoi duce mâna la buzunar după săculeţul cu mahorcă.

— I-am văzut eu împreună, spune.

Ceilalţi se uită la el.

— Când? întreabă Sumner.

— I-am văzut stând lângă ruf într-o seară târziu. McKendrick se învârtea în jurul băiatului, giugiulindu-l, bătându-l pe gât, încercând să-l pupe. Băiatul nu părea foarte încântat. Acu vreo săptămână a fost.

Cavendish bate din palme şi râde.

— Asta ar trebui să fie destul, zice el.

— De ce n-ai spus până acum? întreabă Sumner. Erai acolo când ne-a întrebat căpitanul pe toți ce-am văzut.

— Poate că-mi ieșise din minte, răspunde harponierul. Mintea mea nu-i așa de ageră ca a dumitale, domnule Sumner. Sunt cam uituc, vezi dumneata.

Sumner se uită la el, iar Drax îi întoarce privirea. Se simte încrezător și nu are mustrări de cuget. Cunoaște prea bine oamenii de genul medicului – o să despice firul în patru și o să pună întrebări de dimineață până seara, dar n-o să îndrăznească vreodată să ia măsuri. E numai gura de el, nu trece și la fapte.

Se duc împreună în cabina căpitanului, iar Drax îi spune ce-a văzut. Brownlee pune să fie adus McKendrick, în lanțuri, din cală și îi cere lui Drax să repete, în fața prizonierului, cuvânt cu cuvânt, tot ce a zis.

— L-am văzut punându-și mâinile pe băiatul mort, spune el calm. Încercând să-l sărute și să-l îmbrățișeze. Lângă ruf s-a întâmplat.

— Și de ce nu mi-ai zis până acum?

— Nu m-am gândit la asta înainte, da' când am auzit că McKendrick e un ucigaș, mi-am amintit totul.

— I-o minciună sfruntată, se apără dulgherul. Nu l-am atins niciodată pe băiat.

— Am văzut ce-am văzut, i-o taie Drax. Și nu poate să-mi spună nimeni că nu-i așa.

Descoperă că-i e destul de ușor să mintă, firește. Vorbele sunt doar zgomote scoase într-o anumită ordine și le poate folosi cum își dorește. Porcii grohăie, rațele

măcăie și oamenii spun minciuni: ăsta-i mersul lucrurilor, în general.

— Ești gata să juri? îl întreabă Brownlee. Într-un tribunal?— Pe Biblie, îl asigură Drax. Da, o să jur.

— Atunci, o să trec mărturia ta în jurnalul de bord și o să-ți cer să pui degetul dedesubt, spune căpitanul. E cel mai bine să existe o înregistrare scrisă.

Liniștea de dinainte a lui McKendrick s-a topit acum. Pe chipul palid și îngust i-au apărut pete de roșeață și tremură de furie.

— Nu-i un dram de adevăr în asta, protestează el. Nici un dram de adevăr. Toarnă minciuni.

— N-am nici un motiv să mint, zice Drax. De ce să-mi bat capul cu așa ceva?

Brownlee se uită la Cavendish.

— Există vreo dușmănie între oamenii ăștia doi? întreabă el. Vreun motiv să cred că povestea ar fi neadevărată sau răuvoitoare?

— N-am auzit de-așa ceva, spune secundul.

— Ați mai navigat vreodată împreună înainte? îi întreabă Brownlee.

Drax clatină din cap.

— Abia dacă-l cunosc pe dulgher, răspunde el. Da' am văzut ce-am văzut lângă ruf. Și spun cum a fost.

— Las' că știu io cine ești, Henry Drax, izbucnește McKendrick furios. Știu unde-ai fost și ce-ai făcut acolo.

Drax își trage nasul și scutură din cap.

— Nu știi nimic despre mine, spune el.

Brownlee se uită la McKendrick.

— Dacă ai de făcut vreo învinuire, trebuie s-o faci acum, zice el. Dacă nu, te-aș sfătui să închizi pliscul și să-l ții închis până îți cere judecătorul să-l deschizi iar.

— Nu l-am atins niciodată pe mus. Băieții nu-s pe gustul meu și, orice-aș fi făcut cu tovarășii mei, n-am avut nicicând acuzații sau plângeri în privința asta. Omul ăsta de-aci, care toarnă minciuni despre mine, care pare hotărât să mă trimită la spânzurătoare, a săvârșit fărădelegi mult mai cumplite și împotriva firii decât orice-am făcut eu vreodată.

— Îți sapi singur groapa și mai adânc cu așa palavre, îl previne Cavendish.

— N-ai cum s-ajungi mai adânc decât să fii al dracului de mort, zice McKendrick.

— Despre ce fărădelegi vorbești? îl iscodește Sumner.

— Întrebați-l ce-a făcut în Marchize, răspunde McKendrick uitându-se țintă la Drax. Întrebați-l ce-a mâncat pe-acolo.

— Înțelegi ce spune? zice Brownlee. Despre ce vorbește?

— Am stat o vreme cu negrotcii din Marea Sudului, îl lămurește Drax, asta-i tot. Am niște tatuaje pe care mi le-au făcut pe spate și o comoară de povești bune și folositoare cu care să mă laud, nimic mai mult.

— Pe ce corabie erai? îl întreabă Brownlee.

— Dolly[1], plecată din New Bedford.

— Ai crede cuvântul unui canibal mai degrabă decât pe-al unui alb cinstit și cu frica lui Dumnezeu? strigă McKendrick. O să-l creadă vreun judecător în toate mințile?

Drax râde auzind vorbele celuilalt.

— Nu-s un nenorocit de canibal, zice el. Nu luați în seamă aiurelile lui.

Brownlee clatină din cap și pufnește.

— Rar am mai auzit așa tâmpenii disperate, spune el. Luați gunoiul ăsta care și-a pierdut orice rușine, duceți-l jos și legați-l cu lanțuri de arborele mare înainte să-mi ies naibii din fire.

După ce pleacă McKendrick, Brownlee trece în jurnalul de bord povestea lui Drax despre ce a văzut și-l roagă să o întărească punând degetul.

— O să ți se ceară să depui mărturie la tribunal, fără îndoială, când o să fie judecat McKendrick, zice Brownlee. Și o să fie arătat ca dovadă și jurnalul. Avocatul lui, dacă își poate permite unul, cre' că o să-ncerce să te ponegrească. Așa fac de obicei hienele astea. Dar tu o să-l înfrunți, sunt sigur.

— Nu-mi place să fiu învinuit sau să mi se vorbească așa, recunoaște Drax. Nu-mi e pe plac deloc.

---

1. Aluzie la romanul *Taipi: patru luni printre băștinașii unei insule din arhipelagul Marchizelor* de Herman Melville.

— Cuvântul unui sodomit singuratic n-o să aibă mare greutate, poți să fii sigur. Trebuie să te ții tare, atâta tot.

Drax încuviințează.

— Sunt un om cinstit, zice el. Spun doar ce văd.

— Atunci, n-ai de ce să te temi.

13

Vestea despre vinovăția lui McKendrick se răspândește ca fulgerul pe corabie. Celor câțiva care se socotesc prieteni cu dulgherul li se pare greu de crezut că e un criminal, însă îndoielile lor sunt biruite iute de greutatea convingerii mai larg răspândite că trebuie să fie. După al doilea interogatoriu luat de Brownlee, e ținut în lanțuri în magazia de la prova, mănâncă singur și se cacă și se pișă într-un hârdău golit în fiecare zi de un mus. După vreo săptămână, imaginea lui de criminal și pervers s-a înrădăcinat atât de adânc în mințile membrilor echipajului, încât e greu de crezut că a fost vreodată unul dintre ei. Își aduc aminte că era retras și ciudat și bănuiesc că orice ar fi părut normal la el era doar o cale abilă de a-și ascunde perversiunile mai grave. Din când în când, unul sau doi dintre oameni se aventurează în magazie să-și bată joc de el sau să-i pună întrebări despre nelegiuirea lui. Atunci, îl găsesc straniu de lipsit de remușcări, ursuz, nedumerit, înverșunat, de parcă n-ar fi înțeles (nici măcar acum) realitatea faptelor săvârșite.

Brownlee nu vrea decât să-și reia treaba pentru care veniseră, să vâneze balene, dar în următoarele zile sunt

prinși de vremea rea – ploaie torențială și ceață deasă –, care ascunde prada și împiedică pescuitul. Acoperiți ca de o cupolă și înconjurați de umezeală rece și pâclă, se târăsc spre sud printr-un mozaic de discuri de gheață și gheață topită. Când vremea se îndreaptă în cele din urmă, au depășit deja strâmtoarea Jones și capul Horsburgh la vest și zăresc la orizont intrarea în golful Pond. Brownlee arde de nerăbdare să meargă mai departe, însă gheața mării e neobișnuit de densă pentru perioada asta a anului și sunt nevoiți să mai amâne o vreme. Lângă ei amarează Hastings, ca și Polynia, Intrepid și Northerner. Cum n-au ce face cât așteaptă să se schimbe direcția vântului, căpitanii se plimbă fără restricții între cele cinci corăbii, luând cina unii în cabinele celorlalți și trecându-și vremea cu conversații, discuții aprinse și aduceri-aminte. Brownlee spune adesea, nestingherit, vechile povești: șlepul de cărbune, Percival, tot ce-a fost înainte. Nu-i e rușine de ce a fost sau a făcut: greșești, le spune el, suferi așa cum trebuie să suferi, dar totul e să fii pregătit.

— Și ești pregătit? îl întreabă nepăsător Campbell.

Sunt singuri în cabina lui Brownlee. Farfuriile și mâncarea fuseseră strânse, iar ceilalți se întorseseră deja pe vasele lor. Campbell e un tip isteț și abil, prietenos într-o oarecare măsură, dar uneori și secretos și arogant. În întrebarea lui e o urmă de batjocură, i se pare lui Brownlee, o sugestie limpede că partea lui de contribuție la intrigile lui Baxter este cea mai delicată.

— Aud că, dacă totul merge bine, tu urmezi, spune Brownlee. Mi-a zis chiar Baxter.

— Baxter crede că s-a terminat cu vânătoarea de balene, spune Campbell. Vrea să-și încheie socotelile, să-și cumpere o fabricuță.

— Mda, dar n-are dreptate. Apele astea încă gem de pește.

Campbell ridică din umeri. Are nasul cârn, obraji lați și favoriți lungi; buzele subțiri sunt aproape tot timpul țuguiate, dându-i lui Brownlee senzația neplăcută că e tot timpul pe cale să spună ceva, chiar și atunci când pare tăcut și cufundat în propriile gânduri.

— Dac-aș paria la curse, Baxter e un cal pe care-aș pune niște bănuți. Nu ratează multe garduri; le sare destul de bine, aș zice.

— E un nemernic șiret, trebuie să recunosc.

— Deci *ești* pregătit?

— Avem destul timp să mai omorâm câteva balene. Nu-i nevoie să ne zorim, nu?

— Balenele sunt mărunțiș în jocul ăsta, îi amintește Campbell. Și s-ar putea să n-ai prea multe ocazii bune să scufunzi frumușel corabia și să faci totul să arate cum trebuie. Nu uita că felul în care arată contează cel mai mult. Nu putem face lucrurile prea bătător la ochi, pentru că o să înceapă asigurările să pună întrebări și nici unul dintre noi nu-și dorește așa ceva. Tu, cu atât mai puțin.

— E o grămadă de gheață pe-aici anul ăsta. N-o să fie așa de greu de aranjat.

— Mai bine mai curând decât prea târziu. Dacă amânăm prea mult, risc să rămân și eu prins în capcană, și atunci ce naiba facem?

— Lasă-mă o săptămână în golful Pond, spune Brownlee. Doar o săptămână și pe urmă putem să căutăm locul potrivit ca să rămânem prinși între ghețuri.

— O săptămână merge, și după aia aș zice s-o luăm înapoi spre nord, propune Campbell, până la strâmtoarea Lancaster sau pe-acolo pe undeva. N-o să vină nimeni după noi acolo. Îți găsești un canal micuț și tihnit lângă vreo faleză de gheață și aștepți să împingă vântul sloiurile până la tine. Și, din ce-am văzut eu din echipajul tău, nemernicii ăia n-o să fie de prea mare ajutor.

— Sunt tentat să-l las pe dulgherul ăla unde e.

— Se mai întâmplă și accidente, e de acord Campbell. Iar unui om ca el probabil n-o să-i simtă nimeni lipsa.

— E de-a dreptul cumplit, spune Brownlee. Ai mai auzit vreodată așa ceva? O fetiță e una. O fetiță aproape că aș înțelege. Dar nu un amărât de mus, Doamne Dumnezeule, nu. Trăim vremuri nenorocite, îți zic eu, Campbell, nenorocite și nefirești.

Celălalt încuviințează din cap.

— Aș îndrăzni să zic că bunul Dumnezeu nu petrece prea mult timp pe-aici, prin Apele Nordului, spune el cu un zâmbet. Pesemne că nu-i place frigul.

Când gheața face loc, pătrund în golf, dar vânătoarea de balene merge prost. Abia dacă sunt reperate câteva

și, de câte ori bărcile sunt lăsate la apă, balenele dispar repede sub gheață, iar marinarii n-au nici un succes. Brownlee începe să se întrebe dacă nu cumva Baxter are dreptate până la urmă – poate *chiar* au ucis prea multe balene. I se pare greu de crezut că oceanele întinse și bogate pot să se golească așa de repede, că niște animale uriașe pot să se dovedească așa de-al naibii de plăpânde, dar dacă balenele mai sunt prin preajmă, cu siguranță învață să se ascundă bine. După o săptămână de asemenea eșecuri descurajante, acceptă inevitabilul, îi dă un semn lui Campbell așa cum stabiliseră și își anunță oamenii că pleacă din golful Pond și se îndreaptă spre nord, să-și caute norocul în altă parte.

Nici cu ajutorul laudanumului, Sumner nu poate dormi mai mult de o oră sau două la rând. Moartea lui Joseph Hannah îl scosese din fire și-l stârnise în feluri pe care nu le înțelegea. Acum ar fi vrut s-o uite. Ar fi vrut să se împace, așa cum păreau să facă ceilalți, cu certitudinea vinovăției lui McKendrick și a pedepsei viitoare și inevitabile, însă descoperă că nu e deloc în stare. Îl tulbură amintirile cu trupul băiatului mort întins pe tăblia mesei unde luau cina în fiecare seară și cu McKendrick stând în picioare dezbrăcat – rușinat, supus și privit – în cabina căpitanului. Cele două trupuri trebuie să se potrivească, se gândește el, trebuie să meargă împreună ca niște piese gemene într-un puzzle, dar oricum le-ar răsuci și le-ar întoarce în minte, nu poate alcătui un întreg.

— Într-o noapte târziu, la vreo două săptămâni după arestarea dulgherului, când corabia se îndreaptă spre nord, pe lângă colonii de cufundari și ghețari plutitori, Sumner coboară în magazia de la prova. McKendrick, în hainele lui lălâi, stă întins în spațiul strâmt care-a fost eliberat pentru el printre diverse cutii, legături și butoaie. Picioarele i-au fost prinse în lanțuri unul de celălalt, de o parte și de alta a catargului, dar are ambele mâini libere. Pe o farfurie de tinichea sunt niște resturi de pesmeți, iar lângă el se află o cană cu apă și o lumânare aprinsă. Sumner simte mirosul înțepător al găleții unde-și face nevoile. Doctorul șovăie o clipă, apoi se apleacă și-l scutură de umăr. McKendrick se descolăcește încet, se ridică în capul oaselor, cu spatele rezemat de o ladă și se uită nepăsător la ultimul său musafir.

— Cum te mai simți? îl întreabă Sumner. Ai nevoie de ceva?

McKendrick scutură din cap.

— Îs destul de sănătos și voinic, cu toate belelele, zice el. Cre' că n-o s-o mierlesc până hotărăsc să mă spânzure.

— Dacă se ajunge la proces, să știi că ai o ocazie mai bună să-ți susții cauza. Nu-i nimic hotărât încă.

— Unu' ca mine nu-și prea găsește prieteni într-un tribunal englezesc, domnule Sumner. Îs om cinstit, da' viața mea nu rezistă la o cercetare prea amănunțită.

— Nu ești singurul care crede asta, aș zice.

— Toți suntem păcătoși, fără îndoială, da' unele păcate-s pedepsite mai aspru decât altele. Nu-s un

criminal, nici n-am fost vreodată, da' am făcut multe altele şi pentru astea o să vrea să mă spânzure.

— Dacă nu tu eşti criminalul, atunci e altcineva de pe corabie. Dacă Drax minte, aşa cum spui, se poate ori să fi ucis chiar el băiatul, ori să ştie cine-a făcut-o şi să încerce să-l acopere. Te-ai gândit la asta?

McKendrick ridică din umeri. După două săptămâni în cală, pielea îi bate în cenuşiu, iar ochii albaştri au devenit mohorâţi şi afundaţi în orbite. Se scarpină în ureche şi i se desprinde o fâşie de piele, care cade fluturând pe podea.

— M-am gândit, firește, da' cu ce m-ar ajuta să învinuiesc pe altcineva, dacă n-am nici o dovadă şi nici un martor?

Sumner scoate din buzunar o ploscă de cositor, i-o întinde lui McKendrick, pe urmă o ia înapoi şi trage şi el o duşcă.

— Rămân fără tutun, zice dulgherul după o clipă. Dac-ai putea să te lipseşti de-o ţâră, ţi-aş fi tare îndatorat.

Sumner îi dă săculeţul cu tutun. McKendrick îl apucă cu mâna dreaptă, după ce strânge bine pipa între mijlociul şi inelarul de la stânga. Ţinând pipa în felul ăsta aparte, umple bolul şi îndeasă tutunul cu degetul mare de la mâna dreaptă.

— Ce-ai păţit la mână? îl întreabă Sumner.

— Îi numa deştu' mare, spune el. Mi l-o zdrobit un chior cu-un baros acu vrun an sau doi şi de-atunci n-am mai putut să-l mişc nici un sfert de inch în vro

parte. I-o mare belea pen' cineva cu meșteșugu' meu, da' am învățat să mă descurc.

— Arată-mi.

McKendrick se apleacă în față și întinde mâna stângă. Degetele sunt normale, însă încheietura degetului mare e foarte deformată, iar degetul pare țeapăn și fără viață.

— Deci nu poți să prinzi deloc cu mâna asta?

— Numa cu celelalte patru dește. Noroc c-o fost stânga, cred.

— Ia strânge-mi încheietura, îi spune Sumner, așa.

Își suflecă mâneca și întinde brațul dezgolit.

McKendrick îl apucă.

— Strânge cât de tare poți.

— Strâng acu.

Sumner simte strânsoarea celor patru degete intrându-i în carne, însă nu simte deloc degetul mare.

— Atâta poți? întreabă el. Nu te abține.

— Nu m-abțin deloc, stăruie McKendrick. Un chior mi-o zdrobit osul de la deștu' mare c-un afurisit de baros acu doi ani, pe Whitby, îți zic, când eram la docuri și reparam capacu' de la bocaport. Cât pe ce să mi-l facă fărâme. Și-am o mulțime de martori la întâmplarea *aia* – chiar și căpitanu' – care ar depune bucuros mărturie cu mâna pe Biblie despre prostia ăluia.

Sumner îi spune să-i dea drumul, apoi își trage la loc mâneca.

— De ce nu mi-ai zis despre mâna rănită când te-am examinat?

— Nu-ți pasa de mâna mea, dacă-mi aduc aminte bine.

— Dacă nu poți să strângi mai tare de-atât, cum l-ai fi putut sugruma pe băiat? I-ai văzut vânătăile de pe gât.

McKendrick amuțește și apoi pare dintr-odată precaut, de parcă ce sugerează doctorul e prea mult și prea dătător de speranțe ca să poată fi lesne înghițit.

— Le-am văzut, ce-i drept, spune el. Avea un șir de vânătăi în jurul gâtului, chiar așa.

— Și erau două vânătăi mari în față. Le ții minte? Una aproape deasupra celeilalte. Atunci m-am gândit că probabil au fost făcute de degetele mari care au apăsat puternic pe esofag.

— Chiar le ții minte?

— Le țin minte clar, spune Sumner. Două vânătăi mari, una deasupra celeilalte, ca două pete de cerneală.

— Da' io nu mai am două degete mari bune, zice McKendrick rar. Ș-atunci, cum să fac vânătăile alea?

— Așa e, spune Sumner. Trebuie să vorbesc cu căpitanul acum. Din câte văd eu, flăcăul cu barosul s-ar putea să-ți fi salvat gâtul.

14

Brownlee ascultă argumentele medicului, sperând din toată inima că sunt greșite. N-are deloc poftă să-l elibereze pe McKendrick. Dulgherul e un vinovat convingător și, dacă îl eliberează (deznodământ pe care Sumner, dintr-un motiv al său misterios, pare să și-l dorească), pe corabie nu mai e nimeni care să-i poată lua locul fără o grămadă de necazuri și complicații.

— Un ticălos sfrijit ca Hannah poate fi sugrumat destul de ușor și cu o singură mână, aș zice eu, obiectează Brownlee, cu sau fără degetul mare. McKendrick nu-i înalt, dar e destul de puternic pentru așa ceva.

— Totuși, nu cu vânătăile așezate cum erau pe gâtul lui Hannah. Urmele degetelor mari erau clare ca lumina zilei.

— Nu-mi aduc aminte urmele degetelor mari. Îmi aduc aminte o groază de vânătăi, dar n-am cum naiba să știu care deget anume a făcut o urmă anume.

— Înainte să fie aruncat peste bord, am făcut schițe cu rănile lui Hannah, spune Sumner. M-am gândit că tribunalul ar vrea să le vadă, dacă se ajunge la proces. Uite aici.

Pune pe masă, în fața căpitanului, un caiet de schițe legat în piele și-l deschide la paginile cu pricina.

— Vezi ce vreau să spun? Două vânătăi mari, ovale, una deasupra celeilalte, acolo și acolo.

I le arată. Brownlee se uită, apoi își scarpină nasul și se încruntă. E iritat de scrupulozitatea medicului. Ce treabă are el să facă schițe în tuș ale cadavrului unui băiat?

— Joseph era deja înfășurat în giulgiul cusut. Cum ai reușit să faci schițele?

— I-am cerut velarului să slăbească puțin cusăturile și apoi să le strângă la loc în timpul tranșatului. A fost destul de ușor.

Brownlee dă paginile caietului de schițe și tresare văzând o reproducere detaliată a rectului vătămat și plin de ulcerații al băiatului și o diagramă cu explicații a coastelor rupte.

— Desenele tale drăguțe nu dovedesc mai nimic, spune el. McKendrick a fost văzut învârtindu-se pe lângă băiat, iar el e un sodomit cunoscut și mărturisit. Astea sunt faptele clare. Restul nu-s decât bănuieli și închipuiri.

— Degetul mare de la mâna stângă a lui McKendrick e vătămat fără putință de vindecare, stăruie Sumner. N-avea cum să comită crima asta.

— Și ești liber să-ți spui părerea în fața judecătorului imediat ce ne întoarcem în Anglia. Poate că el o să fie mai convins decât mine, dar între timp, câtă vreme ne aflăm pe mare și eu sunt căpitanul, McKendrick rămâne unde e.

— Imediat ce ne întoarcem în Anglia, adevăratul ucigaș o să părăsească vasul și o să dispară, îți dai seama? N-o să fie prins în veci.

— Și-atunci să arestez tot nenorocitul de echipaj pentru suspiciune de crimă? Asta îmi recomanzi?

— Dacă nu McKendrick l-a ucis pe băiat, probabil că a făcut-o Henry Drax. Minte în legătură cu dulgherul ca să-și scape el pielea.

— Ai citit prea multe romane ieftine, domnule Sumner, pe cuvântul meu.

— Lasă-mă cel puțin să-l examinez pe Drax cum am făcut și cu McKendrick. Dacă el e criminalul, atunci nu-i prea târziu să mai fie vizibile semnele.

Brownlee se foiește pe scaun, se trage de firele scurte de păr de pe lobii urechilor și oftează. Deși medicul e cu siguranță enervant, stăruința lui are ceva admirabil. E un nemernic încăpățânat, una peste alta.

— Foarte bine, spune el. Dacă trebuie. Deși, în caz că Drax nu e de acord să fie zgândărit și împuns, nu sunt foarte dispus să insist.

Când e chemat, Drax nu obiectează. Își dă jos pantalonii în fața lor și rămâne acolo rânjind. Un iz de urină stătută și carne conservată umple cabina căpitanului.

— La dispoziția dumitale, domnule Sumner, zice Drax făcându-i frivol cu ochiul.

Sumner, respirând doar pe gură, se apleacă și îi examinează, cu ajutorul unei lupe, parabola spânzurată a glandului.

— Trage prepuțul, te rog, spune medicul.

Drax face cum i s-a cerut. Sumner dă din cap.

— Ai lăței, îi zice.

— Mda, de obicei am. Dar asta n-o fi o crimă de spânzurătoare, nu?

Brownlee chicotește. Sumner clatină din cap și apoi se ridică.

— Nu are șancre vizibile, spune el. Acum arată-mi ambele mâini.

Drax le întinde. Medicul se uită la palme, apoi le întoarce. Sunt negre și aspre ca niște bucăți de fontă brută.

— Tăietura de pe mână s-a vindecat, văd.

— N-a fost cine știe ce, spune celălalt. Doar o zgârietură.

— Și poți folosi toate falangele, bănuiesc.

— Ce să folosesc?

— Toate degetele de la mâini.

— Chiar așa, slavă Domnului.

— Scoate-ți haina și suflecă-ți mânecile.

— Te îndoiești de mine, domnule Sumner? întreabă Drax trăgându-și brațele din haină și descheindu-se la cămașă. Te îndoiești de ce-am văzut lângă ruf?

— McKendrick neagă. Știi că neagă.

— McKendrick e un sodomit. Și ce înseamnă cuvântul unui sodomit într-un tribunal? Nu prea mult, aș zice.

— Am motive serioase să-l cred.

Drax dă din cap și continuă să se dezbrace. Își scoate cămașa și lenjeria de flanelă. Are pieptul lat acoperit cu păr negru și cu mușchi viguroși; burta e umflată

semeț și ambele brațe îi sunt împestrițate cu un vârtej de tatuaje albastre.

— Dacă îl crezi pe ticălosul ăla de McKendrick, atunci îți închipui că eu sunt un mincinos.

— Nu știu ce ești.

— Sunt un om onorabil, domnule Sumner, spune Drax, apăsând treptat pe cuvântul *onorabil*, de parcă onoarea însăși ar fi o noțiune complexă și ezoterică, însă una pe care e mândru că și-a însușit-o. Asta sunt. Îmi fac datoria și n-am de ce să mă rușinez din cauza asta.

— Ce vrei să zici, Drax? îl întreabă Brownlee. Toți suntem oameni onorabili aici, cred, sau măcar destul de onorabili pentru cerințele chemării noastre, care e o treabă destul de murdară, după cum știi.

— Cred că doctorul înțelege unde bat, răspunde Drax. (Stă acum complet despuiat – cu picioarele groase, ca un boxer, fără rușine. Are chipul ars de soare, iar mâinile îi sunt înnegrite de munca grea, însă restul pielii – acolo unde se iețește pe sub smocurile de păr întunecat și panoplia de tatuaje grosolane – e de un alb-rozaliu curat, ca pielea unui bebeluș.) El și cu mine suntem tovarăși vechi, la urma urmelor. L-am ajutat să-și găsească drumul înapoi spre cabina lui după noaptea aia strășnică din Lerwick. Poate că nu-ți aduci aminte, domnule Sumner, pentru că dormeai adânc atunci, dar eu și Cavendish ne-am uitat bine împrejur înainte să plecăm, ca să fim siguri că toate lucrurile sunt în bună ordine, așa cum trebuie. Nimic deranjat sau mișcat de la locul lui.

Sumner, ţintuindu-l cu privirea, înţelege imediat. Au cotrobăit prin cuţărul lui, au citit ordinul de eliberare din armată, au văzut inelul furat.

Brownlee se uită curios la el.

— *Dumneata* înţelegi despre ce naiba vorbeşte? îl întreabă.

Sumner scutură din cap. Aruncă o privire neatentă la braţele şi torsul lui Drax, răsuflând prudent între timp, înăbuşindu-şi tumultul lăuntric.

— Te îndoieşti de cunoştinţele sau competenţa mea de medic? întreabă el (sunând ridicol chiar şi în urechile lui). Mi-am făcut ucenicia şi am certificate de la Colegiul Regal din Belfast.

Drax zâmbeşte la auzul cuvintelor lui, apoi râde. Scula gălbejită i se îngroaşă şi zvâcneşte vizibil în sus.

— Dumneata ai bucăţica dumitale de hârtie, domnule Sumner, iar eu o am pe-a mea. Acuma, care din bucăţelele astea de hârtie cântăreşte mai mult, mă întreb, într-un tribunal englezesc? N-am învăţat niciodată carte, aşa că nu-s în stare să spun, dar un avocat bun o să aibă probabil o părere, mă gândesc.

— Am dovezile mele, răspunde medicul. Nu-i vorba de părerea sau de reputaţia mea. Cine sunt, sau cine am fost, nu asta-i problema.

— Şi ce dovezi ai împotriva *mea*? întreabă Drax, mai înverşunat. Asta să-mi spui.

— Nu te acuzăm de nici o crimă, îl asigură Brownlee. Nu de-asta suntem aici. Adu-ţi aminte că McKendrick

e încă jos, în cală, în lanțuri. Sumner e doar curios în legătură cu unele detalii ale neregulrii, asta-i tot.

Drax nu-l ia în seamă și-l țintuiește în continuare cu privirea pe medic.

— Ce dovezi ai împotriva *mea*? întreabă el din nou. Pentru că, dacă n-ai nici una, atunci e cuvântul tău împotriva cuvântului meu, aș zice. Cuvântul meu solemn, jurat pe Biblie, împotriva cuvântului tău.

Sumner se trage un pas înapoi și-și vâră mâinile în buzunare.

— Minți în privința lui McKendrick, spune el. Știu foarte bine că minți.

Drax se întoarce spre Brownlee și se bate ușor cu degetul peste ureche.

— Medicul corabiei e cam surd, nu-i așa, căpitane? zice el. Îi pun întruna aceeași nenorocită de întrebare și nu pare s-o audă deloc.

Brownlee se încruntă, apoi își umezește buzele. Începe să regrete că a fost de acord cu cererea lui Sumner. Drax o fi el cam sălbatic, dar nu are nici un motiv serios să-l învinuiască de uciderea copilului. Nu-i de mirare că s-a înfuriat.

— Ce dovezi avem împotriva lui Drax în chestiunea asta, Sumner? Te rog, spune-ne.

Medicul se uită o clipă în jos, la podeaua dintre tălpile lui, apoi ridică privirea spre luminatorul de sticlă înclinat al cabinei.

— N-am dovezi împotriva lui Henry Drax, mărturisește el sec. Absolut nici una.

— Atunci, hai să terminăm cu aiureala asta, spune Brownlee. Pune-ți naibii hainele pe tine și treci la treabă.

Drax se uită disprețuitor la Sumner pentru o clipă care pare că nu se mai sfârșește, apoi se apleacă și-și ridică nădragii de pe podeaua cabinei. Fiece mișcare îi e chibzuită și viguroasă, iar trupul lui, așa jegos și umflat cum e, îmbâcsit și plin de mizerie în toate cutele și pliurile, exercită totuși o atracție dezgustătoare. Sumner privește fără să vadă. Se gândește la cufărul cu medicamente și la plăcerile delicioase pe care le conține. Se gândește la ahei și troieni și la felul cum își băgau nasul Atena și Ares unul în treburile celuilalt. McKendrick va fi spânzurat cu siguranță, își dă seama. Crima asta cere un personaj negativ, iar dulgherul a fost desemnat să-l joace. O să atârne în streang și o să dea din picioare. Nu mai are nici o scăpare acum, nici o Hera care să-l salveze de la spânzurătoare.

Drax se apleacă și apoi se îndreaptă, își vâră picioarele în găurile nădragilor și îi trage în sus pe coapse. Spinarea lată și fundul împuțit îi sunt păroase; picioarele în șosete sunt butucănoase, ca de maimuță. Brownlee privește nerăbdător. A lăsat în urmă fărădelegea, mintea i s-a mutat la altele. McKendrick o să atârne în streang pentru ce-a făcut și gata. Ce contează acum e scufundarea corabiei, o treabă greu de făcut ca lumea. Baleniera trebuie să se ducă la fund destul de încet ca să poată fi salvată toată încărcătura, însă nu atât de încet încât să mai poată fi făcute reparații în ultima clipă. Și n-ai cum să fii sigur dinainte cum o să se miște gheața și

cât de aproape sau de departe o să poată Campbell manevra convingător Hastings. Asigurările se confruntă în ultima vreme cu diverse tipuri de înșelăciuni; dacă bănuiesc vreo înțelegere, o să năvălească peste echipaj în port și o să înceapă să ofere recompense pentru informații utile. Dacă n-o face ca lumea, ar putea ajunge într-o celulă din temnița din Hull în loc să se bucure de pensie cutreierând țărmurile din Bridlington.

— Ce-i rana aia de pe brat? îl întreabă pe Drax. Iar te-ai tăiat? Dacă-l rogi frumos, Sumner o să-ți dea un plasture, sunt sigur.

— Nu-i nimic, răspunde celălalt. O zgârietură cu un harpon, atâta tot.

— Mie nu mi se pare chiar nimic, zice Brownlee.

Drax clatină din cap și-și ia haina de postav de pe masă.

— Lasă-mă să văd, spune Sumner.

— Nu-i nimic, stăruie Drax.

— E brațul tău drept și văd de aici că-i umflat și plin de puroi, spune Brownlee. Dacă nu poți să arunci harponul sau să tragi la rame, n-o să-mi fii de nici un folos, ce naiba! Arată-i-l acum doctorului.

Drax șovăie o clipă, apoi întinde brațul.

Rana, sus pe antebraț, aproape de cot, pe jumătate ascunsă sub păr și cerneală, e îngustă, dar adâncă, și locul din jur e umflat rău. Când o atinge, Sumner simte pielea întinsă și fierbinte. Sub coajă, de jur împrejur s-a adunat o areolă de puroi verde. Iar coaja în sine e lipicioasă și se jupoaie.

— Puroiul trebuie spart cu lanțeta, iar restul trebuie tras cu o cataplasmă, spune medicul. De ce n-ai venit la mine până acum?

— Nu mă supără, răspunde Drax. Nu-i decât o crestătură.

Sumner se duce în cabină și se întoarce cu o lanțetă, pe care o încinge un minut la flacăra lumânării. Ia o bucată de tifon cu vată și o apasă pe rană, apoi face o mică incizie cu lanțeta. Țâșnește un amestec verde-rozaliu de sânge și puroi, care se îmbibă în vată. Sumner apasă mai tare, iar din rană se scurge și mai mult puroi. Drax stă nemișcat și tăcut. Pielea roșie și inflamată s-a dezumflat, dar a mai rămas o gâlmă ciudată și neobișnuită.

— E ceva înfipt acolo, zice Sumner. Uite.

Brownlee se apropie și se uită peste umărul medicului.

— S-ar putea să fie o așchie de lemn, își dă el cu părerea, sau poate o bucățică de os.

— Zici că ți-ai făcut asta cu un harpon? întreabă Sumner.

— Chiar așa, răspunde Drax.

Sumner apasă gâlma cu buricul degetului. Alunecă o clipă pe sub piele și apoi se ivește, albă și plină de sânge, în deschizătura rănii.

— Ce dracu-i aia? întreabă Brownlee.

Sumner pune obiectul pe vata pătată și-l șterge. Se uită doar o dată la el și își dă seama imediat. Aruncă o privire scurtă spre harponier, apoi îi arată obiectul căpitanului. E un dinte de copil, albicios, ca un grăunte, rupt din rădăcină.

Drax își smucește brațul. Se uită la dinte, aflat tot în mâna lui Sumner, pe urmă la Brownlee.

— Chestia aia nu-i a mea, spune el.

— Era în brațul tău.

— Nu-i a mea.

— E dovadă, spune Sumner. Asta e. Tocmai dovada de care avem nevoie ca să te vedem spânzurat.

— N-o să fiu spânzurat, zice Drax. O s-ajungeți amândoi în iad înainte să se-ntâmple așa ceva.

Brownlee se duce la ușa cabinei, o deschide și îl strigă pe secund. Cei trei bărbați se privesc cu atenție. Drax, doar pe jumătate îmbrăcat, cu pieptul dezgolit, ține strâns cămașa și haina de postav în mâna stângă.

— Nici n-o să fiu pus în lanțuri, spune el. Nu de niște ticăloși ca voi doi.

Brownlee îl strigă iar pe Cavendish. Harponierul se uită prin cabină după vreo armă pe care ar putea-o folosi. Pe masa din dreapta lui e un sextant de alamă, iar pe peretele din spate, într-un rastel de pin, vede o lunetă și un baston greu, din os de balenă, cu măciulie de abanos. Încă nu se mișcă și nu se întinde după ele. Așteaptă calm să vină momentul.

Aud tropăitul și înjurăturile lui Cavendish, care coboară de pe punte și trece prin coridor. Când intră în cabină și ceilalți se întorc spre el, Drax înșfacă bastonul din rastel și îl abate drept spre fruntea lui Brownlee, lovindu-l chiar deasupra arcadei stângi și spărgându-i țeasta. Îl trage înapoi ca să lovească din nou, dar Cavendish îl apucă de braț. Cei doi bărbați se luptă

în tăcere o clipă. Când Drax dă drumul bastonului, Cavendish se apleacă după el, iar harponierul îl apucă de păr și-l lovește tare cu genunchiul în față. Secundul se prăbușește într-o rână pe preș, gemând și scuipând sânge. Sumner, privind în continuare, nici nu s-a mișcat. Ține încă lanțeta într-o mână și dintele copilului mort în cealaltă.

— Ce rost are? întreabă el. N-ai cum să scapi de-aici.

— O să-mi încerc norocul într-o barcă de vânătoare, spune Drax. Nu mă întorc în Anglia să fiu spânzurat.

Ridică bastonul de pe podea și-l cântărește o clipă. Măciulia de abanos e lunecoasă de la sângele lui Brownlee.

— Și-o să iau dintele de la tine înainte să plec, adaugă el.

Sumner scutură din cap, apoi face un pas înainte și pune dintele și lanțeta pe tăblia mesei dintre ei. Aruncă o privire în sus prin luminator, însă nu-i nimeni acolo. De ce nu-i Black pe dunetă, ca de obicei? se întreabă el. Unde-i Otto?

— Nu poți să ne omori pe toți, spune.

— Cre' că pot să omor destui, totuși. Acum întoarce-te.

Flutură din baston ca să dea de înțeles ce vrea.

După o clipă, Sumner face cum i s-a spus. În timp ce Drax se îmbracă repede, medicul stă în picioare, holbându-se la lambriul de lemn întunecat de pe peretele cabinei. În moalele capului, se întreabă el, sau într-o parte? O lovitură sau două? Dacă strigă acum, s-ar putea să-l audă cineva. Dar nu strigă. Închide ochii și-și ține răsuflarea. Așteaptă să cadă lovitura fatală.

Afară se aude pe neașteptate zarvă. Zgomot puternic de voci. Și apoi, când ușa cabinei se deschide brusc, bubuitul ireal al unui foc de armă. În jurul capului său cad praf și bucăți de tavan. Se răsucește și-l vede pe Black stând în ușă și îndreptând țeava pistolului spre pieptul lui Drax.

— Dă-i bastonul lui Sumner, îi ordonă Black.

Harponierul nu se mișcă. Are gura căscată și i se văd dinții și limba umede.

— Pot să te omor acum, spune Black, sau pot să te împușc în boașe și să te las să sângerezi o vreme. Cum preferi.

După o clipă de șovăială, Drax dă din cap, zâmbește ușor, apoi îi întinde bastonul lui Sumner. Black intră în cabină și se uită în jos la Brownlee și Cavendish, inconștienți și sângerând pe podea.

— Ce dracu' făceați aici? întreabă el.

Drax ridică din umeri și privește dintele care stă pe masă, unde l-a lăsat medicul.

— Dintele ăla nu-i deloc al meu, zice el. Doctoru' mi l-a scos din braț, da' cum a ajuns acolo e cel mai mare mister.

15

Patru zile și patru nopți, Brownlee zace fără cunoștință în pat, cu ochii deschiși, însă abia răsuflând. Partea stângă a feței îi e înnegrită și schilodită. Ochiul e umflat și închis. Din ureche i se preling umori necunoscute. În partea de sus a frunții, unde pielea e plesnită, se zărește osul alb. Sumner crede că e puțin probabil să supraviețuiască, iar dacă supraviețuiește, mintea lui n-are cum să-și mai revină în întregime. Știe din experiență că creierul omului nu poate suporta astfel de contuzii. Dacă se sparge țeasta, situația e aproape fără speranță, sensibilitatea e mult prea mare. A văzut astfel de răni pe câmpul de luptă, făcute de sabie și șrapnel, paturi de pușcă și potcoave de cal – pierderea cunoștinței e urmată de catatonie, uneori răniții țipă ca nebunii sau plâng ca niște copii, ceva din ei (sufletul? firea?) a fost răvășit, răsturnat. Și-au pierdut direcția. În general, e mai bine dacă mor, își spune el, decât să trăiască în emisfera crepusculară a nebuniei.

Cavendish are nasul spart urât și a rămas fără câțiva dinți din față, dar altfel e nevătămat. După o scurtă perioadă de zăcut, în care a sorbit supă de carne dintr-un

polonic și a luat opiu pentru dureri, se ridică și-și reia îndatoririle. Într-o dimineață mohorâtă, cu nori strângându-se în zare și o boare de ploaie stăruind în aer, îi adună pe oameni pe puntea de la prova și le spune că prcia comanda corabiei până își revine Brownlee. Henry Drax, îi asigură el, va fi cu siguranță spânzurat în Anglia pentru faptele lui criminale și pentru răzvrătire, însă deocamdată e bine legat în cală, ca să nu mai facă necazuri, și nu va mai juca nici un rol în călătoria lor.

— Poate vă întrebați cum a ajuns așa un diavol să se învârtă printre noi, dar n-am nici un răspuns la întrebarea asta, spune el. M-a îmbrobodit și pe mine ca pe oricine altcineva. Am cunoscut la vremea mea ceva ticăloși perverși și perfizi, dar mărturisesc că nici unul nu era nici pe departe ca Henry Drax. Dacă bunul domn Black aici de față ar fi hotărât să-i tragă glonțul ăla în piept când a avut prilejul, eu, unul, n-aș fi jelit prea mult, dar așa stă închis în cușcă jos, ca o fiară ce e, și n-o să mai vadă lumina zilei până nu ancorăm din nou la Hull.

Printre membrii echipajului, stupoarea provocată de ce se petrecuse în cabina lui Brownlee este curând înlocuită de convingerea generală că întreaga călătorie e blestemată. Își aduc aminte de poveștile înfiorătoare despre Percival, despre oamenii care mureau, înnebuneau, își beau propriul sânge ca să supraviețuiască, și se întreabă de ce au fost atât de nebuni sau nechibzuiți să se îmbarce pe o corabie comandată de un om căruia i s-a dus vestea pentru ghinionul lui înspăimântător. Chiar

dacă vasul e încărcat mai puțin de-un sfert cu grăsime de balenă, nu-și doresc nimic mai mult decât să facă imediat cale întoarsă și să pornească întins spre casă. Se tem că o să fie și mai rău și ar prefera să ajungă acasă cu buzunarele goale, dar încă în viață, decât să sfârșească scufundați pentru totdeauna sub gheața din Baffin.

După Black și Otto, care nu încearcă să-și țină părerile doar pentru ei, e deja prea târziu ca să mai zăbovească în apele alea – majoritatea balenelor s-au îndreptat deja spre sud și, cu cât se abat mai mult spre nord în timp ce trece vara, cu atât mai mare e riscul să dea de gheață. Brownlee stăruise să aleagă cursul ăsta către nord, spun ei, însă acum nu mai e la comandă, așa că cel mai bine ar fi să se întoarcă în golful Pond cu restul flotei. Totuși, Cavendish nu ține cont nici de superstițiile echipajului, nici de sugestiile celorlalți ofițeri. Merg în continuare spre nord, însoțiți de Hastings. De două ori văd în depărtare balene și lasă bărcile la apă să le vâneze, dar fără succes. Când ajung la intrarea în strâmtoarea Lancaster, Cavendish coboară o barcă și pune să fie dus până la Hastings, să se consulte cu Campbell. La întoarcere, anunță în timpul cinei la popotă că o să intre în strâmtoare imediat ce se deschide un canal convenabil în gheață.

Black se oprește din mâncat și îl privește atent.

— N-a prins nimeni niciodată vreo balenă în august așa de departe în nord, spune el. Citește rapoartele, dacă nu mă crezi. În cel mai bun caz, ne pierdem timpul și, dacă intrăm în strâmtoare, ne punem și în pericol.

— Nu scoți profit decât dacă-ți asumi și câte un mic risc din când în când, răspunde Cavendish degajat. Ar trebui să dai dovadă de mai multă îndrăzneală, domnule Black.

— Să intri în strâmtoarea Lancaster la vremea asta e nesăbuință, nu cutezanță, protestează Black. De ce ne-a dus iar Brownlee spre nord, nu pot să spun, dar știu că, de-ar fi aici, nici măcar el nu s-ar gândi să intre în strâmtoare.

— Ce-ar face sau n-ar face Brownlee nu contează, aș zice, de vreme ce nu poate să vorbească sau măcar să se șteargă la cur. Și fiindcă eu comand acum, nu tu sau el – arată din cap spre Otto –, cred că facem cum zic eu.

— Am trecut deja prin destule belele în călătoria asta. Chiar vrei să mai adaugi și altele?

— Hai să-ți spun ceva despre mine, răspunde Cavendish aplecându-se puțin și coborând vocea. Spre deosebire de alții, poate, eu nu vin la vânătoare de balene pentru aerul curat sau peisajele marine minunate, nu vin nici măcar pentru compania plăcută a unora ca tine și ca Otto, aici de față. Eu vin la vânătoare de balene ca să scot bani, și o să scot bani pe orice cale pot. Dacă părerile voastre ar veni în monede de aur cu capul Reginei pe ele, le-aș da ceva atenție, dar fiindcă nu vin, n-o să fiți prea jigniți, sper, dacă nu le bag deloc în seamă.

Când Brownlee moare, două zile mai târziu, îl îmbracă în haina lui de catifea, îl învelesc într-un giulgiu cusut

din pânză tare de vele și îi cară trupul pe o scândură de pin până la balustrada de la pupa. Cade o ploaie măruntă, marea are culoarea cremei de ghete, iar cerul e vătuit de nori. Echipajul cântă „Rock Of Ages" și „Nearer My God To Thee", iar Cavendish le dă tuturor tonul într-o variantă dezlânată de Tatăl Nostru. Când cântă sau se roagă, vocile lor sunt scăzute și șovăitoare. Deși se îndoiseră de Brownlee la sfârșit, convinși că e ghinionist, felul în care a murit e o lovitură pentru încrederea generală. Faptul că Drax, despre care credeau că e de nădejde, chiar de admirat, e în realitate un ucigaș și un sodomit, iar McKendrick, despre care credeau că e un ucigaș și un sodomit, e în realitate o victimă nevinovată a uneltirilor nelegiuite ale lui Drax a născut printre oamenii din teugă nedumerire și îndoială de sine. Astfel de răsturnări de situație incredibile îi fac să se simtă nesiguri și neliniștiți. Lumea lor e destul de dură și de aspră, cred ei, și fără povara complicațiilor morale.

Când oamenii se împrăștie, Otto se îvește lângă Sumner. Atinge cotul medicului și-l conduce înainte până ajung la bompres, privind spre marea întunecată, spre norii cenușii și spre Hastings, despărțit de Volunteer prin câteva sloiuri desprinse. Chipul lui Otto e sumbru și încordat. Sumner simte că are vești de împărtășit.

— Cavendish o să ne omoare pe toți, șoptește harponierul. Am văzut cum se întâmplă.

— Lasă moartea lui Brownlee să te deprime, spune Sumner. Lasă-i puțin timp lui Cavendish și, dacă nu

vedem balene în strâmtoare, o să ajungem înapoi în golful Pond înainte să-ți dai seama.

— *Tu* o să scapi cu viață, dar o să fii singurul. Restul o să ne înecăm sau o să murim de foame sau o să ne prăpădim de frig.

— Prostii. De ce zici așa ceva? De unde-ai putea să știi?

— Am avut un vis, spune el. Azi-noapte.

Sumner clatină din cap.

— Visele sunt doar o cale de descărcare a minții; sunt o formă de purificare. Ce visezi e ceea ce rămâne și nu poate fi folosit. Un vis nu-i decât o grămadă de rahat, un talcioc de idei. În vise nu e nici un adevăr, nici o profeție.

— Tu o să fii ucis de un urs... când noi, ceilalți, o să fim deja morți, stăruie Otto. Mâncat, înghițit cumva.

— După ce s-a întâmplat aici, temerile tale sunt de înțeles, răspunde Sumner. Dar nu le confunda cu destinul nostru. Toate astea au trecut. Suntem în siguranță.

— Drax e încă în viață.

— E jos, în cală, înlănțuit de arborele mare, cu mâinile și picioarele legate. Nu are cum să scape. Liniștește-te.

— Trupul fizic e doar o cale de-a te mișca prin lume. Spiritul e cel care trăiește cu adevărat.

— Crezi că unul ca Henry Drax are vreun spirit demn de numele ăsta?

Otto dă din cap. Pare, ca de obicei, serios, înflăcărat și ușor surprins de natura lumii din jurul său.

— L-am întâlnit spiritul, spune el. L-am întâlnit în alte tărâmuri. Uneori e un înger negru, alteori e un macac.

— Ești băiat bun, Otto, dar ce spui e o prostie, îl contrazice Sumner. Nu mai suntem în pericol. Liniștește-te și lasă naibii visul.

În timpul nopții, intră în strâmtoarea Lancaster. La sud de ei, oceanul e curat, dar spre nord se întinde un peisaj grunjos și monoton, cu bolovani de gheață și ochiuri de apă, netezit pe alocuri de vânturi, însă în alte locuri denivelat, cu asperități și dâmburi cu muchii ascuțite, modelate de anotimpuri, schimbări de temperatură și maree. Sumner se trezește devreme și, cum i-a intrat în obicei, adună o găleată cu coji de legume, resturi de pâine și lături de la bucătărie. La o lingură mare de metal și, ghemuit lângă butoiul puiului de urs, strecoară prin grilaj o parte din grămada rece și plină de grăsime. Ursul adulmecă, înfulecă, apoi mușcă furios din lingura goală. După ce trage lingura și o eliberează, Sumner îi mai dă o porție. Când ursul golește găleata, o umple cu apă proaspătă și-l lasă să bea. Apoi ridică butoiul în picioare, desface grilajul metalic și, cu o iuțeală prudentă născută din practică și câteva accidente evitate la limită, strecoară un laț de frânghie pe gâtul ursului și-l strânge bine. Răstoarnă butoiul și lasă ursul să se năpustească înainte și înapoi pe punte, zgâriind scândurile cu ghearele lui negre. Sumner prinde capătul lesei de un tachet din apropiere și curăță butoiul cu

apă de mare, împingând cu o mătură rahatul strâns peste portsartul de la prova.

Ursul, cu crupa înaltă și blana îngălbenită pe picioarele din spate, mormăie, apoi se așază la marginea unui tambuchi. E urmărit de la distanță de câțeaua corabiei, Katie, o Airedale cu șolduri arcuite. În fiecare zi, de câteva săptămâni deja, câine și urs repetaseră un joc asemănător de prudență și curiozitate, apropiere și retragere. Oamenii se bucură de spectacolul zilnic. Îi asmut, le strigă încurajări, îi înghiontesc cu cizmele și cângile. Câțeaua e mai mică, dar se mișcă mai iute. Se repede înainte, încremenește o clipă, apoi se întoarce iar brusc și latră înverșunată. Bâjbâind, din cale-afară de șovăielnic, ursul se ia fanțoș după ea, cu capul lui ca o pană, cu o pată de negreală ca un chibrit ars, amușinând aerul. Câțeaua e toată numai elan și spaimă, vigilență nervoasă; ursul, nepăsător, cu picioarele pe pământ, cu labele greoaie, cu tălpile ca niște tigăi, se mișcă de parcă aerul însuși ar fi o barieră pe care trebuie să o treacă încet. Se apropie la mai puțin de un picior, nas în nas, cu ochii negri adânciți într-o discuție străveche și fără cuvinte.

— Pun trei penny pe urs, strigă cineva.

Bucătarul, sprijinit de pragul de sus al ușii de la bucătărie, amuzat, aruncă între ei o halcă de slănină. Urs și câine se reped deodată după ea, se lovesc unul de celălalt. Câțeaua, încovrigându-se și schelălăind, se învârte peste punte ca o sfârlează. Ursul înfulecă slănina și caută alta. Oamenii râd. Sumner, care se sprijinise

de arborele mare, se îndreaptă, dezleagă lesa de tachet și, cu capătul țepos al măturii, mână ursul înapoi spre butoiul curățat. Dându-și seama ce se întâmplă, ursul se oprește o clipă, își dezvelește colții, apoi se supune. Sumner ridică butoiul în picioare, prinde la loc grilajul și îl culcă din nou pe punte.

Vântul bate toată ziua dinspre sud. Cerul e de un albastru spălăcit, dar în zare nori negri se adună în fâșii înguste peste crestele munților. Spre sfârșitul după-amiezii, zăresc o balenă la o milă de babord și lasă la apă două bărci. Acestea se îndepărtează repede, iar Volunteer le urmează. Cavendish urmărește manevrele de pe dunetă. Poartă mantaua de culoarea tutunului a lui Brownlee și ține în mână luneta lui lungă de alamă. Din când în când strigă câte o comandă. Sumner vede că găsește o plăcere copilărească în noua lui autoritate. Când ajung la balenă, oamenii din bărci descoperă că e deja moartă și a început să se umfle. Fac semn corabiei să se apropie și o remorchează. Black se află la comanda primei bărci, iar el și Cavendish strigă unul la altul vorbind despre starea carcasei. În ciuda semnelor de putreziciune și degradare, hotărăsc că a mai rămas destulă grăsime ca să merite s-o jupoaie.

Leagă trupul în descompunere al balenei de copastia corabiei, unde se leagănă ca o legumă uriașă în întregime putrezită. Pielea neagră precum catranul e flască și bășicată pe alocuri; aripioarele și coada sunt pline de excrescențe alburiu și ulceroase. Oamenii care spintecă balena poartă fulare la nas și pufăie tutun tare ca să

nu simtă duhoarea. Blocurile de grăsime pe care le taie şi jupoaie sunt decolorate şi gelatinoase – mai mult maronii decât roz. Atârnate pe punte, din ele nu picură sânge, ca de obicei, ci o zeamă gălbuie închegată, ca scurgerile rectale infecte ale unui cadavru de om. Cavendish se plimbă cu paşi mari, strigând îndrumări şi încurajări. Deasupra lui se adună păsările de mare, rotindu-se într-o totală neorânduială în aerul otrăvit, în vreme ce jos, în apa cu pete de grăsime, atraşi de izul de sânge şi putreziciune, rechinii groenlandezi sar să muşte şi să tragă de marginile balenei.

— Trage-le rechinilor una-două peste căpăţână, îi strigă Cavendish lui Jones-Balena. Doar nu vrem să ne înghită profiturile, nu?

Jones dă din cap, ia altă cazma din barca în care îşi ţin harponicrii uneltele, aşteaptă să se apropie îndeajuns unul dintre rechini şi îl străpunge cu ea, făcându-i o tăietură de vreun picior în coastă. O ghirlandă de măruntaie roz, roşii şi purpurii se revarsă cu zgomot din rană. Rechinul rănit se zvârcoleşte o clipă, apoi se îndoaie şi începe să-şi înfulece propriile măruntaie.

— Hristoase, nenorocite fiare mai sunt rechinii ăştia, spune Cavendish.

Jones îl ucide în cele din urmă cu o a doua lovitură de cazma în cap, apoi mai omoară unul la fel de repede. Înainte să se scufunde, cele două leşuri cenuşii-verzui, greoaie şi străvechi, care împrăştie în apă dâre tulburi de sânge, sunt sfâşiate fără milă de un al treilea animal, mai mic, care le dă târcoale şi le lasă roase şi zdrenţuite

ca niște cotoare de măr, apoi dispare înainte să reușească Black să-l omoare și pe el.

Când tranșatul e gata pe jumătate, taie falca de jos uriașă a balenei și o ridică pe punte, dezvelind o parte din țeastă. Otto, ca un pădurar care atacă un stejar căzut, se aruncă asupra osului cu un topor și o manelă. Are aproape două picioare grosime și e frumos tivit pe margini, ca o plintă. Când sunt desprinse ambele părți ale osului, prind cârligele de oase, desprind falca de sus într-o singură bucată și o manevrează cu grijă cu un palan până atârnă ca un cort deasupra punții, cu panglicile negre ale fanoanelor spânzurând ca țepii unei mustăți gigantice. Fanoanele sunt desprinse cu cazmalele din falca balenei și împărțite în bucăți mai scurte, ca să fie stivuite. Ce mai rămâne din falca de sus e depozitat în cală.

— Până la Crăciun, oasele puturoasei ăsteia moarte și dezgustătoare o să se cuibărească în corsetele delicat parfumate ale vreunei frumuseți încă nefutute, care dansează „Gay Gordons"[1] într-o sală de bal de pe Strand. Ăsta-i un gând care ți cam face să se-nvârtă căpățâna, nu-i așa, domnule Black? întreabă Cavendish.

— În spatele fiecărui strop de frumusețe femeiască plăcut mirositoare se ascunde o lume întreagă de duhoare și mârșăvie, se arată de acord Black. Norocos e bărbatul care poate să uite că-i așa sau care se poate preface că nu e.

---

1. Dans popular scoțian, foarte ritmat.

După încă o oră, treaba e aproape gata, iar carcasa golită, puhavă și urât mirositoare e aruncată. O privesc îndepărtându-se într-un nor țipător de pescăruși și petrei. În cumpănă pe linia orizontului spre vest, soarele arctic firav strălucește și se stinge ca un tăciune peste care sufli.

Sumner doarme bine în noaptea aceea, iar dimineață se trezește din nou să hrănească ursul. Când găleata cu lături e goală, trece o frânghie peste gâtul ursului și-i leagă capătul cât clătește butoiul. Deși vântul se întețește și puntea a fost spălată, tot mai stăruie mirosul de putreziciune de la tranșatul grăsimii de ieri. În loc să se liniștească, așa cum face de obicei, ursul se plimbă încolo și-ncoace, adulmecând aerul. Când se apropie cățeaua, ursul se întoarce, iar când ea îl împunge blând, mormăie. Cățeaua se mai fâțâie o vreme, zăbovește la ușa bucătăriei, apoi se întoarce. Dă din coadă și se apropie mai mult. Stau o clipă privindu-se, apoi ursul se trage îndărăt, se încordează, ridică laba dreaptă din față și, dintr-o singură mișcare curgătoare, zgârie cu ghearele lui ca piatra umărul cățelei, sfâșiind tendonul și mușchii până la os și scoțându-l din încheietură. Un marinar care-i privea chiuie și aplaudă. Cățeaua urlă îngrozitor și se retrage într-o parte, împroșcând puntea cu sânge. Ursul se aruncă înainte, dar Sumner apucă lesa și-l trage înapoi. Cățeaua Airedale schelălăie, iar din rana deschisă țâșnește sângele. Fierarul, privind de la forja lui, alege un ciocan greu din rastel, se îndreaptă spre locul unde zace cățeaua, tremurând și făcând pe

ea într-o baltă de sânge, şi o loveşte o dată, tare, între urechi. Schelălăitul încetează.

— Vrei să omor şi ursul? întreabă fierarul. Aş face-o destul de bucuros.

Sumner scutură din cap.

— Nu-i ursul meu, ca să-l omor, zice el.

Fierarul ridică din umeri.

— Tu eşti ăla care-l hrăneşte în fiecare zi, aşa că aş zice că-i tot atât al tău ca al oricui altcuiva.

Sumner se uită la ursul care încă se mai întinde la capătul frânghiei, gâfâind şi mormăind şi zgâriind puntea, într-o furie primitivă şi neîndurătoare.

— O să-l lăsăm să trăiască pe nemernicul ăsta nestrunit, spune el.

16

Pe la amiază, vântul își schimbă brusc direcția de la sud la nord, iar bancul de ghețuri în derivă care obturează mijlocul strâmtorii, și care înainte nu prezenta nici un pericol, începe să se miște treptat spre ei. Cavendish ancorează vasul de marginea banchizei dinspre sud și le ordonă oamenilor să taie un doc în gheață ca să-i apere, și să se miște repede. Sunt aduse lucrurile trebuincioase din magazie – fierăstraie de gheață, praf de pușcă, frânghii și prăjini –, iar oamenii sar peste copastie și coboară pe gheață. Siluetele lor întunecate se mișcă iute pe suprafața neatinsă a banchizei. Black măsoară lungimea și lărgimea necesare docului, apoi bate în gheață sulițe de abordaj, ca să marcheze colțurile și mijlocul distanței pentru fiecare latură. Oamenii sunt împărțiți în două echipe ca să facă primele tăieturi lungi. Ridică tripode de lemn cu scripeți în vârf. Trec frânghii prin scripeți și prind câte un fierăstrău de oțel de 14 picioare la capete. De fiecare frânghie se agață câte opt oameni care să tragă lama în sus, iar alți patru țin mânerele de lemn ale fierăstrăului ca să-l aducă din nou în jos. Gheața e groasă de șase

picioare și laturile docului au 200 de picioare. Când sunt tăiate cele două laturi, trec la fundul docului, apoi fac o tăietură dintr-un colț până la mijlocul laturii din dreapta. De acolo, taie altă diagonală, în direcția opusă, de la mijlocul laturii până la marginea gheții. După două ore de trudă, o ultimă tăietură orizontală prin mijlocul docului împarte sloiul în patru triunghiuri, fiecare cântărind câteva tone. Oamenii asudă și gâfâie din cauza trudei. Capetele lor aburesc ca niște budinci scoase pe farfurie.

De pe dunetă, Cavendish privește bancul înaintând spre el. Pe măsură ce se apropie, împins de vânt, spărturile din el se astupă și ce era înainte o aglomerare destrămată de sloiuri și bucăți răzlețe devine un câmp compact de gheață aparent solidă și se îndreaptă imperceptibil, dar implacabil, spre ei. Ceva mai departe, se zăresc uriași ghețari albi-albăstrui ca niște monumente distruse și găunoase. Gheața mai subțire din jurul bazei lor se boțește și se sfâșie ca hârtia. Verifică poziția lui Hastings cu luneta de alamă a lui Brownlee, își trage nasul, apoi își aprinde pipa și scuipă peste balustradă.

Jos, pe gheață, Black îndeasă încărcături de praf de pușcă în cea mai apropiată tăietură diagonală și aprinde fitilul. După câteva secunde, urmează o bufnitură surdă, o trombă înaltă de apă și apoi o cascadă mai lată de gheață sfărâmată. Blocurile triunghiulare masive se desprind și se frâng, iar oamenii împărțiți în echipe trag cu gheare de pisică cele câteva bucăți afară din doc. Când docul e în întregime golit de gheață, bagă

corabia înăuntru pe parâme – trăgând întâi prova și apoi răsucind pupa ca s-o îndrepte. O prind de banchiză cu ancore de gheață, apoi urcă la bord, uzi și istoviți. Sobele din cabină sunt umplute cu cărbuni și se servește un rând de grog. Sumner, care a ajutat la tăierea gheții și se simte frânt și sleit de atâta efort, își bea ceaiul la popotă, apoi ia o doză de laudanum și se așază în cabină să se odihnească. Deși adoarme destul de ușor, e trezit din când în când de zguduiturile câmpului de gheață, de bubuiturile asurzitoare ale sloiurilor care se izbesc între ele. Se gândește la artilerie, la tunurile de 15 livre de pe culme, la vâjâitul cumplit al obuzelor și ghiulelelor pe deasupra capului, apoi își bagă vată în urechi și își spune din nou că vasul e în siguranță și că docul pe care l-au făcut este solid și ferit.

La primele ore ale dimineții, cu vântul încă bătând tare în rafale dinspre nord și cu cerul ca o pată de mov și purpuriu, luminos și lipsit de stele, un colț masiv al docului de gheață se sparge sub presiunea banculuși și bucata desprinsă e izbită cu putere în etamboul lui Volunteer, îmbrâncind corabia înainte și într-o parte. Prova e împinsă în celălalt capăt al docului de gheață și, cu un vaier cumplit de lemn încovoiat și despicat, corabia e strivită brutal între banchiză și bancul în derivă. Lemnăria scrâșnește, baleniera se smucește în sus. Sumner, smuls din visele lui senine, îi aude pe Cavendish și pe Otto răcnind prin tambuchi. În timp ce se repede să-și tragă cizmele, simte corabia cutremurându-se și desprinzându-se, scândurile de sub

picioarele lui încep să trepideze și să se desprindă, cărțile și medicamentele se prăbușesc de pe rafturi, pragul de sus al ușii se face țăndări. Pe punte e vacarm. Cavendish ordonă cu glas ridicat evacuarea corabiei. Bărcile sunt coborâte pe gheață, oamenii își adună înnebuniți calabalâcul și cară provizii și lucruri din magazii. Aruncă peste parapete cufere, saci și saltele; rostogolesc de pe pasarelă pe banchiză butoaie cu provizii, care sunt prinse și date de-a dura mai departe. Întind pe gheață o velă, unde sunt azvârlite așternuturile și saltelele. Bărcile sunt încărcate cu mâncare, combustibil, puști și muniție, apoi acoperite cu prelate și trase la depărtare de corabia care geme. Cavendish zbiară ordine și înjurături și din când în când pune și el mâna – împinge un butoi peste punte sau aruncă un sac de cărbune pe gheață. Sumner aleargă încolo și încoace de pe corabie pe banchiză și înapoi, târând și cărând câte ceva, luând orice i se dă și lăsându-l oriunde i se spune. I se învârte capul. Înțelege, din discuții pe apucate cu Black și Otto, că situația lor e primejdioasă: când docul de gheață s-a fisurat, corabia a fost probabil spartă la prova sau pupa și acum doar presiunea exercitată de gheața care împinge în sus o împiedică să se scufunde cu totul.

Cavendish ridică pavilionul răsturnat, semnalând pericolul de scufundare, apoi îi ordonă fierarului să coboare în cală și să-l elibereze pe Drax din lanțuri. Golesc cabina căpitanului, magazia de pesmeți, camera parâmelor și bucătăria și se pregătesc să taie greementul când va fi nevoie. Drax se ivește de sub punte cu capul

gol, fără cămaşă, într-o haină de postav murdară şi nişte bocanci scâlciaţi, mirosind puternic a pişat. Are gleznele libere, dar încheieturile mâinilor îi sunt încă încătuşate grosolan. Priveşte batjocoritor în jur şi zâmbeşte.

— Aş zice că nu-i cazul să vă speriaţi ca nişte fetiţe, îi zice el lui Cavendish. Apa nu-i decât de vreo două picioare jos în cală.

Celălalt îi răspunde tăios să se ducă dracului, apoi se întoarce să supravegheze descărcarea corabiei.

— Eram jos când a fost prinsă în gheaţă, continuă Drax netulburat. Am văzut cu ochii mei. S-a încovoiat o grămadă, e drept, dar nu s-a spart. Gheaţa asta o să cedeze nu peste multă vreme şi poţi să-l trimiţi jos pe McKendrick cu dalta lui de călăfătuit; o s-o repare frumuşel.

Cavendish, după ce se gândeşte o clipă, îl trimite pe fierar înapoi pe gheaţă, pe semipunte rămânând doar el şi Drax.

— Ori îţi ţii gura aia nenorocită, îi spune harponierului, ori te trimit iar în cală şi te las să-ţi încerci norocul.

— Nu se duce la fund, Michael, răspunde Drax liniştit. Poate ţi-oi fi dorind tu cu tot dinadinsul să se întâmple, dar nu se scufundă. Pot să-ţi garantez.

Cele trei săptămâni în frigul şi bezna din cală nu avuseseră vreun efect vizibil. Revenit pe punte, Drax pare neatins, deloc slăbit, de parcă întemniţarea ar fi fost doar un episod necesar, iar acum s-ar fi reluat povestea propriu-zisă. Sub picioarele lor, puntea se clatină şi corabia geme şi pârâie sub apăsarea gheţii, care o face să scrâşnească.

— Auzi-o cum scâncește, spune Cavendish, scârțâie și se vaită ca o curvă de doi bani. Chiar crezi că mai rezistă mult, dacă nu-i deja spartă?

— E-o corabie bună și zdravănă, dublată și întărită: colțari de gheață, tole de bordaj pentru gheață, pontile și așa mai departe. E veche, dar nu-i lipsită de vlagă. Aș zice că încă poate rezista la o grămadă de presiune.

Soarele, care nu apune niciodată de tot, începe să se ridice din nou. Umbra lungă a corabiei se întinde pe gheața de la babord. La nord și la sud scânteiază vârfurile purpurii ale munților din depărtare. Cavendish își scoate pălăria, se scarpină în cap și se uită la oamenii care încă muncesc pe banchiză. Ridică niște corturi din stâlpi, pari și ghiurile aripilor. Aținț focuri în mangaluri.

— Dacă nu se scufundă acum, pot oricând s-o scufund mai încolo.

Drax încuviințează.

— Adevărat, zice el. Dar n-ar arăta probabil nici pe jumate la fel de bine. Ai făcut un nenorocit de *doc de gheață*.

Cavendish zâmbește.

— A fost un noroc cu totul neașteptat cum s-a sfărâmat. Nu se întâmplă prea des, așa-i?

— Nu, nu se întâmplă. Și se pare că stai bine și ești ferit și aici, pe gheața solidă. Campbell poate manevra lesne pe parâme, dacă se deschide o trecere. Cu un pic de noroc, n-o să ai de mers mai mult de-o milă sau două ca să ajungi la el. Iar ceilalți cred că vasul e deja spart, socotesc eu. N-o să facă nici o problemă.

Cavendish dă din cap.

— N-o să reziste, spune el. N-are cum.

— O să reziste dacă-l lași, dar dacă-i spargi o scândură, două din fund, sigur nu rezistă. Dă-mi zece minute jos cu un topor, atâta tot. De ce să te joci cu așa ceva?

Cavendish rânjește batjocoritor.

— Îl omori pe Brownlee cu un baston și chiar crezi că o să-ți fac cadou un nenorocit de topor?

— Dacă nu mă crezi, du-te jos să te uiți, zice Drax. Vezi dacă mint.

Cavendish își umezește buzele și se învârte pe punte o vreme. Vântul a slăbit, dar aerul zorilor e aspru și rece în jurul lor. Jos, pe gheață, oamenii strigă, iar corabia de dedesubt își continuă gemetele macabre.

— De ce-ai omorât băiatul? îl întreabă Cavendish. De ce l-ai ucis pe Joseph Hannah? La ce bun?

— Omul nu se gândește totdeauna la un folos.

— Dar la ce se gândește?

Drax ridică din umeri.

— Fac ce trebuie să fac. Nu chibzuiesc cine știe ce.

Cavendish clatină din cap, înjură cumplit și se uită la cerul palid de deasupra. După câteva clipe de tăcere, se apropie de copastie și îi strigă unui mus să-i aducă un felinar și un topor. Cei doi bărbați coboară între punți și apoi, harponierul deschizând drumul, în cala de la prova. Aerul e umed și înghețat, felinarul aruncă o lumină galbenă peste un pontil, peste traversele calei și doagele butoaielor stivuite.

— Uscată ca iasca, zice Drax.

— Ridică vreo câteva dintre butoaiele alea, îi zice Cavendish. Aud cum intră apa, jur.

— Nimica toată, doar o scurgere, zice Drax.

Se lasă pe vine și ridică un butoi, apoi încă unul. Cei doi bărbați se apleacă și se uită în jos, la curbura întunecată a cocii. Apa țâșnește printr-o crăpătură ivită unde s-au desprins scândurile și a căzut calafatul, însă nu-i nici un semn de avarie serioasă.

— *Futu-i*, șoptește Cavendish. Futu-i. Cum se poate așa ceva?

— Ți-am zis, spune Drax. S-a încovoiat mult, dar n-a apărut nici o spărtură.

Celălalt pune jos felinarul și toporul, pe urmă se apucă amândoi să mute și alte butoaie, până stau pe ultimul rând și se vede cea mai mare parte din lemnăria de la prova tribord.

— N-o să se scufunde dacă n-o faci tu să se ducă la fund, Michael, zice harponierul. Așa stau lucrurile.

Cavendish clatină din cap și se întinde după topor.

— La naiba, nimic nu-i simplu pe lumea asta, se plânge el.

Drax se trage înapoi ca să-i facă loc să-și ia avânt. Cavendish se oprește și se întoarce să-l privească.

— Asta nu-mi creează nici un fel de obligație, spune el. Nu te pot elibera acum. Nu după Brownlee. Un mus e una, un mus e destul de rău, dar nu și nenorocitul de căpitan.

— Nici nu-ți cer așa ceva, zice Drax. Nu m-aș încumeta.

— Atunci, ce?

Harponierul ridică din umeri, își trage nasul și se adună.

— Dacă se ivește vreodată prilejul, spune el rar, tot ce-ți cer e să nu mă împiedici, să nu-mi stai în cale. Să lași lucrurile să-și urmeze cursul firesc.

Cavendish dă din cap.

— Să închid ochii, zice el. Asta-mi ceri.

— S-ar putea să nu se ivească niciodată prilejul. S-ar putea să fiu spânzurat în Anglia pentru ce-am făcut, și pe bună dreptate.

— Dar dacă se ivește vreodată.

— Mda, dacă se ivește vreodată.

— Și cu nenorocitul meu de nas cum rămâne? întreabă Cavendish arătând spre el.

Drax zâmbește.

— N-ai fost niciodată vreun Adonis, Michael, răspunde el. Cre' că unii ar zice că-i o îmbunătățire.

— Da' știu că ai ceva coaie, să spui așa ceva unui om care ridică un topor.

— Ca o pereche frumușică de barabule măricele, adevărește Drax degajat, și o să te las să le și mângâi dacă vrei.

O clipă se privesc ochi în ochi, apoi Cavendish se întoarce dezgustat, ridică toporul și lasă lama de oțel șlefuită să muște adânc din lemnăria deja umedă a corabiei, de opt, nouă, zece ori, până când bordajul dublu scărțâie, se umflă și începe să se crape spre interior.

17

În două ore, corabia s-a înclinat așa de mult în față, că bompresul e întins pe gheață, iar trinchetul s-a crăpat de-a dreptul în două. Cavendish îl trimite pe Black la bord, împreună cu o echipă de marinari, ca să recupereze ghiurile, stâlpii și greementul și să taie celelalte catarge înainte să se rupă și ele. Fără catarge și numai cu pupa ițindu-se încă deasupra gheții îngrămădite în jurul ei, corabia pare doar o rămășiță ridicolă, o parodie mutilată a ceea ce fusese, iar Sumner se întreabă cum a putut crede vreodată că o asemenea grămadă fragilă de lemn, cuie și frânghie ar fi în stare să-l apere sau să-i ofere siguranță.

Hastings, mijlocul lor de scăpare, e la patru mile spre est, ancorat la marginea banchizei. Cavendish umple o raniță din pânză de velă cu pesmeți, tutun și rom, o aruncă pe umăr și pornește peste gheață. Se întoarce câteva ore mai târziu, sleit și cu picioarele umflate, dar pe deplin mulțumit, și-i anunță că Hastings le-a oferit adăpost și ospitalitate și că trebuie să înceapă să care fără întârziere oamenii și proviziile. O să lucreze în trei

grupe de câte 12, le explică el, şi o să folosească bărcile drept sănii. Primele două grupe, una condusă de Black, cealaltă, de Jones-Balena, o să plece imediat, iar a treia o să rămână la epavă până la întoarcerea lor.

Sumner îşi petrece după-amiaza dormind pe o saltea în unul dintre corturile improvizate, învelit cu nişte pături şi o cuvertură. Când se trezeşte, vede că Drax stă foarte aproape, păzit de fierar, cu mâinile încătuşate şi fiecare picior înlănţuit de câte un scripete cu trei raiuri. Sumner nu-l mai văzuse de la atacul criminal din cabina lui Brownlee şi e surprins de repulsia puternică pe care o simte îndată.

— Nu te spăimânta, doctore, îi strigă Drax. N-o să fac nimic prea disperat cu bibelourile astea atârnate de mine.

Sumner dă deoparte cuvertura şi păturile, se ridică şi se apropie de el.

— Ce-ţi face braţul? îl întreabă.

— Despre care braţ vorbeşti?

— Dreptul, ăla care avea dintele lui Joseph Hannah înfipt adânc în el.

Drax clatină din cap, fără să dea atenţie întrebării.

— Doar o zgârietură, spune el. Mă vindec repede. Dar, ştii, cum a ajuns dintele acolo tot mă depăşeşte. Nu pot să-mi explic deloc.

— Deci nu simţi nici o remuşcare pentru faptele tale? Nici o vinovăţie pentru ce-ai făcut?

Gura lui Drax se cască pe jumătate, iar el îşi încreţeşte nasul şi pufneşte.

— Credeai că o să te ucid jos, în cabină? întreabă el. Că o să-ți crăp țeasta cum i-am făcut lui Brownlee? Asta credeai?

— Ce altceva aveai de gând?

— A, eu nu prea îmi pun nimic în gând. Eu fac, nu gândesc. Îmi urmez înclinația.

— Deci n-ai conștiință?

— Se întâmplă un lucru, după aia vine altul. De ce-i primul mai important decât al doilea? De ce-i al doilea mai important decât al treilea? Asta spune-mi.

— Pentru că fiecare faptă e separată și diferită, unele sunt bune și altele sunt rele.

Drax își trage iar nasul și se scarpină.

— Astea-s doar vorbe. Dacă mă spânzură, o să mă spânzure fin'că pot și fin'că vor. O să-și urmeze propria înclinație, așa cum și eu mi-o urmez pe-a mea.

— Și-atunci, nu recunoști nici o autoritate, nici bine sau rău, în afară de tine?

Drax ridică din umeri și-și dezvelește dinții de sus într-un fel de rânjet.

— Oamenii ca tine pun întrebări de-astea ca să fie ei mulțumiți, spune. Ca să se simtă mai deștepți sau mai curați decât restul. Da' nu-s.

— Chiar crezi că suntem toți ca tine? Cum se poate așa ceva? Sunt și eu un ucigaș ca tine? De asta mă acuzi?

— Am văzut destule crime ca să bănuiesc că nu-s singurul care ucide. Sunt un om ca oricare altul, mai mult sau mai puțin.

Sumner scutură din cap.

— Nu, spune el. Asta n-o să accept.

— Tu faci ce-ți place, așa cum și eu fac ce-mi place. Tu accepți ce-ți convine și respingi ce nu-ți convine. Legea e doar un nume dat lucrurilor pe care le preferă un anumit fel de oameni.

Sumner simte o durere care se întețește în spatele ochilor, o greață cumplită care i se încheagă în stomac. Să discute cu Drax e ca și cum ar striga în beznă și s-ar aștepta ca bezna să-i răspundă cu aceeași monedă.

— Nu-i chip să te-nțelegi cu un om ca tine, spune el.

Drax ridică iar din umeri și se uită în altă parte. În fața cortului, oamenii joacă un soi de crichet caraghios pe zăpadă, folosind doage în loc de bâte și o minge făcută din blană de focă și rumeguș.

— De ce păstrezi inelul ăla de aur? întreabă el. De ce nu-l vinzi?

— Îl păstrez ca amintire.

Harponierul dă din cap și-și plimbă limba prin gură înainte să vorbească.

— Omul care-i speriat de el nu prea-i om după mine.

— Crezi că mi-e frică? De ce mi-ar fi frică?

— De ce s-o fi-ntâmplat acolo. Orice-o fi ce-ai făcut sau n-ai făcut. Zici că-l ții ca amintire, da' nu-i deloc așa. N-are cum.

Sumner face un pas înainte, iar Drax se ridică să-l înfrunte.

— Ho, gata, gata, ajunge, spune fierarul. Stai dracului jos și taci dracului din gură. Arată-i respect domnului Sumner.

— Nu mă cunoști deloc, îi spune medicul. Habar n-ai cine sunt.

Drax se așază la loc și-i zâmbește.

— Nu-i prea mult de știut, răspunde el. Nu ești așa complicat cum crezi. Dar puținul care e, aș zice că-l știu destul de bine.

Sumner iese din cort și se îndreaptă spre una dintre bărci, să verifice cufărul cu medicamente și lada cu lucrurile lui, să vadă dacă au fost așezate bine pentru călătoria pe gheață de mâine. Desface prelata și cercetează butoaiele, cutiile și așternuturile făcute sul înghesuite înăuntru. Nici după ce mută lucrurile și se uită printre ele nu găsește ce caută. Pune prelata la loc și e pe cale să se ducă la cealaltă barcă să verifice, când îl strigă Cavendish. Stă lângă o grămadă de greement și lângă cele două catarge tăiate. Ursul, adormit în butoiul lui, zace alături.

— Trebuie să împuști nenorocitul de urs, spune arătând în jos. Dacă o faci acum, o să ai destul timp să-l jupoi înainte să plecăm mâine.

— De ce să nu-l luăm cu noi? O să fie destul loc pe Hastings, fără îndoială.

Cavendish clatină din cap.

— Deja sunt prea multe guri de hrănit, spune el. Și n-o să le cer oamenilor să-l târască pe nemernicul ăsta patru mile pe gheață. Au destul de cărat și așa. Uite.

Îi dă o pușcă.

— L-aș împușca eu bucuros, dar aud că te-ai atașat de el.

Sumner ia pușca și se lasă pe vine ca să se uite în butoi.

— N-o să-l omor când doarme așa. O să-l duc în partea aia și o să-l las întâi să hoinărească puțin.

— Fă ce vrei, spune Cavendish. Câtă vreme dispare până dimineață.

Sumner leagă o frânghie de grilajul metalic și, cu ajutorul lui Otto, se apucă să tragă butoiul. Când socotește că sunt destul de departe de marginea taberei improvizate, se opresc, iar medicul scoate cârligul, desface grilajul și se dă înapoi. Ursul pășește agale pe gheață. E aproape de două ori mai mare acum decât când l-au prins. S-a făcut durduliu cu mesele servite dimineața de Sumner, iar blana soioasă înainte îi e acum lucioasă și curată. Îl privesc cum se plimbă primprejur, cu labele greoaie, nepăsător, adulmecând butoiul, apoi împungându-l de două ori cu botul.

— Nu poate supraviețui singur dacă-i dăm drumul, îi spune Sumner lui Otto. L-am răsfățat cu hrana. N-ar ști să vâneze.

— Mai bine-l împuști acum, e de acord celălalt. Știu un blănar în Hull, o să-ți cumpere blana la un preț bun.

Sumner încarcă pușca și ține. Ursul se oprește și se întoarce într-o parte, arătându-și flancul lat, parcă oferindu-i dinadins cea mai ușoară țintă posibilă.

— Chiar în spatele urechii e cel mai rapid, spune Otto.

Sumner dă din cap, strânge mai tare patul armei și ochește. Ursul se întoarce liniștit să se uite la el. Gâtul alb gros, ochiul ca un granat. Sumner se întreabă pentru o clipă ce gândește ursul și imediat își dorește să n-o fi făcut. Lasă pușca jos și i-o întinde lui Otto, care încuviințează.

— Animalele n-au suflet, spune el. Dar e posibilă oarecare iubire. Nu cea mai înaltă, totuși iubire.

— Împușcă-l naibii odată, îl grăbește Sumner.

Otto verifică pușca, apoi pune un genunchi jos ca să se pregătească. Însă înainte să poată ținti, ursul, parcă simțind că s-a schimbat ceva important, se încordează brusc, pe urmă se întoarce greoi și o ia la fugă, picioarele lui ca niște coloane bufnind pe gheață și ghearele ridicând bulgări de zăpadă afânată. Otto trage iute în picioarele din spate care se îndepărtează, însă nu nimerește și, până să încarce iar pușca, ursul a dispărut după o creastă de gheață. Cei doi bărbați îl urmăresc, dar nu pot atinge viteza ursului pe gheață. Ajung în vârful crestei și mai trag un foc, plini de speranță, însă distanța e deja prea mare, iar ursul se mișcă prea repede. Rămân pe loc, cu epava în spate și cordiliera acoperită de zăpadă în față, și îi privesc goana, alb în mișcare topindu-se încet-încet în albul mai vast și mai încremenit al banchizei.

În noaptea aceea, vântul își schimbă direcția de la nord la vest și izbucnește o furtună violentă. Unul

dintre corturile improvizate e smuls din ancore, cadrul de vergi și ghiuri care-l ține se prăbușește, iar oamenii dinăuntru, loviți de pale înghețate de vânt și zăpadă, sunt nevoiți să urmărească pe gheață pânza de velă desprinsă ce se rotește. Până la urmă, când se poticnește într-o movilă de gheață, se luptă cu ea, o dau jos și o târăsc înapoi în tabără, zvârcolindu-se și fluturând. Vântul foarte puternic îi împiedică să facă orice fel de reparații, așa că prind ce pot cu frânghii și ancore de gheață și caută adăpost în al doilea cort. Sumner, care nu poate dormi pentru că nu are laudanum, îi ajută să care înăuntru ce-a mai rămas din așternuturile lor ude și să facă loc pe jos. Zgomotul de afară e îngrozitor. Gheața se mișcă iar și Sumner aude, dincolo de șuierul asurzitor al vântului și de pocnetele pânzei care se zbate și se întinde, izbituri puternice, când banchiza se urnește și se sparge.

Otto și Cavendish se încumetă să iasă ca să verifice bărcile și se întorc dârdâind, învăluiți în zăpadă. Oamenii se înfășoară în pături și se înghesuie la căldura slabă a unei sobițe de fier așezate pe cărămizi în mijlocul cortului. Sumner, pe margine, se face covrig, își trage căciula pe ochi și încearcă să doarmă, dar nu reușește. Cufărul cu medicamente, în care se află rezerva lui de opiu, e sigur acum, a fost deja dus pe Hastings, fiind inclus din greșeală, împreună cu lada cu lucrurile sale, în proviziile cărate de prima echipă. O noapte fără opiu nu-i cine știe ce, se gândește, dar dacă furtuna continuă și sunt nevoiți să rămână pe gheață încă o noapte, o

să înceapă să se simtă rău. Se înjură că n-a fost mai atent cu lucrurile lui, și îl înjură pe Jones că n-a fost mai atent la ce era încărcat în bărci. Închide ochii și încearcă să-și închipuie că e în altă parte, nu la Delhi de data asta, ci la Belfast, stând la Kennedy's și bând whisky, vâslind pe Lagan sau, în sălile de disecție, cu Sweeney și Mulcaire, fumând mahorcă și flecărind despre fete. După o vreme, cade într-un fel de picoteală agitată și încețoșată, nu cu totul adormit, dar nici treaz. Restul oamenilor se adună într-o grămadă întunecată și sforăitoare lângă el, căldura trupurilor înghesuite unele într-altele învăluindu-le o clipă, apoi risipindu-se în aerul rece și învârtejit de deasupra.

După alte câteva ore, furtuna pare să se fi domolit, să fi ajuns la un echilibru care i-ar putea prevesti sfârșitul, când, cu un bubuit înspăimântător, banchiza însăși, chiar locul pe care dormeau, saltă brusc. Unul dintre stâlpii cortului se prăbușește, iar soba de fier se răstoarnă, aruncând cărbuni încinși și aprinzând pături și haine. Sumner, buimăcit, cu pieptul încleștat de panică, își trage cizmele și se repede afară, în beznă. Printr-un văl schimbător de zăpadă, zărește la marginea banchizei un ghețar albăstrui imens, cu un crater și scobit de vânt, alunecând spre est ca un martor de eroziune albinos desprins din solul deșertului. Ghețarul se mișcă repede și, în treacăt, marginea mai apropiată se freacă de banchiză și azvârle, ca șpanul dintre fălcile unui strung, blocuri plutitoare de gheață de mărimea unei case. Banchiza se cutremură sub picioarele lui

Sumner; la 20 de yarzi distanță se ivește o crăpătură dințată, iar el se întreabă o clipă dacă se va fărâmița întreg platoul din cauza frecării și totul – corturi, bărci de pescuit, oameni – va fi azvârlit în mare. Nu mai rămâne nimeni în al doilea cort. Oamenii care erau înăuntru fie stau pironiți locului, ca și el, fie sunt ocupați să împingă și să târască bărcile mai departe de margine, într-un efort disperat de-a le salva. Sumner simte, privind, că vede ceva ce n-ar trebui să vadă de drept, că este făcut părtaș, împotriva voinței sale, la o revelație înspăimântătoare, dar esențială.

Totuși, la fel de repede cum a început, haosul încetează. Ghețarul nu mai atinge marginea banchizei, iar hărmălaia cutremurătoare a impactului lasă loc urletelor vântului și înjurăturilor și blestemelor oamenilor. Sumner își dă seama pentru prima dată că zăpada îi bate partea stângă a feței și i se adună în barbă. O clipă, se simte învăluit, învelit, ferit în mod bizar de înverșunarea vremii, de parcă lumea de dincolo, lumea reală, e izolată și poate fi uitată, și nu mai există decât el înăuntrul vârtejului de zăpadă. Cineva îl trage de braț și-i arată ceva în spate. Vede că al doilea cort e în flăcări acum. Saltele, cuverturi și cufere se mistuie îndată; ce mai rămâne din pânza de cort se zbate în vântul puternic și arde cu vâlvătaie, ca un butoi de catran. Oamenii privesc cu groază, deznădejdea citindu-se pe chipurile luminate de flăcările înalte. După ce a lovit tăciunii cu piciorul și și-a plâns ghinionul, Cavendish le strigă să se adăpostească în bărcile rămase. Mișcându-se

rapid, însă fără nici o rânduială, golesc cele două bărci, se înghesuie în ele ca o încărcătură, apoi întind prelatele deasupra. Spațiile obținute sunt fetide și seamănă cu niște sicrie. Aerul dinăuntru e puțin și înțepător și nu e deloc lumină. Sumner stă întins pe scândurile goale și reci, iar oamenii din jurul lui vorbesc tare și cu înverșunare despre nepriceperea lui Cavendish, ghinionul extraordinar al lui Brownlee și dorința lor, mai presus de orice și în ciuda tuturor, de-a ajunge teferi acasă. Extenuat, dar neputând să doarmă, cu mușchii și mărunțaiele chinuite de dorința arzătoare de opiu, încearcă din nou să uite unde se află, să-și imagineze că e într-un loc mai bun și mai vesel, însă nu poate.

Dimineață, furtuna s-a liniștit. Ziua e rece și umedă, cu nori cenușii și fâșii late de ceață ascunzând marginea banchizei și întinzându-se precum cuarțul stratificat pe versanții întunecați ai munților din depărtare. Trag deoparte prelatele încărcate de zăpadă și se dau jos din bărci. Bucățile arse și înnegrite din al doilea cort și mare parte dintre lucrurile din el zac risipite pe gheața din fața lor. Unele vergi, pe jumătate scufundate în bălți de gheață topită, încă mocnesc. În timp ce bucătarul fierbe apa și încropește un mic dejun sărăcăcios, oamenii sapă și scormonesc prin tăciunii călduți, căutând ceva care să mai poată fi încă folosit și care să merite păstrat. Cavendish se plimbă printre ei, fluierând și făcând glume fără perdea. Ține în mâna stângă o cană smălțuită cu supă de carne aburindă. Când și când se apleacă,

precum un colecționar de fosile amator, ca să culeagă o lamă de cuțit încă fierbinte sau un toc de cizmă desperecheat. Pentru un om care tocmai și-a văzut corabia zdrobită și abia a scăpat din ciocnirea cu un ghețar și apoi dintr-un incendiu nocturn, Sumner se gândește că pare neobișnuit de vesel și lipsit de griji.

După ce mănâncă, încarcă din nou bărcile, apoi ridică la loc cortul care a rezistat, îl ancorează cu butoaie cu provizii pe margini și se așază înăuntru să joace cărți și să tragă din pipe, așteptând să se întoarcă Black, Jones și ceilalți de pe Hastings. După vreo oră, când se ridică ceața, Cavendish iese cu luneta să se uite după echipele care ar trebui să se întoarcă. După o vreme, îl strigă pe Otto și, după încă o vreme, Otto îl strigă pe Sumner.

Cavendish îi întinde luneta medicului și arată spre est, fără să spună nimic. Sumner o desface și se uită prin ea. Se așteaptă să-i vadă în depărtare pe Black, Jones și restul echipajului trăgând cele patru bărci goale pe gheață, însă nu vede absolut nimic. Lasă jos luneta, mișcă ochii spre pustiul îndepărtat, apoi o ridică la ochi și privește din nou.

— Deci unde sunt?

Cavendish clatină din cap, înjură și începe să-și scarpine furios ceafa. Liniștea și veselia de mai devreme au dispărut. Are chipul palid și buzele strânse. Ține ochii larg deschiși și respiră cu greutate pe nas.

— Hastings a plecat, spune Otto.

— Unde?

— Cel mai probabil, s-a încumetat în larg, ca să scape de ghețari, răspunde Cavendish tăios. Atâta tot. O să reușească să se întoarcă la marginea banchizei destul de curând. Campbell știe exact unde suntem. Nu trebuie decât să-l așteptăm aici. Să avem un pic de credință și un pic de nenorocită de răbdare.

Sumner privește din nou prin lunetă, nu vede, din nou, decât cer și gheață, apoi se uită la Otto.

— De ce-ar ridica o corabie ancora în plină furtună? întreabă el. N-ar fi fost mai ferită dacă rămânea pe loc?

— Dacă se apropie un ghețar, căpitanul face orice-i nevoie ca să salveze corabia, spune Otto.

— Exact, zice Cavendish. Faci orice-i nevoie.

— Cât timp am putea fi siliți să așteptăm aici?

— Depinde, răspunde Cavendish. Dacă găsește cale liberă, poate se întoarce azi. Dacă nu...

Ridică din umeri.

— N-am cufărul cu medicamente, zice Sumner. A fost dus deja dincolo.

— E vreunul dintre oameni bolnav?

— Nu încă.

— Atunci aș zice că e cea mai mică din grijile noastre nenorocite.

Sumner își aduce aminte că privise ghețarul prin vălul cenușiu al zăpezii biciuitoare: înalt de mai multe etaje și de un alb fără pată, înaintând lin și implacabil, cu neclintirea lipsită de fricțiune a unei planete.

— Hastings ar putea fi scufundat, își dă el seama. Asta vrei să spui?

— Nu-i scufundat, zice Cavendish.

— Mai sunt și alte corăbii care să ne poată salva?

Otto clatină din cap.

— Nu destul de aproape. E prea târziu și noi suntem prea departe în nord. Majoritatea flotei a plecat până acum din golful Pond.

— Nu-i scufundat, repetă Cavendish. E undeva în strâmtoare, asta-i tot. Dacă așteptăm aici, o să se întoarcă negreșit.

— Ar trebui să ieșim cu bărcile să-l căutăm, spune Otto. A fost un vânt turbat azi-noapte, putea fi dus mile întregi spre est. Poate fi spart, prins între ghețuri în derivă, absolut orice.

Cavendish se încruntă, apoi încuviințează fără tragere de inimă, dornic parcă să se gândească la o soluție mai bună și mai simplă, dar nefiind în stare.

— O să-l găsim destul de repede după ce ieșim, spune el grăbit, închizând cu un pocnet luneta de alamă și vârând-o în buzunarul mantalei. Nu-i prea departe, aș zice.

— Și dacă nu-l găsim? întreabă Sumner. Ce se întâmplă atunci?

Cavendish se oprește și se uită la Otto, care rămâne tăcut. Se trage de lobul urechii și răspunde cu un accent provincial grotesc, de vodevil:

— 'Tuncea sper că-ți aduseși costumu' de baie cu tine, irlandezule, spune el. Fin'că-i o cale-a draculu' de lungă d-aci până-n altă parte.

Își petrec restul zilei în bărci, vâslind întâi spre est, de-a lungul banchizei, apoi spre nord, către mijlocul strâmtorii. Furtuna a spart bancul și bărcile înaintează fără greutate printre bucățile neregulate și sfărâmăturile de gheață ce plutesc în derivă, ocolindu-le la nevoie sau împingându-le în lături cu pana ramelor lungi. Otto comandă una din bărci, iar Cavendish, pe cealaltă. Sumner, care a fost înaintat la rangul de cârmaci, își închipuie în fiecare clipă că o să vadă Hastings în zare – ca o singură împunsătură întunecată pe pătura aspră, cenușie, a cerului – și că teama ce-l roade pe dinăuntru, pe care se luptă să și-o stăpânească, se va risipi ca negura. Simte la membrii echipajului o neliniște amestecată cu amărăciune și furie. Caută pe cineva pe care să dea vina pentru acest șir riscant de ghinioane, iar Cavendish, a cărui promovare în postul de căpitan e necuvenită și marcată de nefiresc și violență, pare să o merite cel mai mult și să fie cel mai la îndemână.

Se întorc la tabăra șubredă și incendiată osteniți, înghețați până în măduva oaselor și cu moralul la pământ, după ce au vâslit din greu toată ziua și n-au zărit nici urmă de Hastings, nici n-au găsit vreun semn despre ce s-ar fi putut întâmpla cu corabia. Bucătarul face un foc din doage de butoi și bucăți tăiate din artimon și încropește o tocană din carne sărată și niște napi vechi și lemnoși. După ce termină de mâncat, Cavendish desface un butoi cu brandy și ordonă să primească fiecare câte o porție. Își beau ursuzi porțiile stabilite și apoi, fără să mai ceară voie, încep să tot ia, până când

butoiul se goleşte, iar atmosfera înăuntrul cortului e încărcată şi explozivă. Curând, după câteva discuţii aprinse de beţivi, se iscă o bătaie şi cineva scoate un cuţit. McKendrick, simplu privitor, se alege cu o tăietură adâncă în antebraţ, iar fierarul se prăbuşeşte fără cunoştinţă. Când încearcă să se amestece, Cavendish se alege cu capul spart cu o cavilă, iar Sumner şi Otto sunt nevoiţi să intervină ca să-l scape de o bătaie şi mai cruntă. Îl scot din cort ca să-l ferească de ce-i mai rău. Otto intră înapoi şi se străduieşte să-i liniştească pe oameni, dar este şi el înjurat şi ameninţat cu un cuţit. Cavendish, din nou pe picioare, înjurând murdar, cu faţa stropită înfiorător cu propriul sânge, ia două puşti încărcate din bărci, îi dă o a treia lui Otto şi se aventurează iar în cort. Trage o dată în jos, în gheaţă, ca să le atragă atenţia, apoi spune că o să bage cu drag al doilea glonţ în orice ticălos care e dispus să rişte.

— Fără Brownlee, încă sunt căpitan, şi o să omor bucuros orice jigodie răzvrătită care îndrăzneşte să creadă altceva.

O clipă se lasă tăcerea, apoi Bannon, un chior din Shetland cu inele de argint în urechi, pune mâna pe o doagă de butoi şi se năpusteşte sălbatic înainte. Fără să ridice puşca de la şold, Cavendish înclină ţeava şi-l împuşcă în gât.

Calota marinarului din Shetland se desprinde şi zboară îndărăt, lovindu-se de peretele de pânză foarte înclinat, unde lasă o pată mare, de un roşu-aprins şi, în jurul ei, o aureolă mai ştearsă de ţesut cerebral vineţiu.

Se aude un murmur gutural de consternare din partea celorlalți, apoi se lasă o tăcere apăsătoare. Cavendish pune jos pușca descărcată și o ia pe cea încărcată de la Otto.

— Și-acum, fiți atenți, voi, ceilalți ticăloși, le spune el. Nebunia asta sifilitică a costat deja viața unui om.

Își umezește buzele, apoi se uită curios în jur, parcă alegând pe cine să mai împuște. O șuviță de sânge i se prelinge de pe frunte și din barbă, împroșcând gheața de pe jos. Cortul e mânjit cu umbre și miroase înțepător a alcool și pișat.

— N-am nici o urmă de reținere, le spune Cavendish încet. Fac numai ce am eu chef. Nu uitați asta dacă vă gândiți să-mi mai stați în cale vreodată.

Dă de două ori din cap, ca să-și întărească vorbele sincere, pufnește și-și trece mâinile prin barba îmbibată de sânge.

— Mâine facem o încercare în golful Pond, anunță el. Dacă nu găsim Hastings până acolo, o să găsim sigur altă corabie care să ne ia când ajungem.

— Sunt pe puțin 100 de mile până în golful Pond, spune cineva.

— Atunci, mai bine vă treziți din beție și vă odihniți înainte, jigodiilor.

Cavendish se uită în jos la marinarul mort și clatină din cap.

— Ăsta-i un fel al dracului de prostesc să mori, îi spune el lui Otto. Când omul are-o pușcă încărcată, nu-l înfrunți cu o doagă de butoi. E pur și simplu chestie de bun-simț.

Otto încuviințează, apoi se apropie și, cu un aer solemn, pontifical, face semnul crucii deasupra cadavrului. Doi dintre oameni, fără să aștepte să fie rugați, îl apucă pe marinarul din Shetland de carâmbii cizmelor și-l trag afară. Într-un colț, nebăgat în seamă în toiul acestui tărăboi, Drax, în lanțuri, stă pe jos ca un idol – cu picioarele încrucișate, zâmbind, privind din depărtare.

18

A doua zi, Sumner e prea bolnav ca să țină cârma sau să tragă la rame. În vreme ce vâslesc prin valuri de ceață groasă și răpăieli de ploaie înghețată și lapoviță, se ghemuiește la prora, învelit într-o pătură, tremurând, chinuit de greață. Când și când, Cavendish strigă câte o comandă sau Otto începe să fluiere o melodie germană, dar nu se aud alte sunete, în afară de scârțâitul horcăit al furcheților și plescăitul haotic al rameLor în apă. Fiecare om, se pare, e învăluit în propriile presimțiri tăcute. Ziua e mohorâtă, cerul, cenușiu și rece. De două ori înainte de prânz, Sumner trebuie să-și tragă nădragii în vine și să-și spânzure curul peste copastie ca să împroaște în mare vreo pintă de rahat apos. Când Otto îi oferă niște brandy, îl înghite recunoscător, apoi îl vomită imediat. Oamenii privesc toate astea fără comentarii sau batjocură. Uciderea lui Bannon le-a domolit hotărârea, i-a lăsat încremeniți prudent între două spaime la fel de mari, dar diferite.

Noaptea fac tabără la marginea banchizei, întind cortul pătat de sânge, încearcă să se usuce și să mănânce. Pe la miezul nopții, amurgul albăstrui se adâncește un

timp, prefăcându-se într-un semiîntuneric viu colorat și înstelat, apoi, un ceas mai târziu, își revine. Sumner transpiră și dârdâie, căzând din când în când într-un somn agitat și chinuit de vise. În jurul lui, trupuri îngrămădite la un loc mormăie și gâfâie ca niște vite care dorm; aerul din cort e rece ca fierul pe obraji și pe nas și duhnește a mâncare gătită și a coaie nespălate. În vreme ce carnea lui tânjește, dureroasă și lacomă, după drogul lipsă, mintea îi hoinărește și se învârte în cerc. Își aduce aminte călătoria singuratică de la Delhi, umilințele din Bombay, apoi Londra în aprilie. Hotelul Peter Lloyd din Charing Cross: mirosul de spermă și de fum stătut de trabuc; gemetele și țipetele curvelor și ale clienților, noaptea; patul de fier, lampa cu gaz, fotoliul capitonat jerpelit, din care ieșea părul de cal și care era înnegrit cu untură de urs și ulei de Macassar[1] Mănâncă mazăre și cotlete de porc și trăiește pe o datorie îndoielnică. Timp de două săptămâni, iese în fiecare dimineață și se duce la spitale cu diplomele și scrisorile lui de recomandare învechite; stă pe holuri și așteaptă. Seara, caută cunoștințe de la Belfast și Galway – nu prieteni buni, ci oameni care să-și aducă măcar aminte de el: Callaghan, Fitzgerald, O'Leary, McCall. Deapănă amintiri bând whisky și bere slabă. Când vine vremea, le cere ajutorul și ei îi spun să încerce în America, Mexic sau poate chiar în Brazilia, într-un loc unde trecutul nu contează așa de mult ca aici, unde oamenii sunt mai

1. Produse folosite pentru întreținerea părului.

liberi, mai destinși și mai dispuși să ierte greșelile altora, pentru că au făcut și ei câteva. Anglia nu-i locul potrivit pentru el, îi spun, nu acum, e prea rigidă și aspră, trebuie să renunțe la ea. Deși îi cred povestea, îl asigură ei, alții n-o s-o creadă. Tonul le e destul de binevoitor, prietenos chiar, însă își dă seama că vor să-l vadă plecat. Primesc vestea marelui său eșec ca pe o confirmare liniștitoare a propriului succes modest, dar și, mai profund, ca pe un avertisment privind năpastele care s-ar putea abate asupra lor dacă slăbesc vreodată vigilența, dacă uită vreodată cine sunt sau ce reprezintă. În cele mai negre închipuiri, văd în dizgrația lui o profeție de prost gust a propriei dizgrații.

Noaptea ia opiu și se plimbă prin oraș până e destul de obosit ca să adoarmă. Într-o seară, când își târăște strâmb picioarele pe Fleet Street, apoi pe lângă Temple Bar și Curtea de Justiție, și țăcăne cu bastonul în pavaj la fiecare pas, e surprins să-l vadă pe Corbyn venind direct spre el. Poartă medaliile de campanie și uniforma roșie de gală, iar cizmele lui negre ca smoala sunt atât de lustruite, că te poți oglindi în ele. Discută cu un alt ofițer, mai tânăr, mustăcios și îmbrăcat la fel. Fumează amândoi țigări de foi și râd. Sumner rămâne pe loc, în umbra unei intrări crenelate, și așteaptă să ajungă la el. Între timp, își aduce aminte de ținuta lui Corbyn la Curtea marțială – degajat, nepăsător, *firesc*, de parcă, chiar când mințea, adevărul era la discreția lui, de parcă îl putea face sau desface după bunul lui plac. Aducându-și aminte scena, Sumner simte cum începe

să i se strângă furia în piept; mușchii gâtului și picioarelor i se încordează; începe să tremure. Cei doi ofițeri se apropie, iar el se simte, pentru o clipă morbidă, desprins de trup, ba chiar deasupra lumii reale, de parcă trupul îi e mult prea strânit și fragil ca să-i cuprindă gândurile furibunde. Când trec pe lângă el, fumând și râzând, Sumner iese din umbra intrării. Îl bate pe Corbyn pe epoletul cu nasturi de alamă și, când acesta se întoarce să vadă cine e, îl pocnește în față. Corbyn se prăbușește într-o rână. Ofițerul mai tânăr lasă să-i cadă țigara de foi și se holbează.

— Ce dracu'? zice el. *Ce?*

Sumner nu reacționează. Se uită la bărbatul pe care tocmai l-a lovit și își dă seama șocat că nu e deloc Corbyn. Au cu siguranță cam aceeași vârstă și înălțime, dar, în afară de asta, nu prea seamănă – părul, mustățile, forma și trăsăturile feței, chiar și uniforma sunt diferite. Furia lui Sumner se risipește, iar el își revine, se întoarce în propriul trup, la umilința profundă a realității.

— Te-am luat drept altcineva, îi spune bărbatului. Corbyn.

— Cine dracu' e Corbyn?

— Un medic militar de regiment.

— Ce regiment?

— Lăncierii.

Bărbatul clatină din cap.

— Ar trebui să găsesc un polițist și să te azvârl în închisoare, spune el. Zău că așa ar trebui să fac.

Sumner încearcă să-l ajute, însă bărbatul îl împinge. Își atinge din nou obrazul, tresare, apoi se uită atent la Sumner. Obrazul se înroșește, dar nu curge sânge.

— Cine ești? întreabă el. Mi-e cunoscută fața ta.

— Nimeni, îi răspunde Sumner.

— Cine ești? stăruie bărbatul. Nu mă minți.

— Nimeni, răspunde el. Absolut nimeni.

Bărbatul dă din cap.

— Atunci, vino încoace, spune.

Sumner se apropie. Bărbatul pune mâna pe umărul lui. Îi simte mirosul de porto în răsuflare și pe cel de pomadă în păr.

— Dacă chiar nu ești nimeni, spune celălalt, nu cred că o să protestezi prea tare.

Se apleacă vreo șase inchi și îi trage lui Sumner un genunchi în boașe. Durerea ricoșează prin stomac și ajunge în piept și în față. Cade în genunchi pe pavajul ud, gemând, fără grai.

Bărbatul pe care l-a luat din greșeală drept Corbyn se apleacă și-i șoptește încet la ureche:

— Hastings nu mai e. S-a scufundat. L-a făcut așchii un ghețar, și toți nemernicii de pe corabie, până la unul, s-au înecat, fără-ndoială.

În după-amiaza următoare găsesc o barcă de pescuit balene răsturnată și apoi, puțin mai târziu, un șir întrerupt de vreo jumătate de milă de butoaie cu grăsime goale și lemnărie sfărâmată. Vâslesc încet în cercuri, culegând felurite lucruri dintre resturi, cercetându-le,

sfătuindu-se, apoi aruncându-le neputincioşi la loc în apă. De data asta, Cavendish e palid şi tăcut, fanfaronada lui obişnuită fiind zdrobită de povara prăpădului nepreväzut. Scrutează cu luneta sloiurile din apropiere, dar nu vede nimic şi pe nimeni. Scuipă, înjură, se răsuceşte. Prin pâcla verde şi posomorâtă a suferinţei sale, Sumner îşi dă seama că de-acum le-a pierit cea mai bună şansă de salvare. Unii dintre oameni încep să plângă, alţii, să se roage stângaci. Otto cercetează hărţile şi face o măsurătoare cu sextantul.

— Am trecut de capul Hay, îi strigă lui Cavendish. Putem să ajungem în golful Pond înainte să se însereze. Iar acolo o să găsim altă corabie, cu voia lui Dumnezeu.

— Dacă nu, o să trebuiască să iernăm p'aici, spune Cavendish. S-a mai făcut şi al'dată.

Drax, care e legat de ultima bancă de vâslit şi stă cel mai aproape de Cavendish, aflat la rama-cârmă, pufneşte auzindu-l.

— Nu s-a mai făcut şi al'dată, îl contrazice el, şi nu s-a mai făcut şi al'dată pentru că nu se *poate* face. Nu fără o corabie în care să te-adăposteşti şi de zece ori mai multe provizii decât ne-au rămas nouă.

— O să găsim o corabie, spune din nou Cavendish. Şi, dacă nu găsim, o să iernăm p'aici. În orice caz, o să trăim destul să te vedem spânzurat în Anglia, să fii sigur.

— M-aş bucura mai tare să fiu spânzurat decât să mor naibii de foame sau îngheţat bocnă.

— Ar trebui să te înecăm acum, jigodie cârcotaşă ce eşti. Ar fi o gură mai puţin de hrănit.

— Nu ți-ar plăcea prea mult ultimele mele cuvinte, dac-ai încerca șmecheria aia, răspunde Drax. Deși sunt alții pe-aici cărora li s-ar părea destul de interesante.

Cavendish se uită la el o vreme, apoi se apleacă înainte, îl apucă zdravăn de vestă și-i răspunde într-o șoaptă fioroasă:

— N-ai nimic împotriva mea, Henry, spune el. Nici măcar prin cap să nu-ți treacă vreodată c-ai avea.

— Nu te șantajez, Michael, zice Drax liniștit. Doar ți-aduceam aminte. Poate că n-o să se ivească niciodată prilejul, dar, dacă se ivește, ai face bine să fii pregătit, atâta tot.

Drax își ridică rama, Cavendish strigă comanda și încep să vâslească din nou. Spre vest, un șir lung de munți negri-tuci, cu vârfurile sure, se ridică din cenușiul vălurit al mării. Cele două bărci înaintează încet-încet. După câteva ore, ajung la marginea stâncoasă a insulei Bylot și intră în golful Pond. Norii de ploaie se adună și se împrăștie, lumina scade încet. Cavendish scrutează nerăbdător împrejurimile prin lunetă, la început nu vede nimic, apoi zărește, legănându-se la orizont, conturul negru al unei alte corăbii. Flutură din mână și arată într-acolo. Îi strigă lui Otto:

— O balenieră! O afurisită de balenieră. Acolo. Uite!

O văd cu toții, dar e departe și pare să se îndrepte deja spre sud, cu motoarele cu aburi pornite. Fumul care iese pe coș lasă pe cer o mâzgăleală ștearsă, aplecată, ca o linie trasă cu creionul și întinsă apoi cu degetul. Pornesc îndată în urmărire, însă efortul e zadarnic.

După încă o jumătate de oră, baleniera a dispărut în ceață, așa că rămân iar singuri pe oceanul întunecat, plin ochi, doar cu dealurile brune îmbrăcate în zăpadă în jur și cerul nopții, brăzdat și funebru, deasupra.

— Ce fel de nenorocit de cart au, de nu văd o barcă de pescuit în primejdie? întreabă Cavendish cu amărăciune.

— Pesemne că au cala plină, îi răspunde cineva. Pesemne că se îndreaptă spre casă împreună cu ceilalți.

— Nici un nemernic nu-i plin anul ăsta, zice Cavendish. Dac-ar fi ceva de capul lor, măcar cât de cât, ar mai fi încă aici și ar pescui.

Nu-i răspunde nimeni. Toți se uită la peisajul monoton, lipsit de culoare și încețoșat, căutând un semn, dar nu văd nimic.

Când se lasă întunericul, trag lângă un promontoriu din apropiere și pun cortul pe o fâșie îngustă de plajă cu pietriș, apărată de stânci brune joase. După ce termină de mâncat, Cavendish le ordonă oamenilor să spargă cu topoarele una din bărci și să aprindă un foc de semnalizare cu scândurile din ea. Dacă mai e vreo altă corabie în golf, susține el, o să vadă flăcările și o să vină să-i salveze. Deși par să se îndoiască, oamenii fac cum li se spune. Răstoarnă barca și se apucă să-i spargă coca, chila și pupa. Sumner, înfășurat într-o pătură, tremurând și chinuit încă de greață, stă lângă cort și-i privește cum muncesc. Otto se apropie și se oprește alături.

— Drept cum am visat, zice el. Focul. Barca distrusă. Totu-i la fel.

— Nu-mi spune, îl oprește Sumner. Nu acum.

— Nu mi-e teamă de moarte, continuă Otto. Nu mi-a fost niciodată. Nici unul dintre noi nu știe nimic despre bogățiile care îl așteaptă.

Sumner tușește tare de două ori, apoi vomită pe pământul înghețat. Oamenii ridică un rug din scândurile tăiate și îl aprind. Vântul întețește flăcările, aruncând scântei în noapte.

— Tu ești cel care supraviețuiește, îi spune Otto. Dintre noi toți. Ține minte.

— Ți-am mai zis, nu cred în profeții.

— Credința n-are importanță. Lui Dumnezeu nu-i pasă dacă credem sau nu în el. De ce i-ar păsa?

— Chiar îți închipui că toate astea sunt opera lui? Crimele? Naufragiile? Înecurile?

— Știu că trebuie să fie a cuiva, răspunde Otto. Și, dacă nu a Domnului, atunci a cui?

Cât arde, focul ridică moralul echipajului; strălucirea lui neașteptată le dă speranță. În timp ce-l privesc dezlănțuindu-se, întinzându-se și aruncând scântei, sunt siguri că de undeva privesc și alți oameni, că în curând vor lăsa bărci la apă, că vor trimite ajutor. Aruncă ultimele bucăți de lemn în vâlvătaia nestăpânită și așteaptă plini de speranță să vină salvatorii. Își fumează pipele și mijesc nerăbdători ochii spre depărtarea încețoșată. Vorbesc despre femei și copii, despre case și câmpuri pe care poate vor trăi să le revadă. Cu fiecare minut, pe când flăcările slăbesc treptat și lumina zilei devine mai puternică, se așteaptă să vadă o barcă, însă

nu apare nici una. După încă vreo oră de așteptare zadarnică, încep să simtă cum le piere optimismul și îi ia locul ceva rânced și amar. Fără o corabie pe care să se adăpostească, fără lemn de foc și mâncare îndeajuns, cum ar putea cineva să treacă iarna într-un loc ca ăsta? Când Cavendish coboară de pe stâncă, ținând într-o mână luneta închisă și în cealaltă o pușcă, rezervat și rușinat, ferindu-și privirea, își dau seama fără umbră de îndoială că planul a eșuat.

— Unde-s bărcile? îi strigă cineva. De ce nu vin?

Cavendish nu ia în seamă întrebările. Intră în cort și se apucă să verifice proviziile rămase. Chiar și reducând la jumătate rațiile tuturor, la sub două livre de pâine pe săptămână și tot atâta carne sărată, abia le ajung până după Crăciun. Îi explică lui Otto, apoi îi adună și pe ceilalți membri ai echipajului și le spune că va trebui să vâneze dacă vor să reziste până în primăvară. Focile merg, zice el, vulpi, cufundari, papagali-de-mare, orice fel de pasăre. În timp ce vorbește, afară începe să ningă și vântul se întețește și scutură pereții de pânză ca o prevestire a iernii ce stă să vină. Nu-i răspunde nimeni și nu se oferă nimeni voluntar pentru vânătoare. Toți îl privesc tăcuți și, când termină de vorbit, se ghemuiesc în păturile lor și se lasă în voia somnului sau stau și joacă *euchre* cu un pachet de cărți așa de vechi, boțite și soioase de parcă ar fi făcute din zdrențele unui lepros.

Zăpada cade fără încetare tot restul zilei: fulgi grei și apoși fac cortul să se lase și se strâng în cocoloașe

ca niște ciripede[1] pe coca răsturnată a bărcii rămase. Sumner e epuizat și dârdâie; îl dor oasele, iar ochii îl mănâncă și-i zvâcnesc. Nu poate să doarmă, nici să se ușureze, deși tânjește cumplit după amândouă. Cum zace acolo, nemișcat, prin mintea lui hărțuită trec frânturi deformate din *Iliada* – corăbiile negre, asediul spart, Apollo ca o pasăre de pradă, Zeus așezat pe-un nor. Când iese din cort să se cace, afară e întuneric și aerul e foarte rece. Se lasă pe vine, își desface bucile strânse și lasă zeama fierbinte și verde să curgă din el. Lumina lunii e umbrită de fâșii de nori, zăpada se abate asupra golfului întins, adunându-se pe sloiurile imense și pierzându-se în apele întunecate dintre ele. Aerul rece îi strânge și îi zbârcește testiculele. Sumner își trage la loc nădragii, se întoarce și vede, la nici 50 de yarzi, pe țărmul cu pietriș, un urs.

Își ține capul ascuțit, ca de șarpe, ridicat, iar trupul lui masiv, cu umeri largi și greabăn lat, e nemișcat și ferm. Sumner, ferindu-și ochii de zăpada care cade, face încet un pas înainte, apoi se oprește. Ursul nu-l bagă în seamă. Adulmecă pământul, apoi se învârte încet în cerc, oprindu-se în locul de unde pornise. Sumner stă și se uită. Ursul se apropie, dar el nu se mișcă. Îi vede acum blana deasă, arcele de cerc întunecate ale ghearelor pe zăpadă. Ursul cască o dată, își dezvelește colții și apoi, fără veste sau vreun scop clar, se ridică pe labele

1. Subclasă de crustacee marine ale căror picioare, adaptate la prinderea hranei, s-au transformat în ciri.

dinapoi ca un animal de circ şi se clatină o clipă, înălţat ca un obelisc de calcar pe fundalul cerului jalnic, pătat de lună.

Din spatele lui, de pe stâncile de culoarea noroiului, Sumner aude ridicându-se un muget neaşteptat, un urlet simfonic colosal, îndurerat, primitiv, şi totuşi omenesc; un strigăt dincolo de cuvinte şi de limbă, i se pare lui, coral, venit din altă lume, ca glasurile reunite ale celor osândiţi. Cuprins de groază un moment, se întoarce să se uite, dar în spate nu-i nimic în afară de zăpada care se cerne, de noapte şi de tărâmul uriaş şi gol de la vest, crestat şi de neînchipuit, învăluind ca o scoarţă trunchiul întunecat al planetei. Ursul mai rămâne o clipă în picioare, apoi se lasă greoi pe labele din faţă, se întoarce şi începe, implacabil şi fără grabă, să se îndepărteze.

19

Marea prinde să înghețe la loc. Între sloiurile care există deja se formează gheață proaspătă, subțire ca sticla, lipindu-le între ele. Destul de curând, golful se va preschimba într-o întindere albă solidă, vălurită, de neclintit, iar ei vor fi blocați acolo până vine dezghețul de primăvară. Oamenii dorm, fumează, își omoară timpul jucând cărți. Își mănâncă rațiile sărăcăcioase, însă nu fac nici un efort să-și îmbunătățească soarta sau să se pregătească pentru iarna aspră pe cale să vină. Pe măsură ce temperaturile scad și nopțile se lungesc, ard lemnele aduse la mal din epava lui Hastings și termină ultimii saci cu cărbuni pe care i-au recuperat de pe Volunteer. Seara, după cină, Otto citește mohorât din Biblie, iar Cavendish dă tonul la cântece fără perdea.

Din seara când a văzut ursul, Sumner și-a revenit încetul cu încetul. Tot mai are dureri de cap și mai transpiră noaptea, însă greața nu îl mai supără așa de des, iar scaunul îi e mai solid. Eliberat cât de cât de tirania chinuitoare a propriului trup, observă mai bine starea celor din jur. Fără obișnuita rigoare sănătoasă de la bordul corabiei, au devenit apatici și palizi. Ca să

aibă suficientă forță și voință să reziste ravagiilor iernii ce stă să vină, să facă față frigului și foamei, își dă seama că trebuie obligați cumva să se miște, să se fortifice prin exerciții și trudă. Dacă nu, melancolia de-acum se va adânci și se va preface, probabil, în disperare și îi va cuprinde pe toți o letargie mult mai periculoasă.

Vorbește cu Cavendish și cu Otto, iar ei sunt de acord că oamenii trebuie împărțiți în două schimburi oarecum egale și că în fiecare dimineață, cât le va îngădui vremea, unul dintre schimburi va lua puștile și va urca pe stânci să vâneze ca să aibă ce mânca, iar celălalt va rămâne cel puțin o oră afară din cort și se va plimba în sus și-n jos pe țărm, ca să-și păstreze forțele. Când sunt înștiințați, oamenii nu arată pic de entuziasm pentru plan. Nu par îngrijorați când Sumner îi lămurește că, dacă rămân nemișcați și apatici, o să li se îngroașe și o să li se închege sângele în vene, iar măruntaiele o să li se fleșcăiască și, în cele din urmă, o să cedeze. Morocănoși, se dau pe brazdă abia când zbiară Cavendish la ei și-i amenință că le reduce și mai mult rațiile dacă nu se supun.

Odată pornită, vânătoarea zilnică aduce puține lucruri comestibile – câteva păsărele, din când în când o vulpe –, iar oamenilor le displace profund plimbatul în sus și-n jos. După mai puțin de o lună, aceste obișnuințe spartane sunt întrerupte de două zile de ninsoare piezișă necontenită și vânturi puternice strivitoare. Pe urmă, peste tot în jurul taberei se ridică nămeți de cinci picioare, iar temperatura a scăzut așa de mult, că e dureros să

tragi aer în piept. Oamenii refuză să mai vâneze sau să se plimbe în asemenea condiții, iar Cavendish, când se aventurează singur afară, în ciuda lor, se întoarce după o oră, cu mâna goală, extenuat și degerat. În noaptea aceea se apucă să dezmembreze a doua barcă, pentru lemne de foc, și, cum frigul aspru persistă și se înteține, ard tot mai multe în fiecare zi, până când Cavendish e obligat să preia controlul asupra rezervei rămase și s-o raționalizeze. Focul deja insuficient devine, în cea mai mare parte a zilei, doar un pic mai mult decât o grămăjoară de tăciuni care licăresc slab. Pe partea dinăuntru a cortului se depune o poighiță de gheață și chiar și aerul pare cleios și înghețat. Toată noaptea, înfășurați în straturi de lână, flanelă și haine impermeabile, înghesuiți unii într-alții ca victimele unui masacru neașteptat, oamenii tremură îngrozitor și se trezesc tresărind din somn.

Înainte să vadă sania, aud lătratul înfrigurat al câinilor. Sumner crede întâi că visează despre Castlebar și vestita haită de copoi a lui Michael Duigan, gonind iepurii, dar când ceilalți încep să se scoale și să mormăie, își dă seama că trebuie să-l fi auzit și ei. Își înfășoară strâns un fular în jurul capului și feței și se strecoară afară. Privind spre vest, zărește doi inuiți venind la pas peste gheața mării, cu câinii lor vârgați risipiți în evantai înainte, cu biciul din piele neargăsită, ca o antenă, pocnind ușor și fluturând în aerul înghețat. Cavendish se repede afară din cort, apoi și Otto și restul oamenilor.

Privesc sania cum se apropie încet, devenind tot mai solidă și mai reală. Când ajunge la ei, Cavendish iese în față și le cere inuiților de mâncare.

— Carne, spune el tare, pește.

Face, cu degetele și gura, niște semne stângace care imită mâncatul.

— Foame, spune el, arătând întâi spre pântecul lui și apoi spre ale celorlalți.

Inuiții se uită la el și rânjesc. Amândoi sunt scunzi și oacheși. Au fețe teșite, de țigani, iar părul negru, șlinos, lăsat pe spate le ajunge până la umeri. Hainele cu glugă și cizmele sunt cusute din piele de karibu netăbăcită, iar nădragii, din blană de urs. Fac semn în spate, spre sania încărcată. Câinii latră ca nebunii de jur împrejur.

— Schimb, spun ei.

Cavendish dă din cap.

— Arătați-mi, zice el.

Inuiții desfac legăturile de pe sanie și-i arată o focă întreagă înghețată și ceva care seamănă cu partea din spate a unei morse. Cavendish îl cheamă pe Otto și cei doi se sfătuiesc puțin. Otto se duce înapoi în cort și vine cu două cuțite de grăsime și un topor. Eschimoșii le cercetează cu atenție. Dau înapoi toporul, dar păstrează ambele cuțite. Îi arată lui Cavendish un cap de harpon ivoriu și niște figurine din saponit, dar el face semn că nu le vrea.

— Nu vrem decât mâncare, spune el.

Cad de acord să schimbe carnea de focă înghețată pe cele două cuțite și o bucată de saulă de harpon.

Cavendish îi dă carnea lui Otto, care o duce în cort, o ciopârțește cu toporul și pune bucățile pe jar. Acestea sfârâie o clipă și apoi, după câteva minute, încep să se frigă și să scoată fum. În vreme ce oamenii așteaptă nerăbdători să mănânce, inuiții își priponesc câinii și îi hrănesc. Sumner îi aude afară, râzând și sporovăind în limba lor pestriță și sacadată.

— Dacă ne dau foci, îi spune lui Cavendish, putem să rezistăm până în primăvară. Putem să mâncăm carnea și să ardem grăsimea.

Cavendish încuviințează.

— Mda, spune el. Trebuie să am o vorbă cu nemernicii ăștia de băștinași. Trebuie să fac o învoială bună. Problema e că știu că suntem deja în belea. Ascultă-i cum vorbesc afară și glumesc între ei.

— Crezi că ne-ar lăsa să murim de foame?

Cavendish pufnește.

— Ar face-o bucuroși, răspunde el. Niște nemernici păgâni ca ei nu-s împovărați de valorile creștine, cum suntem noi. Dacă nu le place ce avem de oferit, o să plece la fel de repede cum au venit.

— Oferă-le puștile, sugerează Sumner. 10 foci moarte pentru fiecare pușcă. Trei puști înseamnă 30 de foci. Putem supraviețui așa.

Cavendish se gândește o clipă, apoi dă din cap.

— O să le zic 12, spune el, 12 pentru o pușcă. Deși mă îndoiesc sincer că jigodiile astea sălbatice pot să numere așa de mult.

După ce-au mâncat, Cavendish iese din nou afară, iar Sumner merge cu el. Le întinde inuiților una dintre puști, apoi arată spre cort și se preface că mănâncă.

Eschimoșii cercetează pușca, o cântăresc, se uită atent de-a lungul țevii. Cavendish încarcă un cartuș și-l lasă pe cel mai bătrân să tragă cu ea.

— I-o armă al dracului de bună, zice.

Inuiții vorbesc o vreme între ei, apoi cercetează din nou pușca pe îndelete. Când termină, Cavendish se apleacă și face 12 semne scurte în zăpadă. Arată spre pușcă, apoi spre semne și apoi spre cort. Se preface iar că mănâncă.

O clipă, inuiții nu spun nimic. Unul din ei bagă mâna în buzunar, scoate o pipă, o umple și o aprinde. Celălalt zâmbește scurt, spune ceva, apoi se apleacă și șterge șase dintre semne.

Cavendish strânge din buze, scutură din cap și reface cele șase semne.

— N-o să mă las jecmănit de nici un nenorocit de eschimos, îi zice el lui Sumner.

Inuiții par nemulțumiți. Unul din ei se încruntă, îi spune ceva lui Cavendish și șterge iar cu vârful cizmei aceleași șase semne, apoi încă unul.

— Rahat, șoptește Sumner.

Cavendish râde disprețuitor.

— Doar cinci, zice el. Cinci amărâte de foci pentru o pușcă. Chiar arăt a tâmpit?

— Dacă pleacă, o să murim de foame, îi amintește Sumner.

— O să rezistăm și fără ei, răspunde celălalt.

— Nu, la naiba, n-o să rezistăm.

Eschimoșii se uită la ei cu nepăsare, arată spre cele cinci semne de pe jos, apoi întind pușca, parcă pregătiți s-o dea înapoi. Cavendish se uită hotărât la pușcă, dar nu întinde mâna după ea. Clatină din cap și scuipă.

— Ai naibii pungași de cioroi de gheață, spune el.

Eschimoșii își ridică un adăpost de zăpadă la nici 50 de yarzi de cort, pe urmă se urcă în sanie și pleacă pe gheață să vâneze. Când se întorc, e întuneric. Cerul negru e spuzit de stele și, peste hăul lui pestriț, se așterne aurora boreală, se trage înapoi, se deschide iar ca un stol de grauri imens și multicolor. Drax, încă încătușat, dar nepăzit acum, când sunt practic toți întemnițați de calamitatea comună, îi privește cum își descarcă prada. Ascultă mârâitul gutural al vorbirii lor de oameni ai cavernelor, adulmecă și apoi simte, chiar și prin aerul înghețat, duhoarea acră a carcasei vârstate cu grăsime. Îi cântărește din priviri o vreme – înălțimea, greutatea, viteza și rostul feluritelor lor mișcări – și se îndreaptă spre ei, zornăind în mers.

— Aveți două grăsune aici, spune arătând spre cele două foci moarte. Pot să v-ajut să le căsăpiți, dacă vreți.

Deși au fost la vânătoare toată ziua, cei doi par la fel de odihniți și vioi ca înainte. Se uită la el o clipă, apoi fac semn spre lanțurile lui și râd. Drax râde cu ei, pe urmă își zornăie lanțurile și râde iar.

— Ticăloşii de colo n-au încredere în mine, vedeţi voi, zice. Cred că sunt periculos.

Se strâmbă, umflând obrajii şi făcând o faţă de pocitanie, apoi sfâşie aerul cu unghiile ca să ilustreze ce vrea să spună. Inuiţii râd şi mai tare. Drax se apleacă şi apucă de coadă una dintre focile moarte.

— Hai s-o căsăpesc pe asta, zice el din nou, prefăcându-se că taie foca de-a lungul burţii. Pot fără probleme.

Inuiţii scutură din cap şi-l alungă. Cel mai bătrân ia un cuţit, se apleacă şi spintecă rapid cele două foci, scoţându-le maţele. Lasă măruntaiele pestriţe, purpurii, roz şi cenuşii, să aburească într-o grămadă pe zăpadă, apoi separă grăsimea de carne. Drax îi urmăreşte. Adulmecă mirosul înţepător şi metalic de sânge al măruntaielor şi simte cum i se strânge saliva în gură.

— Le duc eu de-aici, dacă vreţi, spune el.

Cei doi bărbaţi tot nu-l bagă în seamă. Cel mai tânăr duce carnea şi grăsimea la cort şi i le dă lui Cavendish. Cel mai bătrân începe să răscolească grămezile de măruntaie cu lama. Găseşte unul dintre ficaţi, taie o bucată zdravănă şi o mănâncă crudă.

— Iisuse Hristoase! strigă Drax. N-am mai văzut aşa ceva până acu. Am văzut multe, da' aşa ceva n-am mai văzut.

Bărbatul ridică privirea spre harponier şi rânjeşte. Are dinţii şi buzele roşii de sânge de focă. Taie încă o bucată din ficatul crud şi i-o oferă. Drax se gândeşte o clipă, apoi o ia.

— Am mâncat şi mai prost la vremea mea, spune el. Mult mai prost.

Mestecă o dată, apoi o înghite şi zâmbeşte. Eschimosul mai bătrân îi întoarce zâmbetul şi râde. Când cel mai tânăr se înapoiază de la cort, discută o vreme, apoi îi fac semn lui Drax să se apropie. Bătrânul se întinde spre grămada de măruntaie şi scoate un ochi. Îi străpunge pielița cu vârful cuțitului şi suge zeama gelatinoasă dinăuntru. Se uită la Drax şi rânjeşc amândoi.

— Asta nu mă deranjează deloc, spune el. Am mai mâncat ochi înainte, un ochi i-uşor de înghiţit.

Bătrânul mai găseşte un ochi, îl străpunge ca şi pe celălalt şi i-l dă lui Drax. El suge zeama, apoi pune restul în gură şi-l înghite. Eschimoşii încep să chicotească frenetic. Drax deschide larg gura şi scoate limba, ca să arate că a înghiţit ochiul.

— O să-nfulec orice-mi daţi, zice el, absolut orice – creieri, fudulii, copite. Nu fac nazuri, vedeţi.

Inuitul bătrân arată iar spre lanţurile lui, mârâie şi sfâşie aerul cu mâinile.

— Mda, spune Drax. Mda, cam aşa stau lucrurile, chiar aşa.

În noaptea aceea, eschimoşii îşi hrănesc câinii cu resturile de carne râncedă de morsă, îi leagă de ţăruş din os de balenă bătuţi în prundiş, apoi se târăsc în adăpostul de zăpadă şi se duc la culcare. A doua zi pleacă din nou dimineaţă devreme, dar se întorc la

lăsarea întunericului fără nici o focă după toată truda. A doua zi ninge prea tare ca să vâneze și rămân în adăpostul de zăpadă. Drax șontâcăie prin viscol și se duce să-i viziteze, trecând pe lângă dâmburile risipite de câini încovrigați. Le dă fiecăruia câte un pic de tutun și le pune întrebări. Când nu-l înțeleg, repetă mai tare ce-a spus și face semne. Drept răspuns, ei arată cu mâna, râd și desenează modele în aer sau pe fața din piele de ren netăbăcită a sacilor de dormit. Din când în când, taie câte o bucată de ficat de focă înghețat și-l rod ca pe lemn-dulce.

Sunt momente de tăcere și momente în care inuiții vorbesc între ei de parcă Drax nici n-ar fi acolo. Îi privește și ascultă ce spun și, după o vreme, înțelege ce are de făcut mai departe. Nu-i o hotărâre, ci mai degrabă o revelație lină. Simte cum i se dezvăluie treptat viitorul. Îi ghicește parfumul ispititor în aerul arctic, așa cum un câine adulmecă o cățea în călduri.

Când viscolul se potolește, eschimoșii pleacă iar să vâneze foci. Ucid o focă în prima zi și încă două în următoarea. Când aduc ultimul animal tranșat, cum fusese vorba, Cavendish le arată a doua pușcă. Face încă cinci semne în zăpadă, dar inuiții scutură din cap și arată în direcția de unde au venit.

— Vor să se întoarcă acasă, spune Sumner.

Stau cu toții în fața cortului; cerul e strălucitor și senin, însă aerul din jur e tăios. Sumner îi simte asprimea uscându-i fața și ochii.

— Nu pot să se întoarcă, zice Cavendish.

Arată din nou spre pământ și le flutură pușca pe sub nas.

Cel mai bătrân face semn spre pușca pe care o are deja, apoi iar spre vest.

— *Utterpok*[1], spune el. Nu schimb.

Cavendish clatină din cap și înjură încet.

— Avem acum destulă carne și grăsime pentru o lună, zice Sumner. Dacă se întorc înainte să se termine proviziile, putem supraviețui.

— Dacă lepădătura asta bătrână pleacă, trebuie să rămână celălalt cu noi, spune Cavendish. Dacă pleacă împreună, nu putem fi siguri că se mai întorc vreodată.

— Nu-i amenințа, îl previne Sumner. Dacă stăru prea mult, sigur o să plece.

— Or avea ei o pușcă, dar încă n-au gloanțe sau praf de pușcă pentru ea, răspunde Cavendish. Așa că pot să le amenințе cum vreau pe lepădăturile astea, daca așa am chef.

Arată spre bărbatul mai tânăr și apoi spre adăpostul de zăpadă.

— *El* stă aici, spune. *Tu* – face semn spre bărbatul mai bătrân, apoi spre vest – poți să te cari dacă vrei.

Eschimoșii scutură din cap și zâmbesc cu milă, de parcă înțeleg sugestia, dar li se pare și prostească, și cam jenantă.

— Nu schimb, repetă încet cel mai bătrân. *Utterpok*.

1. Înapoi (eschimosă).

Fără teamă, chiar amuzați, se mai uită un pic la Cavendish, pe urmă se întorc și pornesc spre sanie. Câinii legați se ridică din gropile săpate în zăpadă și încep să latre și să urle când se apropie bărbații. Cavendish bagă mâna în buzunar după un cartuș.

— Crezi că dacă-i omori îi faci să se răzgândească? întreabă Sumner. Atât te duce capul?

— Încă nu omor pe nimeni, doar țintesc ca să atrag mai bine atenția, nimic mai mult.

— Stai puțin, spune el. Lasă arma jos.

Eschimoșii încarcă deja sania, rulându-și sacii de dormit și legându-i de cadrul de lemn cu niște curele din piele de morsă. Când Sumner vine spre ei, nu se obosesc să ridice privirea.

— Am ceva pentru voi, spune el. Uite.

Întinde mâna înmănușată și le arată inelul de aur furat pe care-l poartă la el, în buzunarul închis al vestei, din ziua când a fost prins Drax.

Bătrânul ridică privirea, se oprește din ce făcea și îl atinge pe tânăr pe umăr.

— Ce să facă unii ca ei cu aur și pietre prețioase? întreabă Cavendish. Dacă nu-l poți mânca sau arde sau fute, nu-i de prea mare folos aici, mi se pare mie.

— Pot face schimb cu alți vânători de balene, spune Sumner. Nu-s așa de proști.

Cei doi bărbați se apropie. Bătrânul ia inelul de pe mănușa de lână neagră a lui Sumner și-l cercetează cu atenție. Medicul îl urmărește.

— Dacă rămâi aici, îi spune el tânărului, arătând cu mâna, inelul e al tău.

Cei doi bărbați vorbesc între ei. Cel mai tânăr ia inelul, îl adulmecă, apoi îl linge de două ori. Cavendish râde.

— Al naibii neghiob, crede că-i făcut din marțipan, zice el.

Bătrânul își duce palma la pieptul hainei cu glugă, apoi arată spre vest. Sumner dă din cap.

— Tu poți să pleci, spune, dar ăsta rămâne cu noi.

Eschimoșii se mai uită la inel o vreme, răsucindu-l de câteva ori și râcâind cu unghiile lor înnegrite pietrele strălucitoare. În lumina arctică tulbure, decolorată și uniformă, în mijlocul întinderii înconjurătoare de zăpadă și gheață, pare ceva nepământean, un lucru închipuit sau visat mai degrabă decât șlefuit și modelat de mâna omului.

— Dac-au fost la bordul vreunei baleniere să facă negoț, poa' să mai fi văzut monede și ceasuri, zice Cavendish, da' niciodată ceva așa de frumos.

— Face cinci pușți sau mai mult, le spune Sumner, ridicând degetele și arătând.

— 10 sau mai mult, zice Cavendish.

Cel mai bătrân se uită la ei și dă din cap. Îi întinde inelul celui mai tânăr, care zâmbește și-l vâră în încâlceala îmblănită a nădragilor. Se îndepărtează și încep să descarce sania. Când se întoarce spre cort, Sumner simte o ușurare derutantă, un spațiu lăuntric neașteptat și nelămurit, ca o adâncitură sau o umflătură, unde era, dar nu mai e, inelul.

Mai târziu, când în jurul taberei s-a lăsat întunericul, după ce şi-au mâncat cina obişnuită din carne de focă pe jumătate pârlită şi pesmeţi unşi cu grăsime, Drax ridică mâna ca să-i atragă atenţia lui Cavendish şi-i face semn să vină până acolo. Stă jos, la o parte de ceilalţi, într-un colţ întunecat şi îngheţat al cortului, departe de foc. E înfăşurat într-o pătură aspră şi îşi omoară timpul cioplind într-o bucată de colţ de morsă o imagine simplă a Britanniei triumfătoare. Cum n-are voie să folosească un briceag, cioplește cu un cui de fier ascuţit.

Cavendish oftează şi se lasă pe podeaua acoperită de cuverturi.

— Ce mai e acum? întreabă.

Drax continuă să râcâie o vreme, apoi se întoarce să se uite la el.

— Ţii minte prilejul de care-am vorbit înainte, spune el. Prilejul ăla despre care credeam amândoi că s-ar putea să nu se ivească niciodată. Îl ţii minte?

Cavendish dă din cap fără tragere de inimă.

— Îl ţin minte destul de bine, spune el.

— Atunci, cre' că ai cam ghici ce-o să-ţi zic.

— Prilejul ăla nu s-a ivit, răspunde Cavendish. N-are cum. Nu aici, în nenorocita asta de pustietate îngheţată.

— Totuşi, s-a ivit, Michael.

— Pe dracu'.

— Când pleacă în zori, eschimosu' o să mă ia cu el pe sanie. Totu-i stabilit între noi. Nu-mi trebuie de la

tine decât o pilă să tai lanțurile astea și o privire aruncată în partea ailaltă.

Cavendish pufnește.

— Mai bine trăiești ca un eschimos decât să atârni în streang ca un englez cinstit, așa-i?

— O să iernez cu ei dacă mă lasă și, când vine primăvara, o să caut o corabie.

— O corabie care să meargă unde?

— La New Bedford, Sevastopol. N-o să mai vezi nici urmă de mine vreodată. Măcar atâta promit.

— Acum suntem cu toții prinși aici. De ce să te ajut doar pe tine să scapi?

— Nu mă ții în viață decât ca să fiu spânzurat mai încolo. Ce rost sau logică are? Lasă-mă să-mi încerc norocul cu inuiții. Ticăloșii ăștia sălbatici s-ar putea să vâre o lance în mine, dar oricum nu-i nimeni aici care să-mi plângă prea tare moartea.

— Sunt vânător de balene, nu un nenorocit de temnicer, zice Cavendish. Asta cam așa-i.

Drax dă din cap.

— Gândește-te, spune el. Ar fi o gură mai puțin de hrănit și știi al naibii de bine că nu-i mâncare de prisos pe-aici la vremea asta. Când te întorci în Anglia, n-o să fii învinovățit, iar tu și Baxter puteți să vă vedeți de treabă fără să vă fac eu probleme.

Cavendish se uită la el.

— Ești un nemernic înrăit, spurcat și intrigant, Henry, spune el, și cre' c-așa ai fost tot timpu'.

Drax ridică din umeri.

— Oi fi, răspunde el. Da' dacă-s cum zici, de ce-ai vrea un asemenea monstru aşa de aproape printre voi, când ai ocazia lăsată de la Dumnezeu să-i faci scăpat?

Cavendish se ridică brusc şi se îndepărtează. Drax se întoarce la cioplitul lui. Afară e întuneric şi flacăra opaiţului e plăpândă şi pâlpâitoare. Abia dacă vede ce face, dar, pe măsură ce lucrează, pipăie cu degetele liniile nu prea adânci ale gravurii, aşa cum ar pipăi un orb, şi îşi închipuie imaginile măreţe şi patriotice pe care le vor alcătui când o să termine. Cavendish se întoarce în scurt timp şi se ghemuieşte lângă el, parcă vrând să-i privească opera de aproape.

— N-o poţi folosi în cort, spune el, arătându-i pila, apoi împingând-o sub cutele păturii lui Drax. Ceilalţi ar auzi fără îndoială.

Drax încuviinţează şi zâmbeşte.

— Carnea aia de focă nu-mi prieşte neam, zice el. Cre' c-o să tot ies peste noapte să mă cac.

Cavendish dă din cap. Stă ghemuit, punând o mână jos ca să-şi ţină echilibrul.

— Mă gândii, zice el.

— Mda?

— Dacă vin şi eu cu tine când pleci?

Drax pufneşte şi scutură din cap.

— E mai sigur aici.

— Nu putem ieşi toţi teferi din iarnă. 10 oameni? N-avem cum.

— S-ar putea să moară unul sau doi, dar aş zice că n-o să fii printre ei.

— Mai degrabă mi-aș încerca norocul cu eschimoșii, ca tine.

Drax scutură iar din cap.

— Nu-i ăsta târgul pe care l-am făcut. E doar pentru mine.

— Atunci, o să fac și eu un târg, de ce nu?

Drax răsucește în mână colțul de morsă și îi pipăie crestăturile cu degetul mare.

— E mai bine să rămâi, spune iar.

— Nu, o să vin și eu, zice Cavendish. Și pila aia o să-mi deschidă calea.

Drax se gândește o clipă, apoi vâră mâna sub pătură și atinge muchiile aspre ale pilei, îi pipăie șănțulețele înguste, ca suprafața rece a unei limbi metalice.

— Mereu ai fost un nemernic nerușinat și fanfaron, Michael, spune el.

Cavendish zâmbește afectat și își trece nerăbdător mâna prin barbă.

— Ți-ai zis că mă ai la mână, răspunde el. Dar n-o să țină. Nu rămân aici să mor cu ăștia. Am planuri mai mari.

Afară e așa de frig, că Drax nu poate pili la cătușe decât 20 de minute odată înainte să înceapă să nu-și mai simtă mâinile și picioarele. Are nevoie de patru ieșiri separate, de-a lungul nopții, ca să se elibereze. De fiecare dată când iese din cort, pășește cu grijă prin peisajul cu dâmburi de trupuri adormite și, de fiecare dată când se întoarce, înghețat și dârdâind, cu hainele bocnă, face la fel. Oamenii gem și înjură când îi lovește.

dar nimeni nu deschide ochii să se uite, în afară de Cavendish, care-l urmăreşte atent.

Eliberat de lanţuri, se simte dintr-odată mai mare şi mai tânăr ca înainte. De parcă, din clipa în care l-a ucis pe Brownlee, a fost adormit, iar acum e în sfârşit din nou treaz. Nu se teme de viitor, nu-i simte deloc forţa sau înţelesul. Fiecare clipă nouă e doar o poartă prin care trece, o deschizătură pe care o face prin el însuşi. Îi şopteşte lui Cavendish să se pregătească şi să aştepte până fluieră. Îşi leagă hainele cu o funie, îndeasă legătura sub braţ, apoi dă drumul pilei în buzunarul hainei şi se îndreaptă spre adăpostul de zăpadă. Luna e în înaltul cerului şi păleşte. Lumina ei slabă schimbă albul vastului peisaj înzăpezit într-un terci de ovăz. Aerul aspru din jur e înviorător şi lipsit de orice miros. Câinii dorm; sania e încărcată. Se lasă în mâini şi genunchi şi se târăşte în adăpostul de zăpadă. E întuneric beznă, dar le simte oricum mirosul – cel mai tânăr, în stânga, cel mai bătrân, în dreapta – şi îi aude răsuflând uşor. E surprins că nu se trezesc, că nu-i alertează fie şi simpla lui prezenţă. Aşteaptă o clipă, încercând să-şi dea seama unde le sunt capetele şi cum stau culcaţi. Observă că aici e mai cald decât în cort. Atmosfera e închisă şi unsuroasă. Se întinde încet, cu grijă, şi atinge cu buricele degetelor unul din sacii de dormit; apasă foarte uşor şi îi răspunde un geamăt. Duce mâna la buzunar şi scoate pila. Are vreun picior lungime şi vreun inch lăţime, iar unul dintre capete e ascuţit. Nu-i foarte tăios, însă e destul de lung pentru ce are

el de gând, și crede că o să se descurce. Strânge capătul pilei în pumn și se apleacă înainte. Vede acum contururile vagi ale bărbaților – un negru mai închis decât pereții întunecați ai adăpostul de zăpadă. Adulmecă o dată, pregătindu-se, apoi se întinde și-l scuturâ pe bătrân ca să-l trezească. Bărbatul mormăie și mijește ochii. Se sprijină într-un cot și deschide gura să vorbească.

Ținând pila cu ambele mâini, Drax înfige capătul ascuțit în gâtul bărbatului, chiar sub ureche; simte cum țâșnește sângele fierbinte și se aude un zgomot, ceva între gâlgâit și gâfâit. Scoate pila, apoi o înfige din nou repede, puțin mai jos de data asta. Când se mișcă și bărbatul mai tânăr, trezit de zgomot, Drax se întoarce, îl pocnește de două ori ca să-l facă să tacă, apoi începe să-l strângă de gât. Fiind uscățiv de fel și înfășurat într-un sac de dormit îngust și strâmt, nu prea reușește să se lupte și e sugrumat înainte să moară bătrânul. Drax îi trage pe amândoi din saci, apoi îi scoate bătrânului haina cu glugă, o despică într-o parte și o trage pe el. Pipăie în jur după cuțitele de grăsime și după pușcă, apoi se târăște afară.

Nici un zgomot, nici o mișcare, nici un semn că vreunul dintre cei din cort ar fi auzit ceva. Se duce la sanie și ia hamurile din piele de ren. Trezește câinii unul câte unul și îi înhamă. Se târăște iar în adăpostul de zăpadă, scoate cizmele, nădragii și mănușile bărbaților morți și le îndeasă într-unul din sacii de dormit. Când iese, îl vede pe Cavendish stând lângă sanie. Ridică mâna dreaptă și se apropie de el.

— Nu te-am fluierat încă, îi spune Drax.

— Nici n-aşteptam vreun nenorocit de fluierat.

Drax se uită la el şi dă din cap.

— Lucrurile s-au schimbat. Trebuie să-ţi arăt ceva.

— Ce să-mi arăţi?

Drax lasă sacul de dormit în zăpadă, îl desface şi arată înăuntrul lui.

— Ia uite aici, zice el. Spune-mi ce vezi.

Cavendish se opreşte, clatină din cap, apoi face un pas înainte şi se apleacă să se uite în sac. Drax se dă la o parte, îl apucă de moţ, îi trage bărbia în sus şi îi taie beregata dintr-o singură lovitură cu cuţitul de grăsime. Cavendish, amuţit dintr-odată, se prinde cu mâinile de gâtul spintecat, sperând parcă să astupe gaura, şi cade în genunchi în zăpadă. Se târăşte înainte câteva clipe, ca un penitent olog, smucindu-se, scrâşnind şi împroşcând sânge din rana lui imposibilă, apoi se răstoarnă, se zbate ca un peşte prins în cârlig care se sufocă în aer şi nu se mai mişcă deloc. Drax îl întoarce şi începe să cotrobăie prin buzunarele mantalei lui Brownlee.

— Asta n-o fo' ideea mea, Michael, îi spune el. Asta o fo' numa a ta.

20

Încă e pe jumătate întuneric când găsesc cadavrul secundului, cu brațele și picioarele rășchirate în zăpadă, înghețat bocnă, cu gâtul spintecat, îmbibat și împroșcat cu sânge. Bănuiesc că l-au ucis eschimoșii, până își dau seama că și cei doi sunt morți și abia atunci observă că Drax lipsește. Când se lămuresc ce s-a întâmplat, rămân năuciți, incapabili să contemple lumea sugerată de astfel de fapte. Privesc în jos la Cavendish, mort și acoperit de chiciură, de parcă se așteaptă să le vorbească din nou, să le ofere o ultimă părere incredibilă despre propria moarte.

În mai puțin de-o oră, sub îndrumarea lui Otto, îl îngroapă pe Cavendish într-un șanț nu prea adânc, săpat la capătul promontoriului, acoperindu-i trupul cu lespezi și pietre desprinse din stâncă. Fiindcă inuiții sunt păgâni, iar ritualurile lor funerare le sunt, prin urmare, puțin cunoscute, lasă cadavrele așa cum le-au găsit, astupând doar intrarea în adăpostul de zăpadă și prăvălind acoperișul și pereții peste ei, ca să încropească un mausoleu primitiv și vremelnic. După ce termină treaba, Otto îi cheamă pe toți în cort și propune să se

roage împreună pentru mila Domnului în primejdia în care se află și pentru sufletele celor morți de curând. Câțiva îngenunchează și își pleacă evlavioși capetele, alții se întind cât sunt de lungi sau se așază cu picioarele încrucișate, căscând și pigulindu-se ca niște maimuțe. Otto închide ochii și ridică bărbia.

— O, Doamne Dumnezeule, începe el, ajută-ne să-ți înțelegem rosturile și vrerea. Păzește-ne acum de păcatul greu al deznădejdii.

În timp ce vorbește, în mijlocul cortului încă arde un opaiț cu grăsime de balenă. Din el se ridică un fuior de fum negru, iar zăpada topită picură de pe pânza de cort acolo unde căldura a ajuns la stratul de gheață mai gros de jumătate de inch.

— Nu ne lăsa să cădem în păcat, continuă Otto, ci dă-ne credință în lucrarea providenței tale, chiar și în aceste vremuri de tulburare și suferință. Să ne aducem aminte că iubirea ta a zidit această lume și ea o susține încă în orice clipă.

Webster, fierarul, tușește tare, apoi scoate capul din cort și scuipă în zăpadă. McKendrick, care stă în genunchi și tremură, începe să plângă încet, la fel și bucătarul și unul dintre marinarii din Shetland. Sumner, amețit și îngrețoșat din cauza unui amestec de spaimă și foame, încearcă să se concentreze asupra problemei cătușelor. Cum Drax nu putea să comită trei crime cu încheieturile mâinilor și gleznele înlănțuite, trebuie să se fi eliberat înainte, se gândește el, însă cum o fi reușit?

L-au ajutat inuiții? Sau Cavendish? De ce să-și fi dorit cineva să ajute un om ca Drax să scape? Și, dacă l-au ajutat, de ce au sfârșit toți trei morți?

— Păzește și îndrumă sufletele celor care tocmai au murit, spune Otto. Apără-i în pribegia prin celelalte tărâmuri de timp și spațiu. Și ajută-ne să ne amintim mereu că suntem parte din taina ta mai mare, că nu lipsești nicicând, că și de nu izbutim să te vedem, sau luăm din greșeală prezența ta drept ceva neînsemnat, tu ești mereu cu noi. Mulțumesc, Doamne. Amin.

„Amin"-urile celorlalți ajung la el într-un cor aspru, mormăit. Otto deschide ochii și se uită în jur, parcă surprins de locul în care se află. Le propune să cânte un imn, dar, înainte să înceapă, e întrerupt de Webster. Fierarul pare furios. Ochii lui întunecați sunt plini de o înflăcărare înverșunată.

— L-am avut pe Necuratul printre noi, strigă el. Necuratul însuși. I-am văzut chiar acum urma în zăpadă. Copita despicată, semnul Satanei. Am văzut-o limpede ca lumina zilei.

— Am văzut-o și eu, întărește McKendrick. Ca urmele de porc sau capră, atâta doar că-n văgăuna asta părăsită nu trăiesc porci sau capre.

— Nu există asemenea urme, spune Otto, nici un fel de semne, în afară de cele lăsate de câini. Singurul diavol e cel din noi. Răul înseamnă să întorci spatele binelui.

Webster scutură din cap.

— Drax ăla e Satana întrupată, îl contrazice el. Nu-i om ca tine sau ca mine, doar arată așa când vrea el.

— Henry Drax nu e Diavolul, spune Otto răbdător, de parcă ar corecta o confuzie elementară. E un suflet chinuit. L-am văzut în visele mele. I-am vorbit acolo de multe ori.

— Afară-s trei oameni morți pe care i-aș pune în balanță cu nenorocitele tale de vise, răspunde Webster.

— Orice-ar fi, s-a dus acum, spune Otto.

— Mda, dar unde s-a dus? Și cine zice că n-o să se întoarcă numaidecât?

Otto clatină din cap.

— N-o să se întoarcă aici. De ce s-ar întoarce?

— Diavolul face cum vrea el, spune Webster. După bunul lui plac, aș zice.

Gândul că Drax s-ar putea întoarce stârnește vacarm printre oameni. Otto încearcă să-i liniștească, dar ei nu-l bagă în seamă.

— Trebuie să plecăm din locul ăsta, îi îndeamnă Webster. Putem să găsim tabăra eschimoșilor și ei ne pot duce la stația de vânătoare de balene a yankeilor de pe insula Blacklead. O să fim în siguranță acolo.

— Nu știm unde-i tabăra eschimoșilor sau cât de departe, spune Otto.

— Undeva spre vest. Dacă urmăm țărmul, o s-o găsim destul de repede.

— O să mori până ajungi acolo. O să mori înghețat, fără îndoială.

— M-am cam săturat să mă iau după judecata altora, spune Webster. Am urmat ordinele de când am plecat de la Hull şi asta ne-a adus în nenorocita de stare de plâns de-acu.

Otto se uită la Sumner, care se gândeşte o clipă.

— N-o să ai cort, îi spune el, nici blănuri sau piei de îmbrăcat. Nu sunt nici un fel de drumuri sau cărări pe-aici, nici puncte de reper pe care să le ştie vreunul dintre noi, aşa că, chiar dacă tabăra ar fi aproape, n-o s-o găseşti în veci. Poate că ai rezista o noapte afară, dar în nici un caz două.

— Ăi de vor să rămână în locul ăsta blestemat n-au decât, răspunde Webster. Da' io nu mai stau aici nici un ceas.

Se ridică şi începe să-şi strângă lucrurile. E încordat şi palid la faţă, mişcările îi sunt smucite şi furioase. Ceilalţi se uită la el, apoi se ridică şi McKendrick bucătarul şi marinarul din Shetland. Obrajii scobiţi ai lui McKendrick sunt încă uzi de lacrimi. Tot mai are vânătăi pe faţă şi pe gât, de când a stat în cală. Bucătarul tremură ca un animal în primejdie. Otto îi roagă să mai aştepte, să ia cina în cort în seara asta şi să plece în zori, dacă chiar trebuie, dar ei nu-l bagă în seamă. Când stăruie, ridică pumnii la el, iar Webster jură că va doborî pe oricine încearcă să le stea în cale.

Cei patru pleacă la scurt timp după aceea, fără ceremonie sau vreun bun-rămas prelungit. Sumner le împarte fiecăruia dintre ei partea cuvenită de carne de

focă înghețată, iar Otto îi dă lui Webster o pușcă și un pumn de cartușe. Își strâng scurt mâinile, însă nici una dintre părți nu încearcă să vorbească sau să îndulcească implicațiile îngrozitoare ale plecării lor. Privindu-i cum se îndepărtează, iar siluetele lor întunecate se micșorează și se pierd în întinderea albă, Sumner se întoarce spre Otto.

— Chiar dacă Henry Drax nu-i Diavolul, nici nu pot pretinde că știu ce e. Dacă a fost născocit vreun cuvânt pentru un om ca el, nu cred că l-am aflat.

— Nici n-o să-l afli, spune Otto, cel puțin nu din vreo carte scrisă de oameni. Un ins ca el nu va fi cuprins sau definit de cuvinte.

— Dar de ce altceva, atunci?

— Doar de credință.

Sumner clatină din cap și râde fără veselie.

— Ai visat că o să murim și acum visul se adevereşte, spune el. Se face tot mai frig pe zi ce trece, și avem mâncare pentru cel mult trei săptămâni și nici o speranță de ajutor sau salvare. Nemernicii ăia patru care tocmai au plecat sunt practic deja morți.

— Se mai petrec și miracole. Dacă există un mare rău, de ce nu și un mare bine?

— Semne și minuni afurisite, spune Sumner. Asta-i tot ce poți să-mi oferi?

— Nu-ți ofer absolut nimic, îi răspunde calm Otto. Nu-mi stă în putere.

Sumner clatină din nou din cap. Cei trei oameni rămași s-au retras în cort să se încălzească. E prea frig să

zăbovească mult pe-afară, însă nu poate suporta gândul de-a se întoarce la tovărășia lor mohorâtă și deznă dăjduită, așa că o apucă în schimb spre est, trece de mormântul proaspăt săpat al lui Cavendish și se îndreaptă spre golful înghețat. Gheața de pe mare a fost crăpată de vânturi, deformată și apoi înghețată la loc, într-un peisaj sfărâmat de blocuri plesnite și înclinate, fisurate și nemișcate. În depărtare se ridică munți negri, gigantici și impunători. Cerul are culoarea cuarțului lăptos. Merge până rămâne fără suflare și îi amorțesc fața și picioarele, apoi se întoarce. Vântul îi bate din față când pornește înapoi. Îl simte cum se strecoară prin straturile de îmbrăcăminte, împungându-i și înghețându-i pieptul, vintrele și coapsele. Se gândește la Webster și la ceilalți care merg spre vest și îl cuprinde dintr-odată greața, se simte mizerabil. Se oprește, geme, apoi se apleacă și vomită pe zăpada înghețată bucăți de carne de focă pe jumătate digerate. Simte o durere ascuțită ca o suliță împungându-l în stomac și scapă fără să vrea un șiroi de rahat în pantaloni. O clipă nu mai poate răsufla deloc. Închide ochii și așteaptă, iar senzația trece. Sudoarea îi îngheață pe frunte, iar barba i s-a întărit de salivă, fiere și resturi de carne mestecată. Privește cerul încărcat de zăpadă și deschide gura larg, însă nu ies nici un sunet și nici un cuvânt și, după încă puțin, o închide la loc și pleacă în tăcere.

Împart egal rațiile neîndestulătoare ce rămân și lasă fiecare om să le gătească și să le mănânce cum și când

vrea. Veghează cu rândul să nu se stingă opaițul cu ulei capricios. Puşca rămasă stă lângă intrarea în cort, pentru oricine ar vrea să vâneze, dar, deşi trec pe lângă ea când ies să-şi facă nevoile şi când se întorc sau când aduc zăpadă s-o topească, n-o ia nimeni. Nu mai e nimeni la conducere: autoritatea lui Otto s-a dus, iar rolul de doctor al lui Sumner nu înseamnă nimic fără medicamente. Stau şi aşteaptă. Dorm şi îşi omoară timpul jucând cărţi. Îşi spun că Webster şi ceilalţi o să trimită ajutoare, sau că o să vină sigur chiar inuiţii să-i caute pe cei doi care au murit. Dar nu vine nimeni şi nimic nu se schimbă. Singura carte pe care o au e Biblia lui Otto, iar Sumner refuză să citească din ea. Nu-i poate suporta certitudinile, retorica, speranţa extrem de facilă. În schimb, recită încetişor *Iliada*. Bucăţi întregi îi revin în minte noaptea, nechemate, aproape complete, iar dimineaţa le spune vers cu vers. Când îl văd mormăind de unul singur, ceilalţi bănuiesc că rosteşte o rugăciune iar el nu încearcă să-i lumineze, pentru că ăsta este lucrul cel mai apropiat de o rugăciune sinceră la care o să ajungă probabil vreodată.

La o săptămână după plecarea lui Webster şi a celorlalţi, în golf izbucneşte o furtună violentă, iar cortul este smuls din ancore şi sfâşiat de-a lungul unei cusături. Petrec o noapte mizerabilă, în care îngheaţă până în măduva oaselor, înghesuiţi unii într-alţii, ţinând de zdrenţele care atârnă şi fâlfâie, iar dimineaţă, când vremea se îndreaptă, se apucă ursuzi să facă ce reparaţii pot. Cu briceagul lui, Otto taie şi sfredeleşte nişte ace

grosolane din os de focă, le împarte oamenilor, apoi se apucă să tragă fire de țesătură din marginile destrămate ale uneia dintre pături. Sumner, înghețat și buimac din cauza lipsei de somn, pleacă să caute pietre potrivite ca să ancoreze din nou marginile cortului. Vântul e aspru și vijelios, iar pe alocuri trebuie să înoate prin nămeți care-i ajung până la coapse. Când trece pe lângă capul promontoriului, cu gheața neregulată întinzându-se dinainte și cu vântul spulberând cristale de gheață de pe vârfurile ascuțite, observă că mormântul lui Cavendish e groaznic de răvășit. Pietrele de deasupra au fost împrăștiate, iar cadavrul a fost pe jumătate mâncat de animale. N-a mai rămas decât un talmeș-balmeș grotesc și însângerat de oase, tendoane și măruntaie. În jur sunt risipite la întâmplare bucăți din izmenele sfâșiate. Piciorul drept, mâncat deasupra gleznei, dar cu degetele întregi, zace într-o parte. Capul lipsește. Sumner se apropie și se lasă încet pe vine. Scoate cuțitul din buzunar și ridică o coastă din grămada înghețată. O împunge și o cercetează atent o vreme, îi atinge cu vârful degetului capătul rupt, apoi privește în depărtările albe.

Când se întoarce în cort, îl ia deoparte pe Otto și-i spune ce a văzut. Discută o vreme, Sumner arată cu mâna, Otto își face cruce, apoi se duc unde fusese adăpostul de zăpadă și încep să sape cu mâinile goale în dărâmăturile întărite. Când ajung la cadavrele țepene și înghețate ale celor doi inuiți, le scot de-acolo și le smulg resturile de lenjerie din piele de focă. Ridicând

trupurile de călcâie, ca pe niște roabe, le trag mai departe de cort. Când socotesc că distanța și unghiul sunt potrivite, le lasă iar jos. Gâfâie din cauza efortului, iar din capete și fețe li se ridică aburi. Mai stau puțin de vorbă și apoi se întorc la cortul gata să cadă. Sumner încarcă pușca, apoi le explică și celorlalți că prin preajmă e un urs flămând, iar eschimoșii morți sunt momeală pentru el.

— E destulă carne bună pe-o fiară ca asta cât să ajungă pentru toți cinci o lună sau chiar mai bine, spune Sumner. Și putem folosi și blana să mai facem haine.

Bărbații se uită la el cu ochii goi, nepăsători, împinș dincolo de limitele lor. Când propune să împartă munca - fiecare om să ia arma câte două ore și să pândească ursul în timp ce restul se odihnesc sau repară cortul –, scuturâ din cap.

— Eschimoșii morți nu-s buni de momeală pentru-un urs, îi răspund ei, cu o siguranță care sugerează că au încercat așa ceva înainte și li s-a părut dezamăgitor. Planu' ăsta n-o să meargă.

— Ajutați-mă totuși, îi roagă el. Ce poate să strice?

Îi întorc spatele și se apucă să împartă cărțile: *una, una, una; două, două, două; trei, trei, trei.*

— N-o să meargă așa un plan caraghios, spun ei din nou, de parcă fie și numai convingerea lor sumbră le-ar oferi încurajare. Nici acum, nici altă dată.

Stă într-o parte a cortului, cu pușca încărcată la picioare și pândește printr-o gaură tăiată în pânza cenușie. O dată, în timp ce se uită, o cioară coboară și

se așază pe fruntea inuitului mai bătrân, lovește scurt cu ciocul încâlceala ca pâsla a părului său înghețat, apoi își întinde aripile, zvâcnește în sus și se îndepărtează. Sumner se gândește să tragă în ea, dar își păstrează praful de pușcă. E răbdător, plin de speranță. Sigur ursul e pe aproape. Poate că-i adormit după recentul ospăț, însă când se trezește o să-i fie iar foame. O să adulmece aerul și o să-și aducă aminte de comorile din apropiere. Când se întunecă, Sumner îi întinde pușca lui Otto. Taie un cub de vreo doi inchi din rezerva lui de carne de focă, îl înfige în vârful cuțitului și-l ține deasupra opaițului să se rumenească. Ceilalți trei, fără să se oprească din nesfârșitul lor joc de *euchre*, îl veghează atent. Când termină de mâncat, se întinde pe jos și se învelește.

După o vreme ce pare doar o clipă, Otto îl înghiontește ca să-l trezească iar. Pe partea din afară a păturii s-a strâns gheață, acolo unde s-a strecurat prin țesătură umezeala răsuflării. Otto îi spune că tot nu se vede nici urmă de urs. Sumner se târăște până la gaura din cort și se uită iar afară. Luna e în creștere, cerul boltit e spuzit de stele. Cele două cadavre zac în același loc, la vedere și culcate, ca niște gisanți siniștri ai unei dinastii de mult uitate. Sumner se sprijină în pușcă și încearcă să cheme ursul la el. Încearcă să-și imagineze sosirea lui, apariția greoaie din întuneric. Își închipuie curiozitatea, prudența ursului. Mirosul trupurilor fără viață îl trage înainte; o senzație de nefiresc, de stranietate, îl ține pe loc.

Adoarme stând în fund. Visează că pescuiește păstrăvi pe Bilberry Lough: e vară și nu poartă haină, are o pălărie de paie pe cap, deasupra și dedesubtul lui se întind cerul și apa albastre, iar lacul e mărginit de jur împrejur de ulmi și stejari. E neștiutor, fericit. Când se trezește, vede ceva mișcându-se în depărtare. Se întreabă dacă e vântul pe zăpadă sau dacă se deplasează gheața în golf, însă apoi vede ursul, de un alb imaculat în bezna cenușie. Îl privește cum se apropie de cadavre, cu pași măsurați și cu capul plecat, fără grabă sau nerăbdare. Sumner împinge încet clapa cortului cu o mână, controlează capsa, trage cocoșul și ridică arma în dreptul umărului. Ursul e înalt și masiv, dar are picioare lungi și subțiri și pântecul scofâlcit. Îl urmărește cum adulmecă cele două cadavre, apoi cum ridică laba și o pune pe pieptul bătrânului. Nu mai e nimeni treaz. Otto sforăie încet. Sumner se lasă în genunchi. Își sprijină cotul stâng pe genunchi și lasă patul armei în scobitura moale a umărului drept. Fixează cătarea și privește de-a lungul țevii. Ursul e o zdreanță albă în întunericul mai vast. Inspiră o dată, expiră, apoi trage. Glonțul ratează capul, dar nimerește umărul. Sumner înșfacă punga cu cartușe și se repede afară din cort. Zăpada e adâncă și neuniformă, și se împiedică de două ori, apoi se îndreaptă. Când ajunge la cadavre, vede o pată mare de sânge și apoi o urmă împroșcată ce duce mai departe. Ursul e la vreun sfert de milă înainte, alergând pe o parte, folosind piciorul drept din față, de parcă stângul ar fi schilodit sau amorțit. Sumner

fuge după el. E sigur că nu are cum să-i scape. Că în curând fie se va prăbuși și va muri, fie se va întoarce să lupte.

Mai departe spre est, cerul se albește ușor. În marea întunecată de nori compacți se deschid fisuri sidefii înguste; orizontul întins și plat devine cenușiu, apoi maroniu, apoi albastru. Când ajunge la capătul promontoriului, îl dor plămânii și gâtlejul de frig; gâfâie, iar sângele îi bubuie surd în urechi. Ursul trece fără să se oprească pe lângă mormântul pângărit, apoi o ia spre nord prin câmpul de gheață. Sumner îl pierde o clipă din ochi, apoi îl vede apărând din nou de după sfărâmăturile îngrămădite ale unei creste de gheață. Se cațără după el, urcă și trece dincolo, alunecând și târându-se, scăpând pușca, apoi ridicând-o iar. Se ține după șirul de urme adânci, după petele de sânge. Piciorul îl doare, inima îi bubuie, însă își spune că e doar o chestie de timp, că fiecare minut ce trece îl slăbește încă un pic pe urs. Înaintează cu greu prin zăpadă. De fiecare parte, cioburi înghețate bocnă se ivesc precum acoperișurile ascuțite ale unui sat pe jumătate scufundat. Umbre zgrunțuroase se strâng la adăpostul lor și se împrăștie în lături.

În ciuda rănii, ursul se mișcă fără oprire sau șovăială, de parcă ar urma un drum trasat cu mult timp înainte. Cerul e plin de vălătuci înguști de nori, cenușii și maronii deasupra, auriți dedesubt de soarele care-i străpunge. Înaintează, om și animal, într-o procesiune primitivă, printr-un peisaj atât de distrus și accidentat,

că ar fi putut fi făurit de un idiot din piesele sfărâmate ale unui întreg ce existase înainte. După vreo oră, gheața devine netedă – o câmpie lată de mai bine de-o milă, ușor striată, cum e cerul gurii unui copoi. La jumătatea ei, parcă brusc conștient de noile împrejurimi, ursul încetinește, apoi se oprește și se întoarce. Sumner vede pata roșie care-i împodobește coasta ca un blazon și aburii care i se ridică din bot. După o clipă, scoate un cartuș de hârtie cerată din buzunar, îi rupe vârful cu dinții și varsă praful negru în orificiul puștii; îndeasă înăuntru și capătul cartușului, rupe hârtia în plus și împinge cu vergeaua. În tot timpul ăsta, mâinile îi tremură. Curge sudoarea pe el și-și simte plămânii șuierând și vâjâind în piept ca niște foale într-o fierărie. Scotocește în buzunar după o capsă detonantă, găsește una și o potrivește peste percutorul de oțel. Înaintează încet, până când distanța dintre ei nu e mai mare de 30 de picioare, apoi se lasă jos pe gheața vălurită. Îi simte răceala în pântec și pe coapse. Capul îi e încununat de aburi. Ursul îl urmărește cu atenție, dar nu face nimic. Îi vede coastele mișcându-se. Din bot i se preling bale. Sumner ridică și potrivește cătarea, trage cocoșul și, amintindu-și focul de dinainte, țintește cu vreun picior mai la stânga. Clipește ca să-și scuture sudoarea din gene, mijește ochii și apasă pe trăgaci. Aude pocnetul ascuțit al capsei care explodează, dar nu se simte nici un recul. Ursul fornăie la auzul zgomotului neașteptat, apoi se întoarce și o ia din nou la goană, ridicând norișori de zăpadă ca o spumă. Sumner, blestemând

rateul, se ridică, azvârle capsa veche și potrivește una nouă. Se proptește pe picioare, țintește din nou și trage, dar ursul e prea departe și glonțul nu-l ajunge. Îl privește o clipă, apoi pune din nou pușca pe umăr și începe să-l urmărească.

21

După câmpul de gheață se înalță altă culme, cu margini brune, vârfuri ascuțite și versanți abrupți, cu terase și bastioane, ca niște străvechi fortificații de asediu. Ursul se îndreaptă spre vest până găsește o spărtură, se aruncă în ea și se cațără de cealaltă parte. Soarele înălțat pe cer, umbrit din când în când de nori, nu dă căldură mai deloc. Sumner simte sudoarea picurându-i în barbă și înghețând în lamele rigide. Ursul a încetinit și acum merge la pas, dar și Sumner face la fel. Urmărindu-l peste culme și printr-un alt câmp de zăpadă vălurit, distanța dintre ei abia dacă se schimbă. Câștigă aproape 20 de yarzi, apoi îi pierde iar. Durerea din picioare și piept e ascuțită și violentă, însă uniformă. Se gândește să se întoarcă, dar n-o face. Vânătoarea și-a găsit deja un ritm, un tipar pe care nu-l poate sparge lesne. Când îi e sete, se apleacă și mănâncă zăpadă; când îi e foame, lasă senzația să se întețească, să atingă punctul culminant și apoi să treacă. Respiră, merge, iar ursul e tot timpul în fața lui, mânjit din plin cu sânge, învăluit în aburi, cu urmele late și rotunde ca niște castroane de supă.

Se așteaptă în orice clipă ca ursul să cadă, să-și piardă puterile, să moară, însă n-o face. Se ține tare. Uneori îl cuprinde o ură aprigă și violentă împotriva lui, alteori – un soi nesănătos de iubire. Mușchii crupei se agită sub blana jerpelită a ursului. Picioarele lui gigantice se ridică și cad ca niște ciocane pe nicovală. Trec de un ghețar încastrat în banchiză – înalt de 200 de picioare, lung de vreo jumătate de milă, perfect vertical și cu vârful plat, ca un dop romboidal înfipt într-un vulcan stins. Versanții abrupți cu urme de forfecare sunt străbătuți de vinișoare albastre și au poalele acoperite cu zăpadă troienită. Sumner n-are ceas de buzunar, dar bănuiește că e trecut de amiază. Își dă seama că s-a îndepărtat prea mult și că, chiar dacă ucide ursul, n-o să-i poată cără carnea până la tabără. Acest adevăr îl tulbură o clipă, dar apoi, mergând mai departe, forța îi slăbește și se mistuie, și nu mai e conștient decât de ridicarea și apăsarea picioarelor pe zăpadă și de bubuitul răsuflării lui rapide și cavernoase.

După vreo oră ajung la un șir lung de râpe negre înalte, cu versanți întunecați, fără pământ pe ei, dar cu fâșii șerpuitoare de gheață cenușie. Ursul pășește greoi și hotărât, până ajunge la o spărtură în stâncă îngustă, învăluită în umbre. Aruncă o privire în urmă, apoi se întoarce brusc și dispare din vedere. Sumner se ține după el. Când ajunge la deschizătură, se întoarce așa cum se întorsese și ursul și vede înaintea lui un fiord lung și îngust, gâtuit de gheață, cu versanți abrupți și aparent fără vreo ieșire. La stânga și la dreapta, stânci

cenușii înalte, spintecate de defileuri orbecăie spre cerul palid. Gheața de sub picioare e netedă și curată ca marmura. Sumner, oprindu-se în prag și privind în jur, simte că a mai trecut o dată pe-aici, că locul ăsta îi e într-un fel cunoscut. Întrezărit într-un vis, poate, se gândește el, sau în vreun zbor al fanteziei indus de opiu. Pășește peste prag și merge mai departe.

Prin valea ivorie, cu pereții ei de gnais și granit abia deslușiți, fiară și om înaintează într-un tandem dezlănțuit – despărțiți, și totuși în mod straniu legați –, ca printr-un culoar sau coridor pavat cu zăpadă și boltit de cer. Sumner simte greutatea puștii apăsându-i umărul și durerea încăpățânată din piciorul prost sudat. E amețit acum și cumplit de slăbit de foame. Curând începe să ningă: ușor mai întâi, dar apoi ninsoarea e tot mai puternică și mai deasă.

Când vântul și frigul se întețesc, iar zăpada cade în rafale dese și oblice, Sumner pierde din ochi ursul. Apare și dispare în străfulgerări bizare, tremurate, de zoetrop[1]. Conturul i se încețoșează, apoi se încălcește și în cele din urmă se topește. Curând, cerul și stâncile dispar și ele și nu mai poate vedea decât versiuni cenușii ale viscolului – totul învârtejindu-se și răsucindu-se – nimic clar sau diferit sau distinct. Prins în această plasă năucitoare, își pierde cu totul simțul timpului și direcției.

1. Cilindru cu fante dispuse la distanță egală, având pe fața interioară o secvență de imagini. Când cilindrul este rotit, imaginile văzute prin fante produc iluzia unei animații.

O vreme, ce i se pare că a durat ore în şir, însă ar f putut să ţină doar câteva minute sau chiar secunde, s clatină înainte şi înapoi, tâmp şi aproape epuizat. Ir cele din urmă, întâmplător, se poticneşte pe coasta cu grohotiş surpat şi se adăposteşte în scobitura unui bolovan vărgat. Cât stă ghemuit acolo, în el se adună şi se sparg valuri de spaimă şi panică. Dârdâie de frig şi îşi simte hainele îmbibate de sudoare înţepenind în jurul lui ca o platoşă. Mâinile şi picioarele i-au amorţit. Zăpada i se adună în pliurile feţei şi buzelor, dar nu se topeşte. A mers mult prea departe, ştie: s-a abătut de la ţelurile lui reale, se simte rătăcit şi dezorientat, iar eşecul lui e total.

Privind prin ninsoarea înceţoşată, vede dinaintea lui un băiat mort, murdar şi desculţ, în *dhoti* şi o vestă îmbibată de sânge. Ţine într-o mână o frunză de varză fleşcăită şi în cealaltă, o cană de tablă cu apă. Rana de glonţ care îi gâlgâie în piept ajunge acum până în partea cealaltă. Acolo unde ar trebui să-i fie inima se vede o pată de lumină de mărimea unei monede. E ca o ambrazură îngustă în zidul gros al unui castel. Sumner ridică mâna dreaptă într-un salut stângaci, însă băiatul nu-i răspunde. Poate că e supărat pe mine, se gândeşte Sumner. Dar nu, băiatul plânge şi, văzând asta, începe şi el să plângă, de milă şi ruşine. Lacrimile calde îi curg pe obraji, iar apoi se usucă şi îngheaţă printre vârfurile încurcate ale bărbii. Şi, stând şi plângând, simte cum se lichefiază, cum îşi pierde forma, cum alunecă într-un amestec de tristeţe şi regret. Trupul începe să i se

zgâlțâie și să dârdâie. Răsuflarea îi încetinește, iar bătăile inimii slăbesc și devin șovăitoare. Simte moartea, îi deslușește prezența apăsătoare, îi adulmecă mireasma de fecale în aerul biciuitor. Bătatul se întinde spre el, iar Sumner vede, prin gaura din pieptul lui, o altă lume în miniatură: perfectă, completă, imposibilă. Se holbează o clipă, captivat de splendoarea alcătuirii ei, apoi se întoarce iar. Se strânge în brațe, trage aer în piept și privește în jur. Copilul a dispărut: nu mai e nimic viu în afară de furtuna furioasă și, ascuns undeva în ea, ursul pe care trebuie să-l omoare dacă e să trăiască. Își trage picioarele la piept și le cuprinde o clipă cu brațele. Se ridică anevoie și încarcă arma, cu degetele amorțite și tremurătoare. Când termină, se îndepărtează de bolovan și strigă în aerul înghețat:

— Vino încoace acum. Vino încoace acum, ticălos mizerabil, și lasă-mă să te omor.

Nici un răspuns, nimic în afară de zăpada dusă de vânt și lespezile tăcute de piatră și gheață. Se uită orbește înainte și strigă din nou. Furtuna continuă neabătut vântul puternic se tânguiește. Ar putea fi singur pe suprafața unei luni întinse și reci – sufocate de gheață fără soare și nepopulate. Strigă a treia oară și, la fel de neașteptat ca o stafie chemată împotriva voinței sale ursul îi apare în față, la nici 30 de yarzi, învăluit în parte de zăpada deasă purtată de vânt, dar vizibil. Zărește marginile zdrențuite ale rănii de la umăr, șaua subțire de zăpadă așezată pe spinare. Ursul se uită absent la el; aburul îi iese din nări ca fumul dintr-un foc de

tabără ce se stinge. Sumner ridică puşca şi ţinteşte nesigur pieptul enorm al ursului. Mintea îi e limpede. N-a mai rămas nimic de hotărât sau de sperat. Nu mai există decât acest unic moment, această întâmplare. Inspiră, apoi expiră iar, inima i se umple de sânge, apoi se goleşte. Apasă pe trăgaci, aude praful de puşcă aprinzându-se şi bubuind şi simte reculul.

Ursul cade în genunchi, apoi se prăbuşeşte într-o rână. Ecoul detunăturii răsună din stâncile înalte – tare, apoi mai încet, apoi şi mai încet. Sumner lasă puşca în jos şi aleargă spre leş. Se ghemuieşte, pune ambele palme pe coasta caldă încă a ursului şi-şi îngroapă faţa şi degetele adânc în blană. Ţine buzele întredeschise şi gâfâie. Scoate de la centură un cuţit de grăsime, îi ascute tăişul cu o gresie şi-l încearcă pe degetul mare. Face prima tăietură lângă vintre, apoi o ia în sus prin carnea moale a burţii până dă de stern. Se apucă să taie prin os până ajunge la grumaz. Taie beregata, apoi apasă cu călcâiul cizmei pe o parte a cutiei toracice dezvelite, o prinde pe cealaltă cu ambele mâini şi o desface. Simte căldura umedă neaşteptată a măruntaielor ursului şi gustul duhorii ameţitoare de carne ce se ridică din ele. Lasă cuţitul să cadă în zăpadă şi îşi bagă mâinile goale în măruntaiele aburinde ale ursului. Simte că degetele îngheţate i-ar putea plesni din cauza căldurii. Scrâşneşte din dinţi şi împinge mâinile şi mai adânc. Când durerea se mai domoleşte, le trage afară picurând, îşi freacă faţa şi barba cu sângele fierbinte, apoi ridică iar cuţitul şi începe să desprindă şi să scoată măruntaiele ursului.

Trage afară inima și plămânii, ficatul, mațele și stomacul. Cavitatea eliberată e pe jumătate umplută cu o baltă aburindă de lichid negru fierbinte – sânge, urină, fiere. Sumner se apleacă și se apucă să-l bea, ducându-l repede cu mâinile la gura deschisă. Pe măsură ce bea, iar căldura ursului se răspândește înăuntrul lui ca un elixir – pe gâtlej, în stomacul gol și spre exterior –, începe să tremure, apoi să aibă convulsii. După un minut, prinde să se zvârcolească necontrolat, dă ochii peste cap și bezna pune stăpânire pe el.

Când trece criza, Sumner zace cu fața în jos, pe jumătate acoperit de zăpada viscolită. Are barba întărită de sânge de urs închegat, ambele mâini îi sunt vopsite în roșu-închis, iar mânecile hainei de postav îi sunt ude până la coate. Gura, dinții și gâtul îi sunt acoperite cu o poșghiță de sânge, și de animal, și de om. Îi lipsește vârful limbii. Se ridică anevoie și se uită în jur. Vântul urlă, iar aerul înghețat e încărcat de valuri-valuri de rafale de gheață. Nu mai vede stâncile, nici povârnișul cu grohotiș sau bolovanul unde s-a adăpostit mai devreme. Se uită la cadavrul eviscerat al ursului, la cutia lui toracică despicată și deschisă, căscată ca un mormânt gol.

Stă o clipă și se gândește, apoi se apleacă, pășind ca într-o cadă, și se lasă să alunece în cavitatea striată și purpurie. Oasele tăiate se închid deasupra lui ca niște dinți. Mușchii înțepeniți se strâng și se întind sub el. Simte un miros curat, umed, de măcelărie, un rest slab, dar minunat, de căldură animală. Își bagă cizmele

marinărești în burta golită și strânge carnea moartă în jurul lui ca pe-o manta. Încă mai aude vântul care urlă, dar nu-l simte. E închis, ca într-un sicriu, într-o beznă densă și vascularizată. Zăcând acolo, limba retezată începe să i se umfle în gură, sângele și saliva fac bășici pe buze și se scurg în barbă. Vrea să se roage, să vorbească, să se facă în vreun fel cunoscut. Își aduce aminte de Homer – cadavrul unui erou, jocurile funerare, armura îndoită și distrusă –, dar când încearcă să murmure primii dactili, în loc de cuvinte, gura lui mutilată bolborosește gemete primitive și icnete de sălbatic.

22

Străinul e plin de sânge, îmbibat și scăldat în el din cap până în picioare. Seamănă cu o focă jupuită sau un copil născut mort, abia scos din pântecul mamei. Respiră, e drept, dar ochii acoperiți cu o pojghiță de sânge îi sunt închiși și e pe jumătate înghețat. Îi tărăsc trupul într-o parte și-l lasă acolo cât jupoaie și căsăpesc ursul, apoi așază blana și carnea pe sanie. Unul dintre vânători ia puşca străinului, iar celălalt îi ia cuțitul. Se sfătuiesc dacă să-l omoare pe loc sau să-l ducă în tabără. Se ceartă o vreme, apoi hotărăsc să-l ia cu ei. Orice-ar fi, judecă ei, e un nemernic norocos, iar un om atât de norocos merită încă o șansă. Îl ridică și-l pun pe sanie. El geme ușor. Îl împung și-l scuturã, însă nu se trezește. Îi îndeasă zăpadă în gură, dar îndată ce se topește pe limba lui vătămată, aceasta i se scurge pe bărbie în pârâiașe rozalii.

În tabără de iarnă, nevestele îi dau să bea apă și sânge de focă încălzit. Îi spală fața și mâinile și-i scot hainele îmbibate de sânge închegat. Când vestea se răspândește, vin și copiii să se holbeze. Pândesc și împung și chicotesc. Dacă deschide ochii, țipă și fug. Curând

încep zvonurile. Unii zic că e un *angakoq*[1], un spirit călăuzitor, trimis direct de *Sedna*[2] să-i ajute la vânătoare, în vreme ce alții spun că e o stafie răuvoitoare, un *tupilaq*[3] josnic, a cărui atingere ucide și a cărui simplă prezență provoacă suferință. Vânătorii se sfătuiesc cu șamanul, care-i înștiințează că străinul nu se va face bine până când nu e dus înapoi la ai lui. Trebuie să-l ducă în sud, spune șamanul, la misiunea nouă din golful Coutts. Ei îl întreabă dacă străinul e într-adevăr norocos, așa cum au bănuit că trebuie să fie, și dacă ceva din norocul lui o să treacă asupra lor. Șamanul le spune că e într-adevăr norocos, așa cum au bănuit, dar norocul lui e de un fel aparte, unul straniu.

Învelit în blănuri și tremurând ușor, îl pun înapoi pe sanie și-l duc în sud, dincolo de lacul înghețat și de terenurile de vânătoare de vară, până la misiune. Cabana vopsită în roșu e așezată pe o colină nu prea înaltă, cu marea înghețată la poale și munții înalți în spate. Alături se află un iglu mare, cu un fuior de fum negru ce se ridică prin deschizătura din tavan și un echipaj de câini de sanie în față, dormind încovrigați. Vânătorii sunt întâmpinați la sosire de preot, un englez vânos cu ochi vioi, însă cu părul și barba încărunțite,

1. Șaman sau vraci eschimos, dar și depozitar al tradițiilor, judecător în chestiuni legate de cutume și mediu pentru comunicarea cu lumea spiritelor.
2. Zeița mării în mitologia eschimoasă.
3. Animal magic, ce ia în general forma unei foci, creat de un *angakoq* care abate nenorocirea asupra dușmanilor săi.

și cu o mină serioasă, dar foarte sceptică. Vânătorii arată spre Sumner și îl lămuresc unde și cum l-au găsit. Când preotul se arată neîncrezător, îi trasează cu degetele în zăpadă o hartă a ținutului și îi însemnează locul. Preotul clatină din cap.

— Nimeni nu apare așa, de nicăieri, spune el.

Ei îi zic că, atunci, probabil e un *angakoq* și că până acum a stat într-o casă pe fundul mării cu *Sedna*, zeița cu un singur ochi, și cu tatăl ei, *Anguta*. Auzind asta, preotul își pierde răbdarea. Se apucă să le povestească iar (cum face întotdeauna) despre Iisus, apoi intră în cabană și aduce cartea verde. Vânătorii stau lângă sănii și-l ascultă citind într-o inuită stângace. Cuvintele au oarecare noimă, însă poveștile li se par trase de păr și naive. Când preotul încheie, zâmbesc și dau din cap.

— Atunci poate că-i un înger, spun ei.

Preotul se uită la Sumner și scutură din cap.

— Nu-i înger, răspunde el. Vă garantez.

Îl cară pe Sumner înăuntru și-l așază pe un pat lângă sobă. Preotul îl acoperă cu pături, apoi se lasă pe vine și încearcă să-l trezească.

— Cine ești? îl întreabă. De pe ce corabie vii?

Sumner deschide pe jumătate un ochi, dar nu încearcă să răspundă. Preotul se încruntă, apoi se apleacă și cercetează mai îndeaproape chipul învinețit de degeraturi al lui Sumner.

— *Deutsch?* întreabă el. *Dansk? Ruski? Scots?* Care dintre ele?

Sumner se uită o clipă la el fără curiozitate şi fără să dea vreun semn de recunoaştere, apoi închide ochii la loc. Preotul rămâne ghemuit lângă el o clipă, apoi dă din cap şi se ridică.

— Stai acolo o vreme şi odihneşte-te, spune el, oricine-ai fi. Mai vorbim după aia.

Preotul face cafea pentru vânători şi le mai pune câteva întrebări. După ce-au plecat, îi dă lui Sumner brandy cu o linguriţă şi-i freacă degerăturile cu grăsime. După ce Sumner e bine instalat, preotul se aşază la o masă aproape de fereastră şi scrie în cartea verde. Lângă cotul lui sunt încă trei volume legate în piele şi, din când în când, deschide câte unul, se uită în el şi dă din cap. Mai târziu, o eschimoasă vine cu o cratiţă cu tocană. Poartă o haină cu glugă din piele de căprioară, mai lungă la spate, şi o căciulă de lână neagră; pe frunte şi pe dosul mâinilor are tatuate linii în V albastre. Preotul ia de pe raftul de deasupra uşii două castroane albe grele şi împinge deoparte hârtiile şi cărţile. Pune cu lingura jumătate din tocană într-un castron şi jumătate în celălalt, după care îi dă cratiţa înapoi femeii. Ea arată spre Sumner şi spune ceva în limba ei. Preotul încuviinţează, apoi îi dă un răspuns care o face să zâmbească.

Sumner, zăcând nemişcat, simte mirosul mâncării fierbinţi. Aroma blândă ajunge la el prin ţesătura subţire a extenuării şi nepăsării. Nu-i e foame, dar începe să-şi aducă aminte cum ar putea arăta foamea, natura aparte, promiţătoare, a suferinţei pe care-o dă foamea. E pregătit oare să revină la toate astea? Vrea s-o facă? Poate?

Deschide ochii și privește în jur: lemn, metal, lână, grăsime; verde, negru, gri, maro. Întoarce capul. La o masă de lemn stă un bărbat cu părul cărunt; pe masă sunt două castroane cu mâncare. Bărbatul închide cartea pe care o citește, murmură o rugăciune, apoi se ridică și aduce unul din castroane la patul unde stă întins Sumner.

— Mănânci ceva acum? îl întreabă. Uite, lasă-mă să te ajut.

Preotul îngenunchează, își strecoară mâna sub capul lui Sumner și-l ridică. Ia cu lingura o bucată de carne și i-o duce la buze. Sumner clipește. Trupul îi e străbătut de un val de emoție, dens și fără nume.

— Pot să te hrănesc mai bine dacă deschizi un pic gura, spune preotul.

Sumner nu se mișcă. Înțelege ce i se cere, însă nu face nici un efort să se conformeze.

— Ei, hai, zice preotul.

Pune vârful lingurii de metal pe buza de jos a lui Sumner și îl apasă ușor. Gura se deschide puțin. Preotul ridică repede lingura, iar carnea alunecă pe limba sfâșiată a lui Sumner. O lasă să stea acolo o clipă.

— Mestecă, îl îndeamnă preotul, prefăcându-se că mestecă și arătând spre fălci, astfel încât celălalt să poată vedea. N-o să simți deloc ce bună e dacă n-o mesteci cum trebuie.

Sumner închide gura. Simte gustul cărnii pătrunzându-i în trup. Mestecă de două ori, apoi înghite. Simte o durere ascuțită, pe urmă, o suferință mai surdă.

— Bun, zice preotul.

Ia cu lingura încă o bucată de carne și face același lucru. Sumner mai mănâncă trei bucăți, dar o lasă pe a patra să cadă pe podea nemestecată. Preotul dă din cap, apoi așază capul lui Sumner la loc pe pătură.

— O să încercăm cu o cană de ceai mai încolo, spune el. Să vedem cum te descurci cu aia.

După încă două zile, Sumner poate să se ridice în capul oaselor și să mănânce singur. Preotul îl ajută să se așeze pe un scaun, îi pune o pătură pe umeri și stau împreună la măsuța de lemn, de o parte și de alta.

— Oamenii care te-au găsit sunt convinși că ești ceva ce ei numesc *angakoq*, îi explică preotul, asta înseamnă „vrăjitor" în eschimosă. Ei cred că urșii au puteri mari și că anumiți oameni, oameni aleși, le împărtășesc. Bineînțeles, la fel e și cu alte animale – reni și morse, foci, chiar și unele păsări marine, îmi închipui –, dar în mitologia lor ursul e de departe cea mai puternică fiară. Oamenii care au drept spirit ursul sunt în stare de cea mai puternică magie – vindecare, prezicere și așa mai departe.

Se uită la străin ca să vadă dacă dă vreun semn că a înțeles, însă el privește netulburat mâncarea din fața lui.

— I-am văzut pe unii dintre acești *angakoq* la treabă și nu-s altceva decât niște scamatori și șarlatani, firește. Își pun niște măști înspăimântătoare și alte zorzoane necuviincioase; cântă și dansează prin iglu, făcând mare tămbălău, dar nu-i nimic de capul lor. Sunt chestii

păgâne păcătoase, cele mai primitive superstiții, însă ei nu știu altceva, și cum ar putea ști? N-au mai văzut niciodată Biblia până să ajung eu aici, cei mai mulți dintre ei n-au auzit niciodată Evanghelia predicată serios.

Sumner ridică scurt privirea spre el, dar nu se oprește din mestecat. Preotul zâmbește și dă din cap încurajator, totuși străinul nu-i întoarce zâmbetul.

— E o muncă migăloasă și grea, continuă preotul. Sunt singur aici de la începutul primăverii. Mi-au trebuit luni întregi ca să le câștig încrederea – întâi cu daruri, cuțite, mărgele, ace și așa mai departe, apoi cu fapte bune, dându-le ajutor când aveau nevoie, haine și medicamente. Sunt oameni buni, dar foarte primitivi și naivi, aproape incapabili de gândire abstractă sau de vreun sentiment mai nobil. Bărbații vânează, femeile cos și alăptează copiii, iar asta e limita curiozității și cunoștințelor lor. Au un fel de metafizică, e drept, însă una primitivă și egoistă și, din câte îmi dau seama, mulți dintre ei nici în asta nu cred. Misiunea mea e să-i ajut să se maturizeze, s-ar putea spune, să-și dezvolte sufletul și conștiința de sine. De asta traduc Biblia.

Arată cu capul spre teancurile de cărți și hârtii.

— Dacă reușesc s-o fac cum trebuie, să găsesc cuvintele potrivite în limba lor, atunci o să înceapă să înțeleagă, sunt sigur. La urma urmelor, sunt făpturile Domnului, la fel ca tine sau ca mine.

Preotul ia cu lingura o bucată de carne și o mestecă încet. Sumner se întinde după cana cu ceai, o ia și bea, apoi o pune la loc pe masă. Pentru prima oară după multe zile, simte cuvintele adunându-se în el, despărțindu-se, strângându-se, căpătând forță și formă. Curând, știe, o să înceapă să i se ridice până în gât, să se reverse pe limba strivită și vătămată, și atunci, fie că-i place sau nu, fie că vrea sau nu, o să vorbească.

Preotul se uită la el.

— Ești bolnav? îl întreabă.

Sumner clatină din cap. Ridică o clipă mâna dreaptă, apoi deschide gura. Stă așa un pic.

— Ce medicamente? rostește.

Îi iese un mormăit neclar. Preotul pare nedumerit, dar apoi zâmbește și se apleacă în față nerăbdător.

— Mai spune o dată, îl îndeamnă. N-am înțeles chiar...

— Medicamente, repetă Sumner. Ce *medicamente* ai?

— A, *medicamente*, spune preotul. Sigur, sigur.

Se ridică, se duce în cămara din fundul cabanei și se întoarce cu un cufăr micuț cu medicamente. Îl pune pe masă, în fața lui Sumner.

— Asta-i tot ce am, zice el. Am folosit o grămadă de săruri, și calomel pentru copiii băștinași când au diaree.

Sumner deschide cufărul și începe să scoată sticlele și borcanele, uitându-se atent la conținut și citind etichetele. Preotul îl urmărește.

— Ești doctor? întreabă el. Asta ești?

Sumner nu ia în seamă întrebarea. Scoate totul din cufăr şi apoi îl întoarce cu fundul în sus, ca să se asigure că e într-adevăr gol. Se uită la colecţia înşirată pe tăblia mesei şi scutură din cap.

— Unde-i laudanumul? spune el.

Preotul se încruntă, dar nu răspunde.

— Laudanumul, spune Sumner din nou, mai tare. Nenorocitul de laudanum, unde-a dispărut?

— N-a mai rămas, răspunde preotul. Am avut o sticlă, dar s-a terminat deja.

Sumner închide ochii o clipă. Când îi deschide iar, preotul pune cu grijă medicamentele la loc în cufăr.

— Văd că poţi vorbi engleză curată până la urmă, spune el. O vreme m-am temut că eşti leah sau sârb sau de altă religie străină.

Sumner ridică lingura şi castronul şi începe iar să mănânce, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

— De unde eşti? îl întreabă preotul.

— Nu contează.

— Poate că nu contează pentru tine, dar când cineva e hrănit şi ţinut la căldură într-un moment în care probabil c-ar muri dacă ar fi lăsat să se descurce singur, e de aşteptat puţină politeţe faţă de oamenii care fac asta pentru el.

— O să-ţi plătesc mâncarea şi căldura.

— Şi când o să faci asta, mă întreb?

— În primăvară, când se întorc balenierele.

Preotul dă din cap şi se aşază la loc. Îşi trece degetele prin barba cărunţă, apoi îşi scarpină vârful bărbiei cu

unghia de la degetul mare. Obrajii i-au luat foc, dar se străduiește să rămână înțelegător în fața jignirilor lui Sumner.

— Unii ar putea zice că-i un fel de miracol ce ți s-a întâmplat, continuă el după o clipă de tăcere, să fii găsit încă viu pe gheață, în trupul unui urs mort.

— Eu nu i-aș zice așa.

— Atunci, cum i-ai zice?

— Poate ar trebui să întrebi ursul.

Preotul se holbează la el o clipă, apoi râde tare.

— A, ești un ins isteț, îmi dau seama, spune el. Trei zile zaci acolo mut ca un mormânt, fără să îngaimi un cuvânt, iar acum te trezești și te distrezi pe socoteala mea.

— O să-ți plătesc pentru mâncare și căldură, repetă Sumner sec. Imediat ce găsesc altă slujbă.

— Ai fost trimis aici cu un scop, spune preotul. Nu răsare nimeni pur și simplu așa, de nicăieri. Încă nu știu care-i scopul, dar știu că bunul Dumnezeu trebuie să aibă unul.

Sumner scutură din cap.

— Nu, răspunde el. Nu eu. Nu vreau nici un rol în aiureala asta.

După vreo trei zile, vine o sanie cu doi vânători pe care preotul nu i-a mai văzut până acum. Își pune haina cu glugă și mănușile și se duce afară. Femeia, al cărei nume creștin e Anna, iese în același moment din iglu, îi salută pe bărbați și le oferă de mâncare. Vorbesc cu

ea câteva minute și apoi, rostind cuvintele mai rar, ca să-i înțeleagă, vorbesc și cu preotul. Îi povestesc că au găsit un cort distrus la depărtare de o zi de mers, cu patru oameni albi înghețați înăuntru. Îi arată, ca dovadă, lucrurile pe care le-au găsit – cuțite, frânghii, un ciocan, o Biblie pătată cu grăsime. Când îi întreabă dacă se întorc să ia cadavrele, ca să poată fi îngropate cum se cuvine, scuturã din capete și spun că trebuie să-și vadă de vânătoare. Le dau câinilor carne de morsă, apoi mănâncă în iglu și se odihnesc puțin, dar nu rămân peste noapte. Încearcă să-i vândă Biblia înainte să plece, însă – când el refuză să se târguiască pentru ea – i-o dau în dar femeii. După ce pleacă, Anna vine în cabană și povestește că vânătorii i-au zis că au găsit și doi eschimoși morți în tabăra oamenilor albi. Erau amândoi dezbrăcați, iar unul fusese ucis cu un cuțit. Face semn spre gât și arată locul rănilor.

— Una aici, spune ea, și cealaltă aici.

Mai târziu, când rămân singuri și după ce a chibzuit puțin la asta, preotul îi spune lui Sumner povestea vânătorilor, urmărindu-i reacțiile.

— Din câte înțeleg, locul în care au găsit cadavrele nu e foarte departe de cel unde ai fost găsit, zice el. Așadar, bănuiesc că-i știi pe oamenii morți; bănuiesc că erau tovarășii tăi de pe corabie.

Sumner, care stă lângă sobă, cioplind o bucată de lemn adusă de ape, își scarpină nasul și dă din cap o dată, a încuviințare.

— Erau morți când i-ai lăsat? îl întreabă preotul.

— Doar inuiții.

— Și nu te-ai gândit să te întorci?

— Știam că viscolul o să-i omoare.

— Pe tine nu te-a omorât.

— Aș zice c-a încercat al naibii de tare.

— Cine i-a ucis pe eschimoși?

— Un om pe nume Henry Drax, un harponier.

— De ce să facă așa ceva?

— Pentru că voia sania lor. Voia s-o folosească să scape.

Încruntându-se și clătinând din cap la aceste vești extraordinare, preotul își ia pipa și o umple cu tutun.

Îi tremură mâna. Sumner îl privește. Cărbunii trosnesc și pârâie în soba de lângă ei.

— Trebuie s-o fi luat spre nord, spune preotul după o clipă de tăcere. Triburile nordice din Ținutul Baffin își fac singure legea. Dacă ajunge acolo, n-o să putem afla vreodată unde e sau ce s-a întâmplat cu el. Poate să fie mort, dar cel mai probabil a dat la schimb sania pentru adăpost și așteaptă primăvara.

Sumner încuviințează. Privește năluca pâlpâitoare a lumânării stăruind în ochiul de geam întunecat. Dincolo de el, zărește forma palidă a igluului și, mai departe, întunecimea deasă și înaltă a munților. Se gândește la Henry Drax, încă viu pe undeva, și se cutremură.

Preotul se ridică. Scoate o sticlă de brandy din dulapul de lângă ușă și toarnă câte un pahar pentru fiecare.

— Și pe tine cum te cheamă?

Sumner ridică brusc privirea spre preot, apoi se întoarce la lemnul lui și continuă să-l cioplească.

— Nu Henry Drax, răspunde el.

— Dar cum?

— Sumner. Patrick Sumner din Castlebar.

— Un om din Mayo[1], spune preotul blând.

— Mda, răspunde el. A fost odată ca niciodată.

— Și care-i povestea ta, Patrick?

— Nici una.

— Ei, hai, spune preotul, orice om are povestea lui, fără îndoială.

Sumner scutură din cap.

— Nu și eu, răspunde el.

Duminica, preotul ține slujba în camera mare a cabanei. Împinge masa într-un capăt al încăperii, dă deoparte cărțile și hârtiile și pune pe ea o față de masă din in, un crucifix și două lumânări în sfeșnice de alamă. Mai are și un urcior de cositor cu un pocal pentru vin și o farfurie de porțelan ciobită pentru ostii Anna și fratele ei nu lipsesc niciodată și uneori mai vin încă vreo patru – cinci din tabăra din apropiere Sumner servește de ministrant. Aprinde lumânările apoi le stinge. Freacă buza pocalului cu o cârpă ca să-curețe. Când e nevoie, citește chiar din Scriptură. Toată treaba e o aiureală, i se pare lui, un simplu circ omenesc

1. Comitat în nord-vestul Irlandei, al cărui centru administrativ este orașul Castlebar.

cu preotul drept maestru de manej și îmblânzitor de lei la un loc, dar e mai simplu să-i facă pe plac o dată pe săptămână, crede el, decât să se contrazică de fiecare dată. Ce înțeleg eschimoșii din toate astea însă, nu-și poate închipui. Stau în picioare și îngenunchează cum se cuvine, chiar cântă imnurile cât de bine pot. Bănuiește că în secret li se pare amuzant, că le servește drept distracție exotică de-a lungul iernii, altfel plictisitoare. Când se întorc în igluul lor, și-i închipuie râzând de solemnitatea preotului și maimuțărind veseli gesturile lui fără noimă, plicticoase.

Într-o duminică, după ce slujba s-a încheiat, iar micuța congregație stă în picioare trăgând din pipe sau sorbind din cănile cu ceai îndulcit, Anna îi spune preotului că una dintre femeile eschimose din tabără are un copil care dă semne de boală și-i cere ei leacuri. Preotul ascultă, dă din cap, apoi se duce în cămară și alege o sticlă cu pilule de calomel din cufărul cu medicamente. Îi întinde femeii două pilule albe și-i spune să le rupă în două și să-i dea copilului câte o jumătate în fiecare dimineață și să-l țină bine înfășat. Sumner, care stă lângă sobă, la locul lui obișnuit, se uită, dar nu scoate o vorbă. Când pleacă preotul, se ridică și se duce la eschimoasă. Îi face semn că vrea să-i vadă copilul. Femeia îi spune ceva Annei și, abia după ce ea îi răspunde, scoate copilul din glugă și i-l întinde lui Sumner. Ochii micuțului sunt întunecați și afundați în orbite, iar mâinile și picioarele îi sunt reci. Când îl ciupește de obraz, nu plânge și nu protestează. Îi dă

copilul înapoi mamei, pe urmă întinde mâna după sobă şi ia o bucăţică de cărbune din găleata de tablă zincată. O striveşte sub călcâiul cizmei, apoi îşi linge degetul arătător şi-l trece prin praful negru. Deschide gura micuţului şi-i întinde praful de cărbune pe limbă, apoi ia o linguriţă de apă şi-l face să-l înghită. Copilul se înroşeşte, tuşeşte, pe urmă înghite. Sumner ia o bucată mai mare de cărbune din găleată şi i-o dă Annei.

— Zi-i să facă exact cum am făcut eu, o învaţă el. Trebuie să facă asta de patru ori pe zi şi între timp să-i dea copilului cât de multă apă poate.

— Şi pilulele albe? întreabă ea.

Sumner scutură din cap.

— Zi-i să arunce pilulele, o îndeamnă el. O să-i facă mai rău.

Anna se încruntă şi apoi se uită în pământ.

— Zi-i femeii că sunt un *angakoq*, o sfătuieşte Sumner. Zi-i că ştiu mult mai multe decât o să ştie preotul vreodată.

Anna face ochii mari. Scutură din cap.

— Nu pot să-i zic aşa ceva, protestează ea.

— Atunci zi-i că trebuie să aleagă singură. Pilulele sau cărbunele. De ea depinde.

Se întoarce, îşi desface briceagul şi se apucă iar de cioplit. Când Anna încearcă să mai vorbească cu el, îi face semn să plece.

Cei doi vânători eschimoşi care l-au salvat pe Sumner se întorc la misiune după o săptămână. Îi cheamă Urgang

și Merok. Amândoii sunt jerpeliți și veseli, cu părul lung și drept și copilărești. Hainele lor cu glugă vechi sunt deșirate și ponosite, iar nădragii lăsați din blană de urs au pete înnegrite de grăsime de focă și zeamă de tutun. Când sosesc, după ce-și leagă câinii și schimbă câteva politeți cu Anna și fratele ei, îl trag deoparte pe preot și-i spun că vor să-l ia pe Sumner cu ei când pleacă data viitoare la vânătoare.

— Nu vor să vânezi, îl lămurește preotul pe Sumner curând după aceea. Vor doar să fii acolo. Cred că ai puteri magice și că animalele o să fie atrase spre tine.

— Cât o să fiu plecat?

Preotul se duce afară să întrebe.

— Zic că o săptămână, se întoarce el cu răspunsul. Îți dau un rând de blănuri noi de purtat și parte egală din pradă.

— Da, bine, se învoiește Sumner.

Preotul încuviințează.

— Sunt oameni cu suflet mare, dar primitivi și înapoiați, și nu vorbesc boabă de engleză, spune el. Cât stai printre ei, o să fii un bun exemplu în ce privește valorile civilizației.

Sumner se uită la el și râde.

— Să mă ia naiba dac-o să fiu așa ceva, protestează el.

Preotul ridică din umeri și clatină din cap.

— Ești un om mai bun decât crezi, îi spune el. Îți știi secretele bine ascunse, știu, dar te urmăresc de ceva vreme.

Sumner își umezește buzele și scuipă în sobă. Băşica de flegmă verzuie bolboroseşte o clipă, apoi dispare.

— Atunci, ți-aș fi recunoscător dacă nu m-ai mai urmări. Ce aș putea sau nu să fiu e treaba mea, cred.

— E între tine și Dumnezeu, asta-i drept, răspunde preotul, dar nu-mi place să văd cum se subestimează un om la locul lui.

Sumner se uită pe geamul cabanei, la cei doi eschimoși șleampeți și la haita lor de câini pestriță.

— Ar trebui să-ți păstrezi sfaturile bune pentru ăia care au mai multă nevoie, spune el.

— Sfaturile lui Hristos le împărtășesc, nu pe-ale mele. Și, dacă există vreun om în viață care n-are nevoie de ele, eu încă nu l-am întâlnit.

Dimineață, Sumner îmbracă hainele noi și se cocoață în vârful saniei vânătorilor. Îl duc înapoi la tabăra lor de iarnă, un grup scund de igluuri legate între ele, cu sănii, stâlpi de cort, suporturi de uscat și alte bucăți de lemn și os împrăștiate pe zăpada călcată în picioare și stropită cu urină. Sunt întâmpinați de o ceată nerăbdătoare de femei și copii și de vacarmul câinilor care latră. Sumner e dus în unul dintre igluurile mai mari și i se arată un loc unde să se așeze. Igluul e căptușit, de sus până jos, cu piei de ren și încălzit și luminat în mijloc de un opaiț din saponit în care arde grăsime de balenă. Înăuntru e întunecos, umed și mohorât și duhnește a fum stătut și ulei de pește. După el mai intră și alții. Râd și vorbesc. Sumner își umple bolul pipei, iar Urgang i-o aprinde cu un fitil din piele de balenă.

Copiii cu ochi negri își sug buricele degetelor și se holbează în tăcere. Sumner nu vorbește cu nimeni, nici nu încearcă să se înțeleagă din priviri sau prin gesturi. Dacă ei cred că are puteri magice, se gândește el, n-au decât. N-are nici o obligație să-i lămurească sau să-i învețe ceva.

Se uită cum una dintre femei încălzește deasupra opaițului o cratiță de metal cu sânge de focă. De îndată ce sângele începe să scoată aburi, ia cratița de pe flacăra slabă și o dă din mână în mână. Bea fiecare, apoi o trece mai departe. Nu e vreun rit sau ritual, își dă seama Sumner, ci doar felul lor de-a mânca. Atunci când cratița ajunge la el, scutură din cap; ei stăruie, așa că o ia, o miroase și i-o dă celui din dreapta lui. Îi oferă în schimb o bucată de ficat crud de focă, dar o refuză și pe asta. Înțelege că acum îi jignește, zărește în ochii lor licăriri de tristețe și nedumerire și se întreabă dacă n-ar fi mai ușor și mai bine să cedeze. Când cratița ajunge iar la el, o ia și bea. Gustul nu e neplăcut, a mâncat și lucruri mai rele. Îi aduce aminte de o supă uleioasă și nesărată din coadă de vită. Bea din nou, ca să-și arate hotărârea, apoi dă cratița mai departe. Le simte ușurarea, bucuria că a primit darul ce i s-a oferit, că li s-a alăturat cumva. Nu-l deranjează credințele astea, deși știe că nu-s adevărate. Nu li s-a alăturat – nu e eschimos, cum nu e nici creștin sau irlandez sau doctor. Nu e nimic, iar ăsta-i un privilegiu și o fericire la care nu e dispus să renunțe. După ce se încheie masa, cântă și se distrează cu tot felul de jocuri.

Sumner îi privește și chiar li se alătură când i se cere. Aruncă o minge din os de morsă și încearcă s-o prindă într-o cupă de lemn; le imită stângaci cântecul. Îi zâmbesc și-l bat pe umăr; arată spre el și râd. Își spune că o face pentru rândul de haine de blană noi și pentru partea promisă de carne de focă, pe care o să i le dea preotului. E ocupat să-și plătească datoria.

Dorm, toți laolaltă, pe o platformă ridicată din zăpadă și acoperită cu crengi și piei. Nu există deosebiri sau granițe între ei, nici vreo încercare de-a crea intimitate sau ierarhie sau delimitare de vreun fel. Sunt ca vitele, se gândește el, dormind împreună într-un grajd. Cândva, în cursul nopții, se trezește și aude doi oameni trăgându-și-o. Gemetele pe care le scot nu sugerează plăcere sau descătușare, ci un fel de nevoie nedorită și guturală. Dimineață, e sculat devreme și primește apă de la Punnie, una din cele două neveste ale lui Urgang – o femeie lată în umeri și îndesată, cu față lătăreață și figură aprigă. Urgang și Merok sunt deja afară, pregătind sania pentru vânătoare. Când se apropie de ei, vede că sunt mai tăcuți și mai puțin gălăgioși decât înainte și bănuiește că sunt neliniștiți. Probabil că s-au lăudat prea mult cu puterile magice ale omului alb și se întreabă dacă nu s-au înșelat.

Când e totul gata, Sumner se urcă iar pe sanie și ei o mână pe oceanul înghețat. Merg de-a lungul coastei câteva mile, înainte să se oprească într-un loc care lui Sumner nu i se pare cu nimic diferit de sute altele pe care le-au văzut și pe lângă care au trecut fără să se

oprească. Își iau sulițele de pe sanie și o răstoarnă, îngropând-o adânc în zăpadă ca să împiedice câinii s-o tragă, apoi deshamă unul dintre ei și-l lasă liber să adulmece în jur după vreo copcă de respirat făcută de foci. Sumner îi privește și îi urmează, însă ei nu-l bagă în seamă, așa că după o vreme se întreabă dacă și-au pierdut încrederea în el, dacă vreo faptă sau vorbă de-a lui i-a făcut să se îndoiască de puterile sale supranaturale. Când câinele începe să dea târcoale și să latre, Merok îl apucă de ceafă și-l trage deoparte. Urgang îi face semn lui Sumner să rămână pe loc, apoi se apropie încet de copcă, ținând sulița ridicată într-o mână, ca pe-un toiag de pelerin. Când ajunge lângă ea, se lasă în genunchi și răzuiește zăpada cu cuțitul. Se uită înăuntru, înclină capul într-o parte să asculte, apoi împinge zăpada la loc, astupând deschizătura pe care tocmai o făcuse. Scoate o bucată de piele de focă din haina cu glugă, o întinde pe gheață și pășește pe ea. Îndoaie genunchii și se lasă spre copcă, ținând sulița lungă, cu vârf de fier, la orizontală, sprijinită pe coapse, și corpul aplecat în față.

Sumner își aprinde pipa. Multă vreme Urgang stă nemișcat, apoi, deodată, parcă împins de chemarea tăcută a unei voci lăuntrice mistice, de quaker, se îndreaptă și, cu o mișcare fulgerătoare și neîntreruptă, ridică sulița și o înfige, prin zăpada afânată, drept în trupul focii care tocmai se ridicase să răsufle. Capul de fier zimțat, cu o frânghie trecută prin el, se desprinde din mânerul suliței. Urgang apucă frânghia cu ambele

mâini, se propteşte cu călcâiele în zăpadă şi trage cu putere, opunând rezistenţă smuciturilor focii rănite din adâncuri. Cât se luptă unul cu altul, prin spărtura în gheaţă ţâşneşte apă înspumată. La început, apa e limpede, apoi trandafirie, apoi roşu-aprins. Când foca moare în cele din urmă, prin copcă se ridică un val de sânge gros şi întunecat, care împroaşcă gheaţa de la picioarele lui Urgang. Acesta îngenunchează şi, ţinând frânghia cu o mână, îşi scoate cuţitul cu cealaltă şi sparge marginile copcii. Merok dă fuga să-l ajute să tragă foca moartă afară. Când termină, împing vârful de fier al suliţei prin burta focii, îl prind din nou de mâner şi apoi astupă rănile deschise cu dopuri de fildeş, ca să nu se mai piardă sânge preţios. Foca e mare, uriaşă aproape de două ori cât una obişnuită. Mişcările vânătorilor care trebăluiesc în jurul ei sunt grăbite şi voioase Sumner le simte bucuria, dar şi dorinţa de-a o ţine în frâu, ca să se asigure că nu tulbură puritatea momentului. Când se îndreaptă toţi trei spre sanie, târând foca moartă peste gheaţa vălurită ca pe un sac cu lingouri, simte în adâncul pieptului, de parcă ar primi răspuns la o întrebare nepusă, căldura tremurătoare a unei victorii nemeritate.

Mai târziu, când cei doi vânători căsăpesc foca şi împart celorlalte familii din tabără porţii de carne şi grăsime, copiii se adună în jurul lui Sumner, trăgându-l de pantalonii largi din blană de urs, atingându-se şi frecându-se de coapsele şi genunchii lui, sperând parcă să se reverse şi asupra lor o fărâmă din norocul pe care

l-a adus. Încearcă să-i alunge, însă ei nu-l iau în seamă și se împrăștie doar când ies femeile din igluuri. Mărimea focii, se pare, i-a întărit statutul. Cred cu toții că are puteri magice, că poate să cheme animalele din adâncuri și să le atragă în sulițele vânătorilor. Nu e un zeu în toată puterea cuvântului, bănuiește el, dar măcar un fel de sfânt minor: ajută și mijlocește. Se gândește la cromolitografia Sfintei Gertrude atârnată pe perete în salonul casei lui William Harper din Castlebar – nimbul auriu, pana, inima sfântă stând ca o sfeclă sacră în palma întinsă. Oare e mai absurd sau mai improbabil, se întreabă, sau chiar mai păcătos? Preotul ar avea de zis câte ceva pe tema asta, desigur, însă lui Sumner nu-i prea pasă. Preotul e în cu totul altă lume.

Mai târziu, sub pieile de ren, Punnie se lipește de el, cu fundul în pântecul lui. Întâi se gândește că doar se întoarce, că trebuie să fie adormită ca și ceilalți, însă apoi, când se întâmplă iar, înțelege că o face dinadins. E scundă, cu mâinile și picioarele groase, lată în șolduri și cam trecută. Capul ei țeșit nu-i ajunge lui Sumner decât până la piept, iar părul îi miroase a grăsime de focă și murdărie. Când se întinde să-i atingă sânii mici, femeia nu vorbește și nu se întoarce. Acum, sigură că e și el treaz, stă și-l așteaptă, așa cum așteptase bărbatul ei foca pe gheață mai devreme, pregătit, dar fără mari așteptări, dornic și lipsit de orice dorință, de parcă totul și nimicul rămâneau unite într-un echilibru tăcut. Îi aude răsuflarea și simte căldura slabă pe care o răspândește trupul femeii. Punnie se smucește o dată, apoi

se liniștește iar. Sumner se gândește să spună ceva, dar pe urmă își dă seama că n-are ce spune. Sunt două ființe care se împreunează. Momentul n-are altă semnificație, alte implicații. Când se împinge în ea, mintea i se golește și simte un val purificator de gol lăuntric. E mușchi și os, sânge și sudoare și spermă și, mișcându-se spasmodic și zvâcnind într-un deznodământ rapid și lipsit de eleganță, nu are nevoie și nu-și dorește să fie nimic altceva.

În fiecare zi vânătorii ies și prind altă focă și în fiecare seară, sub pielile de ren, pe când ceilalți dorm, se împreunează cu Punnie. Ea rămâne tot timpul cu spatele la el; nici nu se împotrivește, nici nu-l încurajează; nu vorbește niciodată. Când termină, ea se rostogolește mai încolo. Când îi dă de mâncare dimineața – apă caldă, ficat crud de focă –, ea îl tratează cu răceală și nu pare că și-ar aduce aminte ceva din ce s-a întâmplat între ei. Sumner își închipuie că femeia se poartă după un model păgân de *politesse* și că Urgang însuși a încurajat-o sau i-a poruncit. Ia ofranda așa cum e: nici mai mult, nici mai puțin. După o săptămână, când vine vremea să se întoarcă la misiune, hotărăște că o să-i lipsească pustiul gheții și sporovăiala de neînțeles a igluului. N-a mai vorbit în engleză de când a plecat de la misiune, iar gândul la preotul care-l așteaptă în cabană, cu cărțile și hârtiile, părerile și planurile și doctrinele lui, îl deranjează și-l mâhnește.

În ultima noapte, în loc să se îndepărteze după ce au terminat, Punnie se întoarce spre el. Prin întunericul

dospit de lumina lămpii, îi vede fața turtită și ciupită de vărsat, ochii negri, nasul mic și cârn, linia buzelor. Femeia îi zâmbește, galeșă și curioasă. Când deschide gura să vorbească, el nu-și dă seama de la început ce se întâmplă. Cuvintele îi par doar niște zgomote, precum cloncănitul ușor și gutural pe care-l scot vânătorii când își liniștesc câinii noaptea, însă apoi, cu o tresărire de surpriză, își dă seama că ea îi vorbește într-o engleză grosolană, dar inteligibilă, că încearcă să-i spună „la revedere".

— *La revede*, repetă ea, încă zâmbind. *La revede.*

Sumner se încruntă, apoi scutură din cap. Se simte demascat și întinat de eforturile ei. Rușinat. De parcă asupra lor a fost aruncată o lumină puternică, arzătoare, iar goliciunea lor jalnică a fost dezvăluită lumii. Ar vrea să fie iar tăcută, să nu-l bage în seamă, ca de fiecare dată până acum.

— Nu, îi șoptește el aspru. Gata cu asta. Gata.

A doua zi, când ajunge la misiune, e întuneric și frig, iar aurora se întinde pe cerul nopții în lăsii spasmodice de verde și purpuriu, ca măruntaiele ușor încolăcite ale unei fiare mitice ireale. În cabană, îl găsește pe preot întins pe patul lui, plângându-se de dureri de burtă. Anna, sub îndrumarea lui, i-a pus o prișniță caldă pe pântec și i-a adus ulei de ricin și jalapă din cufărul cu medicamente. E foarte constipat, îi explică el lui Sumner, și s-ar putea să aibă nevoie de o clismă dacă nu se mișcă nimic curând. Medicul își face un

ceai și încălzește o cratiță cu supă de carne. Preotul îl privește mâncând. Îl întreabă de vânătoare, iar Sumner îi povestește despre foci și ospăț.

— Deci le încurajezi superstițiile, din câte văd, spune preotul.

— Îi las să creadă ce vor. Cine sunt eu să mă amestec?

— Nu le faci nici un serviciu dacă-i lași în beznă. Duc o viață sălbatică.

— N-am ce adevăruri mai bune să le împărtășesc.

Preotul clatină din cap, apoi tresare.

— Și-atunci, ce anume ești tu? întreabă. Dacă e într-adevăr așa?

Sumner ridică din umeri.

— Sunt obosit și mi-e foame, îi răspunde el. Sunt un om pe cale să-și ia cina și să se ducă la culcare.

Peste noapte, preotul are un acces urât de diaree. Pe Sumner îl trezesc gemetele și împroșcăturile puternice. Aerul din cabană e greu de duhoarea catifelată a fecalelor lichide. Anna, care doarme încovrigată pe podea, se ridică să-l ajute. Îi dă preotului o cârpă curată să se șteargă și scoate oala afară s-o deșerte. Când se întoarce, îl învelește cu pături și-l ajută să bea niște apă. Sumner se uită, dar nu se mișcă și nici nu vorbește. Preotul i se pare robust și sănătos pentru un om de vârsta lui și își închipuie că constipația nu e decât urmarea obișnuitelor lipsuri ale dietei arctice, fără plante, legume sau fructe de orice fel. Acum, că purgativele și-au făcut efectul, Sumner e sigur că o să-și revină destul de repede.

Dimineață, preotul anunță că se simte mult mai bine. Mănâncă stând în capul oaselor în pat și o roagă pe Anna să-i aducă hârtiile și cărțile, ca să-și poată continua munca de cărturar. Sumner iese să-și ia un ultim rămas-bun de la Urgang și Merok, care și-au petrecut noaptea în iglu. Se îmbrățișează toți trei ca niște vechi prieteni. Îi dau una dintre foci, cum a fost înțelegerea, dar îi oferă ca amintire și una dintre sulițele lor vechi de vânătoare. Arată spre suliță, apoi spre Sumner, apoi spre întinderea de gheață. Înțelege că vor să-i spună să se ducă să vâneze singur după ce pleacă ei. Râd, iar Sumner dă din cap și zâmbește. Ia sulița și se preface că străpunge o focă prin gheață. Ei chiuie, râd și apoi, când el se preface din nou, chiuie și mai tare. Își dă seama că râd un pic de el acum, ca să ușureze despărțirea, punându-l cu blândețe la locul lui înainte să plece; îi aduc aminte că, deși are puteri magice, e tot un om alb, iar ideea că un om alb ar ști să folosească o suliță e de-a dreptul caraghioasă. Se uită cum sania lor dispare dincolo de promontoriul de granit, apoi intră iar în cabană. Preotul face însemnări în jurnal. Anna dă cu mătura. Sumner le arată sulița. Preotul o cercetează, apoi i-o întinde Annei, care spune că e o suliță bine făcută, însă prea veche ca să mai fie folosită.

La prânz au pesmeți sfărâmați și supă de carne. Preotul mănâncă tot ce i se pune în față, dar apoi, aproape imediat ce termină, vomită totul pe podea. Stă pe scaun o vreme, îndoit de spate, tușind și scuipând, apoi se bagă iar în pat și cere brandy. Sumner se duce

în cămară și ia sticla cu pulbere Dover[1] din cufărul cu medicamente, dizolvă o lingură în apă și i-o dă preotului s-o înghită. El o dă pe gât, apoi ațipește. Când se trezește, e palid și se plânge de dureri de burtă și mai mari. Sumner îi ia pulsul și se uită la limbă, care e albicioasă. Apasă cu buricele degetelor pe burta preotului. Pielea e întinsă, dar nu se simte nici un semn de hernie. Când apasă chiar deasupra oaselor iliace, preotul țipă și se îndoaie de durere. Sumner ia mâna și se uită pe fereastra cabanei – afară ninge, iar pe geamuri s-a așezat un strat de gheață.

— Dacă reușești să nu-l vomiți, brandy-ul ar trebui să te-ajute un pic, spune el.

— Aș da orice să mă pot ușura, zice preotul, dar abia pot să storc o picătură.

Anna stă lângă pat și citește, în engleza ei domoală și poticnită, Epistolele către Corinteni ale Sfântului Pavel. Pe măsură ce după-amiaza se preschimbă în seară, durerile preotului se întețesc și începe să se vaite și să icnească. Sumner îi face o prișniță caldă și găsește un analgezic în cufărul cu medicamente. Îi spune Annei să-i dea în continuare brandy și pulbere Dover și să folosească analgezicul de câte ori durerea devine mai puternică. Noaptea, preotul se trezește din oră în oră, cu ochii ieșiți din orbite, și urlă de durere. Sumner, care doarme la masă, cu capul sprijinit pe brațele strânse

1. Pulbere de ipecacuana și opiu, folosită ca antitusiv și expectorant.

sare din somn de fiecare dată, cu inima bubuind şi măruntaiele răsucindu-se, în semn de solidaritate. Se apropie de patul preotului, îngenunchează şi-i mai dă să bea nişte brandy. Când soarbe din pahar, preotul îl apucă pe Sumner de braţ, de parcă s-ar teme că ar putea să plece pe neaşteptate. Ochii verzi ai preotului sunt febrili şi apoşi; are buzele uscate, iar răsuflarea fierbinte îi e fetidă.

Dimineaţă, când sunt destul de departe ca să nu poată fi auziţi, Anna îl întreabă pe Sumner dacă preotul o să moară.

— Are un abces pe dinăuntru, aici, îi explică Sumner arătând spre partea dreaptă a burţii, chiar deasupra bazinului. I s-a perforat vreun organ intern şi i se umple burta de puroi.

— Dar o să-l salvezi, spune ea.

— N-am ce să fac. E imposibil.

— Mi-ai spus că eşti *angakoq*.

— Suntem la 1.000 de mile sau mai mult de orice spital, iar eu n-am nici un medicament serios.

Anna îi aruncă o privire neîncrezătoare. Sumner se întreabă câţi ani are – optsprezece? Treizeci? E greu de apreciat. Toate eschimosele au aceeaşi piele brună tăbăcită, aceiaşi ochi negri mici şi aceeaşi mină nedumerită. Alt bărbat s-ar fi culcat cu ea, se gândeşte Sumner, dar preotul a învăţat-o să citească Biblia şi să dea replica.

— Dacă nu-l poţi salva, atunci de ce eşti aici? întreabă ea. La ce eşti bun?

— Sunt aici din întâmplare. Nu înseamnă nimic.

— Toți au murit în afară de tine. De ce ai rămas în viață?

— Fără vreun motiv, răspunde el.

Anna îi aruncă o privire, apoi clatină din cap și se întoarce lângă patul preotului. Se lasă în genunchi și începe să se roage.

După încă vreo câteva ore, preotul începe să aibă frisoane violente, iar pielea îi e rece și umedă. Pulsul îi e slab și neregulat, iar pe mijlocul limbii are o dungă maronie lată. Când Anna încearcă să-i dea brandy, îl vomită. Sumner o urmărește o vreme, apoi își trage pe el hainele noi de blană și iese din cabană; e un ger mușcător și destul de întuneric, dar se bucură să scape de duhoarea acră a bolii fatale și de țipetele de durere necontenite și supărătoare ale preotului. Trece de iglu și privește spre est, peste pustiul imens al mării înghețate, spre linia albă, ușor arcuită, a orizontului din depărtare. E amiază, însă pe cer încă se zăresc stelele. Nu se vede nicăieri nici un semn de viață, nici o mișcare, totul e neclintit, întunecat și rece. De parcă sfârșitul lumii ar fi avut deja loc, se gândește Sumner, de parcă el ar fi singurul om rămas în viață pe pământul înghețat. Câteva minute stă pe loc, ascultând șuieratul ușor al propriei răsuflări, simțind cum mușchiul roșu al inimii îi zvâcnește stins în piept, apoi se adună, se întoarce încet și intră din nou în cabană.

Anna pune altă prișniță pe burta preotului. Îi aruncă o privire aspră, dar el n-o bagă în seamă. Se duce la cufărul cu medicamente și scoate o sticlă mare cu eter,

un sul de tifon și o lanțetă. Ascute câteva minute lanțeta cu o gresie, apoi dă la o parte restul de cărți de pe masă și o șterge cu o cârpă umedă. Se apropie de pat și se uită la preot. Pielea bărbatului mai în vârstă e galbenă ca ceara și umedă, iar privirea îi e îndurerată. Sumner pune mâna pe fruntea lui, apoi îi cercetează gura o clipă.

— Ai un abces sau poate un ulcer în cecum, îi spune el, diferența nu contează. Dacă am fi avut vreun pic de opiu în cufărul cu medicamente, ar fi fost de ajutor, dar cum n-avem deloc, cel mai bine e să-ți fac o tăietură în burtă, ca să las puroiul să se scurgă afară.

— Cum de știi așa ceva?

— Sunt medic.

Fiindcă are dureri prea mari ca să comenteze sau să-și arate surprinderea, preotul doar dă din cap. Închide ochii o clipă ca să se gândească, apoi îi deschide la loc.

— Deci ai mai făcut așa ceva? întreabă el.

Sumner clatină din cap.

— Niciodată, nici n-am văzut pe altcineva făcând. Am citit despre operație, făcută acum câțiva ani de un doctor pe nume Hancock la spitalul Charing Cross din Londra. Atunci, pacientul a supraviețuit.

— Suntem destul de departe de Londra, spune preotul.

Sumner încuviințează.

— O să fac tot ce pot în condițiile astea, dar o să avem nevoie de foarte mult noroc.

— Tu faci tot ce poți, spune preotul, și mă aștept ca Domnul să se ocupe de restul.

Sumner o trimite pe Anna să-l aducă pe frate-său din iglu și, când acesta sosește, toarnă niște eter pe o bucată de tifon și-o pune peste nasul și gura preotului. Îi scot hainele, apoi îi ridică de pe pat trupul gol care atârnă și-l așază pe masă. Sumner aprinde încă o lumânare și o pune pe pervaz ca să aibă mai multă lumină. Anna începe să se roage și să-și facă repede cruce, însă el o întrerupe și o pune să stea în capul mesei și să mai toarne eter pe bucata de tifon de câte ori preotul dă semne că-și revine. Fratelui, care e înalt și are un aer vesel și nătâng, îi dă o găleată de metal și un prosop și îi spune să rămână lângă el și să fie atent.

Sumner palpează din nou abdomenul, identificând părțile rigide și elastice. Se întreabă o clipă dacă a făcut o greșeală, dacă e mai degrabă o hernie sau o tumoare și nu un abces, dar apoi își amintește de ce nu poate fi așa. Încearcă tăișul lanțetei pe degetul mare, pe urmă apasă lama în carnea preotului și face o tăietură laterală de la capul femural la jumătatea distanței până la buric. Are nevoie de câteva încercări ca să pătrundă prin straturile de membrană, mușchi și grăsime și să ajungă la abdomen. Cu cât pătrunde mai mult, cu atât izvorăște mai mult sânge, pe care-l șterge cu o cârpă și continuă să taie. Imediat ce străpunge peretele cavității, din deschizătura proaspăt făcută țâșnește nestânjenit mai mult de o pintă de puroi urât mirositor și

coagulat, tulbure și cenușiu-rozaliu, care împroașcă masa și acoperă mâinile și antebrațele lui Sumner. Duhoarea cumplită de excremente și putreziciune umple pe loc cabana. Anna scoate un țipăt ascuțit de groază, iar frate-său scapă găleata de metal. Sumner răsuflă greu și se trage înapoi. Puroiul e plin de fibrină, însângerat și vâscos ca smântâna groasă de Cornwall; țâșnește cu putere prin deschizătura îngustă ca un ultim apogeu spasmodic al unei ejaculări monstruoase. Sumner, mijind ochii din cauza duhorii, înjură, scuipă pe podea, apoi, respirând pe gură, își șterge murdăria de pe mâini și brațe și-i spune fratelui să curețe masa și să arunce în sobă cârpele mânjite. Îl întorc pe preot pe-o parte, ca să grăbească și mai mult drenarea. El geme încet când îl mișcă. Anna, cu mâinile tremurând, îi pune din nou tifonul cu eter pe față până se liniștește. Sumner apasă cu buricele degetelor pielea și mușchii din jurul marginilor rănii, împingând afară cât mai mult din infecția rămasă. E greu de crezut că trupul preotului poate conține o asemenea abundență de puroi. Nu-i înalt și, așa dezbrăcat cum e acum, pare subțire, ciolănos și aproape copilăros, și totuși gâlgâie din el ca apa din piatră. Sumner apasă, iar fratele șterge puroiul. Apasă și șterg, apasă și șterg până când, în cele din urmă, șuvoiul puturos începe să curgă mai încet, apoi se oprește cu totul.

Îl duc pe preot înapoi în pat și-l învelesc cu pături și cu un cearșaf. Sumner curăță rana și pune un

pansament deasupra, apoi se spală pe mâini cu săpun cu ulei și deschide fereastra. Aerul care năvălește înăuntru e presărat cu fulgi de zăpadă, fără miros și înghețat bocnă. Afară e întuneric, iar vântul șuieră prin jgheaburi. Se îndoiește că preotul o să trăiască mai mult de o zi. Cu un abces așa de grav, aproape sigur există vreun fel de perforație în intestin, se gândește el, și odată ce rahatul începe să se scurgă, în general se cam termină. Adună cele câteva medicamente pe care le au și care-ar putea ușura sau micșora durerea și o învață pe Anna cum și când să le folosească. Își aprinde pipa și iese să fumeze.

În noaptea aceea, adormit în patul lui, visează că plutește iar pe întinderile fără gheață din Apele Nordului. E singur și purtat de curent în vechea barcă găurită a prietenului său Tommy Gallagher, cu coca peticită și băncile lustruite și tocite de atâta folosire. N-are vâsle la vedere și nu se zărește nici un alt vas, dar nu-i e teamă. Vede un ghețar la babord și în picioare, cocoțat pe una dintre terase, într-un costum de tweed verde și cu pălărie de fetru maro de la Dames din Temple Bar, stă William Harper, medicul, omul care l-a găsit și l-a luat la el. Zâmbește și-i face cu mâna. Când îi strigă să coboare, Harper râde de parcă fie și numai gândul de-a schimba ghețarul măreț cu barca jalnică e absurd. Chipul lui pare aproape normal, observă Sumner, și își mișcă destul de ușor brațul drept. Nu există nici un semn de paralizie sau de rană, nici o

urmă a accidentului de vânătoare care l-a împins să se apuce de băut. S-a refăcut complet, se pare, și acum e din nou perfect, întreg. Sumner își dorește, mai mult decât orice, să-l întrebe cum a fost realizată această ispravă remarcabilă, prin ce metode, dar barca a deviat prea mult, își dă seama, iar glasul lui e prea slab să se facă auzit peste apă.

Dimineață, spre surprinderea lui, preotul încă mai răsuflă și nu arată mai rău decât înainte.

— Zău dacă nu ești un nemernic bătrân și rezistent, murmură Sumner scoțând bandajul și cercetând rana. Pentru cineva care-și pune toată nădejdea în viața de apoi, pari al naibii de dornic să zăbovești în truda și chinul ăsteia.

Șterge cu o cârpă în jurul ei, miroase lichidul scurs, apoi aruncă bandajul vechi în găleată, ca să fie spălat, și face unul nou. Între timp, preotul mijește ochii și se uită în sus la el.

— Ce-ai găsit înăuntru? întreabă.

Glasul îi e aspru și slab, iar Sumner trebuie să se aplece ca să-l audă.

— Nimic bun, îi răspunde.

— Atunci, mai bine c-am scăpat de el, aș zice.

Sumner dă din cap.

— Încearcă să te odihnești acum, îi spune. Și, dacă ai nevoie de ajutor, strigă sau ridică mâna. O să stau la masă.

— O să ai grijă de mine, da?

Sumner ridică din umeri.

— Nu prea e mare lucru de făcut pe-aici până vine primăvara, spune el.

— Mă gândeam că o să ieși la vânătoare de foci cu suliţa şi haina cu glugă nouă.

— Nu sunt vânător de foci. N-am destulă răbdare pentru aşa ceva.

Preotul zâmbeşte, înceuviinţează, apoi închide ochii. Pare să alunece iar în somn, însă după un minut deschide ochii şi se uită în sus, parcă aducându-şi aminte altceva.

— De ce m-ai minţit înainte? întreabă el.

— Nu te-am minţit niciodată. Nici măcar o dată.

— Totuşi eşti un ins ciudat, nu? Şi o sursă de mare mister pentru toţi cei care te cunosc.

— Sunt medic, zice el încet. Sunt medic acum, şi asta-i tot.

Preotul se gândeşte puţin înainte să vorbească din nou.

— Ştiu c-ai suferit, Patrick, dar nu eşti singur, spune el.

Sumner clatină din cap.

— M-am băgat singur în belea, aş zice. Am făcut o grămadă de greşeli.

— Arată-mi un om care n-a făcut, iar eu o să-ţi arăt un sfânt sau un mare mincinos. Şi n-am întâlnit prea mulţi sfinţi în toată lunga mea viaţă.

Preotul se uită o clipă la Sumner şi zâmbeşte. La colţurile gurii are cheaguri de flegmă cenuşii-verzui, iar ochii lăptoşi par umflaţi în orbite. Întinde mâna,

iar Sumner *i*-o prinde. E rece la atingere și aproape lipsită de greutate. Pielea e zbârcită deasupra încheieturilor, iar buricele degetelor au luciul mat al pielii tocite.

— Trebuie să te odihnești, îi spune Sumner din nou.

— O să mă odihnesc, se învoiește preotul. Asta o să fac.

23

Omul lui Baxter așteaptă pe chei. Îl cheamă Stevens și spune că e funcționar, deși nu prea arată a funcționar. Are aproape șase picioare, pieptul lat și burta mare, ochi negri mici, perciuni și nu destui dinți. Sumner își strânge puținele lucruri într-un sac și își ia rămas-bun de la căpitanul Crawford și de la echipajul de pe Truelove, apoi pornește împreună cu Stevens spre sud, către birourile lui Baxter din Bowlalley Lane. Cotesc pe Lowgate, trec de Mansion House și de hanul Golden Galleon, de George Yard și Chapel Lane. După săptămânile lungi pe mare, simplitatea și fermitatea uscatului i se par lui Sumner o anomalie, o scamatorie. Încearcă să-și spună că toate astea – pietrele de pavaj, căruțele, depozitele, magazinele și băncile – sunt reale, dar par o pantomimă, o înșelătorie. Unde e toată apa? se gândește el zăpăcit. Unde e toată gheața?

Când ajung în Bowlalley Lane, Stevens bate tare în ușile duble, iar Baxter deschide una dintre ele. Poartă o redingotă bleumarin garnisită cu dantelă, o jiletcă de fetru verde și pantaloni în dungi; dinții îi sunt chihlimbarii și strâmbi, iar părul cărunt îi atârnă netăiat

peste urechi, moale și parfumat, într-o tunsoare de paj. Își strâng mâinile și Baxter, zâmbind, îl privește atent.

— Aproape că nu mi-a venit să cred când am citit scrisoarea pe care-ai trimis-o din Lerwick, spune el clătinând din cap. Și totuși, iată-te, domnule Patrick Sumner, viu și al naibii de nevătămat. Am crezut că te-am pierdut, înecat sau înghețat împreună cu toți ceilalți amărâți, și totuși iată-te aici.

Baxter râde și-l bate pe umăr.

— Vrei să mănânci ceva? întreabă el. Pot să-ți aduc o farfurie cu stridii sau un cârnat de porc sau măcar o bucățică frumoasă de limbă de vițel?

Sumner scutură din cap. Dincolo de amabilitatea plină de zel a lui Baxter, simte o urmă de precauție, de teamă chiar. Prezența lui aici e, își închipuie, tulburătoare și nefirească. E omul care ar fi trebuit să fie mort, dar nu este.

— Am venit doar pentru leafă, spune el. După aceea plec.

— Leafa dumitale? Să pleci? A, nu, la naiba, nu, protestează Baxter cu o jignire prefăcută întipărită pe chip. Nu pleci de-aici până nu ne așezăm și nu bei ceva cu mine. N-o să permit așa ceva.

Îi conduce pe scări în birourile de la primul etaj. În cămin se stinge un foc scăzut și de fiecare parte sunt așezate două fotolii identice.

— Pune-ți curul jos acolo, îi spune Baxter.

Sumner ezită o clipă, apoi face cum i s-a ordonat. Când celălalt toarnă brandy în două pahare și-i întinde

unul, îl ia. Nu spun nimic un minut, apoi Baxter vorbește din nou.

— Ambele corăbii scufundate de ghețuri și dumneata salvat miraculos de niște inuiți aflați în trecere, zice el. Asta chiar că-i o poveste pe care trebuie s-o spui lumii ce abia așteaptă.

— Poate că da, totuși n-o s-o spun prea curând.

Baxter ridică din sprâncene și ia repede o gură de brandy.

— Și de ce, mă rog? întreabă el.

— Nu-mi doresc să devin cunoscut ca singurul om de pe Volunteer care a supraviețuit. N-ar fi trebuit să ajung niciodată pe corabia aia. N-ar fi trebuit să văd niciodată ce-am văzut acolo.

— În orașul ăsta sunt o mulțime de văduve și orfani care nu și-ar dori nimic mai mult decât să-l cunoască pe omul care le poate spune, la prima mână, adevărul despre ce s-a întâmplat. Ai face o faptă foarte bună pentru ei, aș zice.

Sumner scutură din cap.

— Adevărul n-o să-i ajute deloc. Nu acum.

Baxter își umezește buzele și își dă o șuviță de păr cărunt după urechea cu peri întunecați. Zâmbește scurt, parcă amuzat de idee.

— Poate că ai dreptate, spune el. Păstrând tăcerea s-ar putea să faci o faptă și mai bună. Cum oamenii sunt morți de mult, detaliile morții lor nu mai prea contează. La ce bun să mai tulburi apele? Lasă-i pe bieții amărâți să se odihnească în pace, aș zice. A fost

un accident îngrozitor, dar trebuie să ne împăcăm cu lucrurile astea.

Sumner se foieşte în fotoliu. Îşi freacă de buze şi dinţi vârful amorţit al limbii vindecate.

— O parte a fost accident şi o parte, nu, răspunde el. Ai citit scrisoarea. Ştii despre omoruri.

Baxter oftează şi aruncă o privire piezişă prin încăpere. Soarbe din brandy şi apoi se uită o vreme în jos, la vârfurile lustruite ale pantofilor de lac.

— Înspăimântător, şopteşte el. Pur şi simplu înspăimântător. N-am putut să cred ce citeam. Cavendish? Brownlee? Un nenorocit de *mus*?

— Când s-a angajat, nu ştiai nimic?

— Despre Drax? La naiba, nu. Drept cine mă iei? Omul era un mare bădăran, bineînţeles, dar pentru un harponier groenlandez nu părea mai rău decât majoritatea şi era mult mai bun decât unii pe care i-am cunoscut.

Sumner se uită la Baxter şi încuviinţează. Îşi aduce aminte de Joseph Hannah şi simte brusc o apăsare în piept.

— Cineva ar trebui să-l caute, spune el. Poate-ar trebui să încerc chiar eu. S-ar putea să mai fie în viaţă.

Baxter se încruntă şi scutură din cap.

— Henry Drax e fie mort, fie în Canada, ceea ce, dacă mă întrebi pe mine, e aproape acelaşi lucru. Şi dumneata eşti medic, nu detectiv. Ce treabă ai să urmăreşti criminali?

Baxter aşteaptă un răspuns, dar Sumner rămâne tăcut.

— Uită de Henry Drax, Patrick, îl sfătuieşte Baxter, uită cu totul de el, cum ai făcut şi cu restul. E de departe cel mai înţelept lucru pentru dumneata. Într-un fel sau altul, o să fie judecat destul de curând.

— Dacă-l mai văd vreodată, cred că ştiu ce am de făcut, răspunde Sumner.

— Mda, dar *n-o* să-l mai vezi, zice Baxter. A dispărut de-a binelea, şi ar trebui să fim amândoi al naibii de recunoscători pentru aşa o binefacere.

Sumner dă din cap şi bagă mâna în buzunar, după pipa de lut şi punga cu tutun. Văzând ce face, Baxter se duce la masa de lucru şi vine cu o cutie cu trabucuri. Iau fiecare câte unul şi le aprind.

— Am nevoie de-o slujbă, îi spune Sumner. Am o scrisoare aici.

— Arată-mi-o.

Scoate din buzunar scrisoarea preotului şi i-o dă lui Baxter. Acesta o citeşte.

— Şi ăsta-i misionarul cu care ai iernat?

Sumner încuviinţează.

— Zice aici că i-ai salvat viaţa.

— Am făcut ce-am putut. Cea mai mare parte a fost noroc chior.

Baxter împătureşte scrisoarea la loc şi i-o înapoiază.

— Ştiu pe cineva la Londra, spune el. Un medic pe nume Gregory, James Gregory, ai auzit vreodată de el?

Sumner clatină din cap.

— E un om bun. O să-ţi găsească o slujbă bănoasă, îl asigură Baxter. O să-i scriu chiar azi. Îţi luăm un pat

la Pilgrim's Arms pentru diseară, apoi, când primim veşti de la Gregory, te urcăm în tren. Nu-i absolut nimic de făcut pe-aici pentru un om ca dumneata. Vânătoarea de balene e pe ducă. Eşti prea tânăr şi prea isteţ pentru Hull. Londra e locul potrivit pentru cei ca dumneata.

— Am nevoie de leafă, spune Sumner.

— Da, da, sigur. O s-o iau acum şi, după ce te instalezi la Pilgrim's, îl pun pe Stevens să-ţi trimită o pintă zdravănă de brandy bun şi o curvă nostimă şi drăguţă, să te-ajute să te adaptezi iar la obiceiurile vieţii civilizate.

După ce pleacă Sumner, Baxter se aşază la birou şi chibzuieşte. Limba, rozalie pe margini şi galbenă la mijloc, i se plimbă prin gură de parcă fiecare idee are o aromă aparte, iar el le gustă pe rând. În cele din urmă, după aproape jumătate de oră de gândire, se ridică, se uită repede prin cameră, ca pentru a verifica dacă toate sunt la locul lor, apoi se duce la uşă şi o deschide. Ieşind pe palierul umbrit, în loc să coboare la parter, cum ar fi făcut în mod normal, urcă scara îngustă şi fără covoare ce duce în pod. Când ajunge sus, bate o dată şi intră. Podul e micuţ, cu tavanul foarte înclinat; pe peretele triunghiular se află o fereastră rotundă, iar în una dintre laturile acoperişului e tăiată o lucarnă prăfuită. Scândurile podelei sunt pline de aşchii şi negeluite, iar pereţii sunt netencuiţi. Mobila e alcătuită dintr-un scaun de lemn şi un pat de campanie din metal, iar pe podea zac câteva sticle de brandy goale şi o oală de noapte plină până sus cu un pişat maroniu-închis şi

bucăți încovrigate de rahat plutitor. Aplecându-se și acoperindu-și nasul, Baxter se apropie de pat și-l scutură pe bărbatul care doarme. Acesta mormăie și icnește, trage o băşină lungă, apoi se întoarce și mijește încet un ochi.

— Mda, zi, spune el.

— N-o să meargă, Henry, răspunde Baxter. Știe prea multe și ce nu știe poate să pună cap la cap destul de ușor. N-am putut decât să-l împiedic să dea fuga la nenorocitul de judecător.

Drax își lasă picioarele pe podeaua goală și se ridică în capul oaselor. Cască și se scarpină.

— Doar n-o știi despre scufundare, zice el. N-are cum.

— Poate că nu știe, totuși bănuiește. Știe că n-a fost în regulă. De ce să duci corabia spre nord, când toți nemernicii ăilalți navighează spre sud?

— A zis el asta?

— A zis.

Drax caută sub pat, găsește o sticlă de brandy aproape goală și o dă gata.

— Și despre mine ce zice?

— Jură că o să te caute până te găsește. Zice că o să angajeze pe cineva dacă e nevoie.

— Pe cine?

— Cineva din Canada. Să afle ce s-a întâmplat cu tine, să-ți urmărească mișcările de atunci încoace.

Drax își umezește buzele și scutură din cap.

— N-o să mă găsească, zice el.

— N-o să renunțe să te caute. Jură pe mormântul maică-sii. I-am spus că sigur ești mort până acum, dar nu mă crede. Un om ca Henry Drax nu moare pur și simplu, zice el, trebuie ucis.

— *Ucis?* Nu-i decât un nenorocit de doctor.

— A fost totuși în armată, nu uita. La asediul de la Delhi. Are ceva sânge în el, aș zice.

Drax se uită în sticla goală și adulmecă. Are pielea pârlită de soare și ochii înfundați în orbite. Baxter șterge șezutul scaunului cu batista și se așază cu grijă.

— Și unde-i acu? întreabă Drax.

— I-am luat o cameră la Pilgrim's Arms. O să-i trimit o curvă să-l țină ocupat, dar trebuie s-o facem în seara asta, Henry. Nu putem amâna. Dacă ajunge dimineață la judecător, n-avem de unde ști ce probleme o să ne facă.

— Am băut toată ziua, spune el. Pune-l pe nemernicu' ăla leneș de Stevens s-o facă.

— Nu pot să am încredere în Stevens pentru așa o treabă, Henry. Toată averea noastră depinde de asta, nu înțelegi? Dacă Sumner nu-și ține gura, n-o să mai primim nici unul bani, pe tine o să te atârne în streang și pe mine o să mă arunce în temniță.

— Pentru ce dracu-l plătești?

— Stevens e un om bun, dar n-are nici experiența ta, nici calmul tău în situații de criză. Ai băut o picătură, două de brandy acolo, nici nu contează. Dacă o faci ca lumea, n-o să fie nici un fel de luptă.

— Nu se poate la Pilgrim's totuşi, spune Drax. Prea mulţi oameni în jur.

— Atunci, o să-l momim afară. E simplu. Îl trimit pe Stevens cu un mesaj. Tu îi aştepţi în altă parte. Unde vrei tu.

— Lângă râu. La depozitul vechi de cherestea de pe Trippet Street, dincolo de topitorie.

Baxter dă din cap şi zâmbeşte.

— Nu-s mulţi ca tine, Henry, zice el. Sunt mulţi care vorbesc, dar al naibii de puţini care să apese pe trăgaci când e nevoie.

Drax clipeşte de două ori. Cască gura, iar limba lui groasă se arcuieşte şi se întinde ca o creatură oarbă abia născută.

— O să am nevoie de o parte mai mare, răspunde el.

Baxter îşi trage nasul şi culege o bucăţică de pânză de păianjen de pe cracul pantalonilor în dungi.

— Pe 500 de guinee ne-am înţeles, spune el. E mai mult decât i-am oferit lui Cavendish. Ştii doar.

— Păi, asta-i în plus, nu? zice Drax. Pe deasupra.

Baxter se gândeşte o clipă, apoi încuviinţează şi se ridică.

— Cinci şi jumătate, atunci, spune el.

— Îmi place mai mult cum sună şase, Jacob.

Baxter dă să vorbească, însă n-o face. Se uită la Drax, apoi la ceasul de buzunar.

— Şase, atunci, se învoieşte el. Dar, la naiba, şase e limita.

Drax dă din cap mulțumit, apoi își ridică picioarele și se întinde iar pe patul lui de campanie unsuros și urât mirositor.

— Șase e limita, repetă el, și dac-ai putea să-l trimiți pe ticălosu' ăla de Stevens cu altă sticlă de brandy și să-l pui să golească oala aia cu pișat, dacă tot vine, ți-aș fi grozav de-al naibii de recunoscător, sunt sigur.

Baxter coboară pe palierul de la primul etaj. Așteaptă acolo o clipă, apoi îl strigă pe Stevens, care stă în hol, cu melonul pe genunchi, citind ziarul *Intelligencer* din Hull și East Riding. Intră împreună în birou, iar Baxter îi face semn să închidă ușa.

— Ai revolverul pe care ți l-am dat și ai și gloanțe? întreabă el.

Stevens dă din cap. Baxter îi cere să-i arate arma, așa că o scoate din buzunar și o pune pe masă, între ei. Baxter se uită la ea, pe urmă i-o dă înapoi.

— Am o treabă pentru tine diseară, spune el. Ascultă-mă cu atenție.

Stevens dă iar din cap. Baxter observă cu plăcere docilitatea lui, dorința lui câinească de a-i face pe plac. Măcar de-ar fi toți așa, se gândește el.

— La miezul nopții, te duci la Patrick Sumner, în camera de la Pilgrim's Arms, și-i spui că trebuie să-l văd urgent la mine acasă. Zi-i că am vești importante despre Volunteer și că nu pot aștepta până dimineață. El nu știe orașul, nici unde-i casa mea, așa că o să vină cu tine oriunde. Du-l spre râu. Ia-o pe Trippet, treci de turnătorie și mergi până ajungi la depozitul vechi

de cherestea. Dacă te întreabă ce faci, spune-i că-i o scurtătură – nu contează dacă te crede sau nu, doar fă-l cumva să intre. În curte o să aştepte Henry Drax. O să-l împuşte pe Sumner şi, după asta, tu îl împuşti pe el. Pricepi?

— N-am nevoie de Drax acolo, spune Stevens. Pot să-l împuşc eu pe doctor.

— Asta nu rezolvă nimic. Am nevoie să-l împuşte Drax pe Sumner, iar tu să-l împuşti pe el. După ce l-ai împuşcat, pui revolverul în mâna doctorului, îi goleşti buzunarele, le goleşti şi pe-ale lui Drax, şi o ştergi naibii de-acolo.

— Poliţistul de la docuri o să audă ceva, fără îndoială, spune Stevens.

— Mda, şi sigur o să vină în fugă, suflând tare în fluier. Când ajunge la depozit, o să găsească doi morţi, fiecare ţinând pistolul care l-a omorât pe celălalt. Nu există martori, nici alte semne sau indicii. Poliţaii o să se scarpine în cap o vreme, iar după aia o să care cadavrele la morgă şi o să aştepte să fie revendicate, dar n-o să le revendice nimeni. Şi după aia ce-o să se întâmple?

Se uită atent la Stevens, care ridică din umeri.

— După aia n-o să se întâmple *nimic*, îl lămureşte Baxter. Absolut nimic. Asta-i frumuseţea planului. Doi bărbaţi necunoscuţi s-au omorât unul pe celălalt. Sunt doi criminali şi două victime. Crima se rezolvă singură, iar eu am scăpat în sfârşit de Henry Drax, de ameninţările şi şantajele lui, de duhoarea lui cumplită.

— Deci, după ce-l împuşcă pe Sumner, eu îl împuşc *pe el*, repetă Stevens.

— În piept, nu în spate. Asta n-ar face decât să stârnească întrebări. Şi pune-i pistolul în mâna dreaptă, nu în stânga. Acum pricepi?

Stevens dă din cap.

— Bine. Acum du-i sticla asta de brandy în pod. Goleşte-i şi oala de pişat cât eşti acolo şi, dacă vorbeşte cu tine, nu-i răspunde.

— I-a venit sfârşitul nemernicului jegos, domnule Baxter, spune Stevens.

— Să ştii că da.

24

Drax se ghemuieşte în colţul depozitului întunecat Pe o latură se află o magazie deschisă, iar în capătu îndepărtat, o baracă dărăpănată, cu acoperişul lăsat Între ele, pământul e presărat cu sticle sparte, lăzi ş scânduri rupte. Drax are o sticlă de brandy în buzunar din când în când, o scoate, îşi umezeşte buzele şi bea. În vremuri ca astea, când îl chinuie setea şi are bani destui în buzunar, bea câte o săptămână fără să se oprească nici să răsufle. Două-trei sticle în fiecare zi. Mai mult. Nu-i vorba de nevoie sau plăcere, nu-i vorba că vrea sau nu vrea. Setea îl călăuzeşte, orbeşte, cu uşurinţă. Diseară o să ucidă, însă omorul nu e cel mai important lucru din mintea lui. Setea e mult mai mare decât furia. Furia e iute şi aprigă, dar setea e durabilă. Furia are întotdeauna un sfârşit, un deznodământ scăldat în sânge, dar setea e fără fund şi fără margini.

Aşază cu grijă sticla jos, la picioare, şi îşi verifică revolverul. Când deschide butoiaşul, gloanţele cad pe pământ şi, înjurând, se întinde să le caute. Îşi pierde echilibrul, se înclină într-o parte, apoi se îndreaptă. Când se ridică, depozitul de cherestea i se leagănă în

față, iar luna se clatină și tremură pe cer. Drax clipește și scuipă. Gura i se umple de vomă, însă o înghite, ia sticla de jos și bea. A pierdut un glonț, dar nu contează. Mai sunt încă patru și n-o să aibă nevoie decât de unul ca să-l omoare pe doctorul ăla irlandez. O să aștepte aici, lângă poartă, și, când ei o să intre, o să-i tragă un glonț în cap. Asta o să fie tot. Fără avertismente sau discuții. Dacă ar fi ceva de capul ticălosului ăluia nenorocit de Baxter sau al slugoiului ăluia netot al lui, ar putea rezolva singuri treaba, dar așa, trebuie s-o facă Henry Drax în locul lor. A, ceilalți vorbesc și fac planuri, jurăminte și promisiuni, totuși sunt al naibii de puțini ticăloși care s-o și *facă*.

Luna e învăluită de nori, iar umbrele din depozit s-au îndesit și s-au contopit. Se așază pe un butoi și cercetează întunericul nelămurit și neregulat. Încă mai poate desluși marginile porții și partea de sus a peretelui de alături. Când aude glasurile celor doi, se ridică și face încet un pas înainte, apoi încă unul. Glasurile se aud mai tare și mai clar. Trage cocoșul revolverului și se echilibrează ca să tragă. Poarta scârțâie și începe să se deschidă spre interior. Îi privește cum intră împreună în curte: două siluete întunecate, fără expresie și fără trăsături, ca niște stafii. Un cap, două capete. Aude un șobolan chițăind și fugind și simte o sete cumplită crescând în el. Inspiră o dată, ține, apoi trage. Bezna spintecată o clipă îl înghite, apoi îl scuipă afară. Omul din stânga se îndoaie și se prăbușește pe zgură cu o bufnitură înăbușită. Drax lasă revolverul în jos, trage

o duşcă de brandy şi se apropie să vadă dacă e mort de-a binelea sau mai e nevoie să folosească şi cuţitul ca să termine treaba. Se ghemuieşte lângă trup şi aprinde un chibrit. Se uită în jos în timp ce flacăra gălbuie creşte în mâna lui, apoi se lasă pe călcâie şi înjură.

Slugoiul de Stevens e cel care zace mort. A împuşcat omul greşit, fir-ar să fie, asta-i tot. Se ridică şi se uită în jur. Sumner n-a fugit înapoi pe poartă – ştie asta –, iar zidurile din jur sunt înalte şi au coama presărată cu sticlă spartă. Trebuie să fie încă pe undeva prin curte.

— Eşti aici, domnule doctor? strigă el. De ce nu te-arăţi? Dacă vrei să mă prinzi, acu ai cea mai bună ocazie. N-o să mai apuci vreodată alta mai bună. Uite, las jos pistolul.

Pune arma jos în faţa lui şi ridică mâinile.

— Acu ai şansa la o luptă corectă. Fără arme, şi eu am un pahar, două la bord, ca să avem forţe egale.

Se opreşte şi se uită din nou în jur, însă din beznă nu vine nici un răspuns şi nu se zăreşte nici o mişcare.

— Ei, hai, strigă el, ştiu că eşti aici. Nu te sfii. Baxter zice că vrei să mă urmăreşti, să tocmeşti un om să mă caute în Canada, da' uite-mă chiar în faţa ta. Viu şi al naibii de nevătămat. Atunci, de ce nu profiţi de ocazie?

Mai aşteaptă câteva clipe, apoi ridică revolverul şi porneşte spre baraca din fundul curţii. Când se apropie destul ca să se uite înăuntru, se opreşte. Uşa e pe jumătate deschisă. Baraca are o fereastră în faţă şi una, mai mică, pe-o latură. Amândouă sunt sparte şi fără

obloane. Ştie sigur că trebuie să fi auzit cineva primul foc; dacă nu-l împuşcă repede pe doctor, o să fie prea târziu şi tot norocul lui o să se sfârşească. Dar unde s-a vârât nemernicul ăla prefăcut? Unde stă la pândă?

În baracă, Sumner strânge în mâini o lamă de fierăstrău ruginită. O ţine în echilibru pe umărul ridicat şi aşteaptă. Când Drax păşeşte peste prag, o aruncă înainte, într-un arc de cerc orizontal ferm. Muchia zimţată loveşte chiar deasupra claviculei. O ţâşnitură de sânge arterial fierbinte, un gâlgâit prelung şi dezgustător. Drax rămâne în picioare o clipă, aşteptând parcă să i se mai întâmple şi altceva – ceva mai bun –, apoi se răstoarnă pe spate, lovind pragul de sus. Are capul strâmb. Rana crestată se cască de parcă ar fi o a doua gură. Sumner, fără să se gândească sau să şovăie, mişcându-se ca într-un vis, trage înapoi lama, pe urmă o împinge mai adânc. Drax, aproape decapitat, se prăbuşeşte cu faţa în noroiul negru de afară; revolverul zăngăneşte pe podeaua barăcii. Sumner se holbează o clipă, îngrozit de ce-a făcut, apoi înşfacă arma şi se năpusteşte în curtea plină de zgură.

În bezna tăcută a străduţei înguste, se simte dintr-odată monstruos, umflat, de parcă trupul tremurător i s-ar fi mărit de două ori. Se întoarce în oraş, cu paşi măsuraţi, fără să se grăbească şi fără să se uite măcar o dată în urmă. Nu ia în seamă primele două cârciumi pe care le vede, dar intră într-a treia. Înăuntru, un bărbat cântă la pian şi o femeie cu faţa rotundă îl acompaniază cu

vocea. Toate mesele și băncile sunt ocupate, așa că-și găsește un scaun la tejghea. Cere o bere slabă de patru penny, așteaptă să nu-i mai tremure mâinile, apoi o bea și mai cere una. Se căznește să-și aprindă pipa, dar strică chibritul și, când încearcă din nou, pățește la fel. Se lasă păgubaș și pune pipa la loc în buzunar, lângă revolverul lui Drax. Cârciumarul îl privește, însă nu zice nimic.

— Îmi trebuie un mers al trenurilor, îi spune Sumner. Ai vreunul pe-aici?

Cârciumarul clatină din cap.

— Ce tren cauți?

— Primul care pleacă din oraș.

Cârciumarul se uită la ceasul de buzunar.

— Trenul poștal a plecat de-acum, spune el. O să treacă altul dimineață.

Sumner încuviințează. Femeia începe să cânte „The Flying Dutchman", iar bărbații care joacă domino în colț i se alătură la refren. Cârciumarul zâmbește și clatină din cap auzind cântecul răgușit.

— Știi un om pe nume Jacob Baxter? îl întreabă Sumner.

— Toată lumea îl știe pe Baxter. Dat naibii de bogat, stă pe Charlotte Street, la numărul 27. Era băgat în afacerile cu balene, dar acum a trecut la petrol lampant și parafină, se zice.

— De când?

— De când cele două corăbii ale lui s-au scufundat în golful Baffin în sezonul trecut și a primit banii de

la asigurări. Oricum, afacerile cu baleniere sunt pe ducă, iar el a ieșit chiar la timp. Jacob Baxter e un om cinstit, îți zic eu. Poți să cauți cât vrei, n-o să găsești nici o pată pe cinstea lui.

— Cât a primit pentru corăbii?

Cârciumarul ridică din umeri.

— O grămadă, se zvonește. Le-a dat ceva nevestelor și plozilor ălora de s-au înecat, dar tot a păstrat destul pentru el, fii sigur.

— Și-acum e cu parafina și petrolul lampant?

— Parafina e ieftină și arde mult mai curat decât uleiul de balenă. Aș folosi și eu.

Sumner își privește mâinile cenușii și stropite cu sânge așezate pe lemnul închis al tejghelei. Ar vrea să plece acum, să scape de toate astea, dar simte o apăsare tot mai puternică în cap și în piept, ca o creatură crescută înăuntrul lui, care râcâie cu ghearele ca să se elibereze.

— Cât de departe de-aici e Charlotte Street?

— Charlotte Street? Nu prea departe. Mergi până la colț și faci stânga la Casa de rugăciune metodistă, iar după aia tot înainte. Ești o cunoștință de-a domnului Baxter, nu?

Sumner clatină din cap. Scoate un șiling din buzunar, îl împinge peste tejghea și face semn că nu vrea rest. Când pleacă, femeia cântă „Scarboro' Sands", iar bărbații s-au întors la jocurile lor.

Casa lui Baxter are un gard cu țepi în vârf și cinci trepte de piatră care duc la ușă. Ferestrele sunt oblonite,

dar vede o lumină prin oberliht. Trage de clopoțel și, când răspunde servitoarea, îi spune numele și că a venit să-l vadă pe domnul Baxter c-o daraveră grabnică. Femeia îl măsoară din cap până-n picioare, stă pe gânduri o clipă, apoi deschide ușa mai larg și îl roagă să aștepte în antreu, unde miroase a săpun cu gudron și ceară de lemn. Antreul e mobilat cu un cuier de pălării din os de balenă, o oglindă rococo și o pereche de vaze chinezești asortate. Sumner își scoate pălăria și verifică dacă mai are în buzunar revolverul lui Drax. În altă încăpere, un ceas bate sfertul. Aude țăcănitul unor botine pe pardoseală.

— Domnul Baxter vă primește în birou, spune servitoarea.

— Mă aștepta?

— N-aș putea spune dacă vă aștepta sau nu.

— Dar numele nu l-a tulburat?

Servitoarea se încruntă și ridică din umeri.

— I-am zis ce mi-ați cerut, și el mi-a spus să vă conduc direct în birou. Asta-i tot ce știu.

Sumner dă din cap și-i mulțumește. Servitoarea îl conduce, pe lângă o scară largă de mahon, spre o încăpere din spatele casei. Se oferă să bată ea la ușă, dar Sumner scutură din cap și-i face semn să plece. Așteaptă până urcă din nou scările, apoi scoate revolverul din buzunar și verifică dacă are vreun glonț în butoiaș. Răsucește mânerul de alamă și deschide ușa. Baxter stă pe un scaun lângă foc, într-o haină de casă din catifea și o pereche de papuci brodați. Are o figură prudentă,

însă nu tulburată. Când dă să se ridice, Sumner îi arată revolverul și-i spune să rămână unde e.

— Ei, n-ai nevoie de armă, Patrick, îl dojenește Baxter. Nu-i nevoie de așa ceva.

Sumner închide ușa și înaintează până în mijlocul încăperii. Pe două laturi sunt biblioteci, pe podea e o blană de urs, iar deasupra șemineului se văd un peisaj marin și o pereche de harpoane încrucișate.

— Aș zice că asta hotărăsc eu, nu dumneata, răspunde el.

— Poate că da. O sugestie prietenească, atâta tot. Orice s-a întâmplat în seara asta, putem rezolva fără să fie nevoie de arme de foc, sunt convins.

— Care era planul tău? Ce-ai fi vrut să se întâmple la depozitul ăla de cherestea?

— Despre ce depozit de cherestea e vorba?

— Omul tău, Stevens, e mort. Nu mai face pe prostul.

Baxter rămâne cu gura căscată o clipă. Aruncă o privire la foc, tușește de două ori, apoi ia o gură din porto. Are buzele subțiri și umede, iar chipul îi e lipsit de culoare, în afară de ușoara umflătură albăstrie a nasului și de mâzgălelile vinișoarelor sparte de pe obraji.

— Hai să-ți explic ceva, Patrick, spune el, înainte să tragi vreo concluzie pripită. Stevens era un om bun, harnic, loial, ascultător, dar sunt și oameni care nu pot fi controlați. Ăsta-i adevărul adevărat. Sunt prea răi și prea proști. Nu primesc ordine și nu se lasă conduși. Un om ca Henry Drax, de pildă, e un pericol grav pentru

oricine din preajma lui; nu înțelege binele general; nu ascultă de nici un stăpân în afara lui și a propriilor nevoi abjecte. Când un om ca mine, un om cinstit, un om de afaceri și de bun-simț, descoperă că are în slujba lui un nemernic periculos și nesupus din ăsta, singura lui întrebare e: cum aș putea să scap de el înainte să mă distrugă împreună cu toată munca mea?

— Și de ce să mă bagi pe mine în asta?

— A fost o greșeală din partea mea, Patrick, recunosc, dar eram la strâmtoare. Când s-a întors Drax, acum o lună, m-am gândit să-l fac părtaș la planurile mele. Știam că e o jigodie periculoasă, totuși am crezut că pot să-l folosesc. A fost greșeala mea, firește. Am avut de la început niște îndoieli, dar când am primit scrisoarea dumitale din Lerwick, am înțeles clar că m-am legat de un monstru. Știam că trebuie să mă descotorosesc de el înainte să-și înfigă dinții și mai adânc în carnea mea. Dar cum s-o fac? E un nemernic needucat, totuși nu-i un prost. E viclean și perfid, și e în stare să ucidă pe cineva doar de plăcere. O brută ca asta n-o poți convinge sau duce cu vorba. Știi la fel de bine ca mine. Trebuie să folosești forța, chiar violența la nevoie. Mi-am dat seama că e musai să-i întind o cursă, să-l ademenesc și să-l prind nepregătit, și m-am gândit că pot să te folosesc pe dumneata ca momeală. Ăsta a fost planul meu. A fost nechibzuit și nesocotit, înțeleg acum. N-ar fi trebuit să te folosesc și, dacă Stevens e mort, așa cum spui...

Ridică din sprâncene și așteaptă.

— Stevens a fost împușcat în ceafă.

— De Drax?

Sumner încuviințează.

— Și ce s-a întâmplat cu țicălosul ăla înrăit?

— L-am omorât.

Baxter dă din cap încet și strânge din buze. Închide ochii, apoi îi deschide iar.

— Asta dovedește ceva îndrăzneală, spune el. Pentru un doctor, adică.

— Era care pe care.

— Vrei să bei un pahar de vin cu mine acum? întreabă Baxter. Sau măcar să te așezi?

— O să rămân unde sunt.

— Ai făcut bine că ai venit încoace, Patrick. Pot să te ajut.

— N-am venit aici pentru nenorocitul dumitale de ajutor.

— Atunci, de ce? Nu ca să mă omori și pe mine, sper? La ce-ar folosi?

— Nu cred că eram acolo ca momeală. Mă voiai mort.

Baxter scutură din cap.

— De ce să vreau așa ceva?

— L-ai pus pe Cavendish să scufunde Volunteer, iar Drax și cu mine suntem singurii care ar fi putut să știe sau să ghicească. Drax mă împușcă pe mine, apoi Stevens îl împușcă pe Drax, și totul e elegant și curat. Atâta doar că planul n-a mers. A dat un rateu.

Baxter înclină capul într-o parte și își scarpină o clipă nasul.

— E un raționament foarte pătrunzător din partea dumitale, spune el, dar nu-i corect, nu-i deloc corect. Fii atent acum, Patrick, ascultă cu mare atenție ce spun. În depozitul ăla de cherestea sunt doi oameni morți, unul din ei ucis de mâna dumitale. Aș zice că de asta ai mare nevoie de ajutorul meu.

— Dacă spun adevărul, n-am de ce să mă tem de lege.

Baxter pufnește auzindu-i vorbele.

— Haide, Patrick, spune el. Nu ești așa de prost și de naiv să crezi o chestie așa de trasă de păr. Știu că nu. Ești un om de lume, ca mine. Poți să-i înșiri judecătorului teoriile dumitale, firește că poți, dar eu îl cunosc deja de niște ani și nu sunt așa de sigur că o să le creadă.

— Sunt singurul din echipaj care a scăpat cu viață, singurul care știe.

— Mda, dar cine *ești* dumneata, mai exact? Un irlandez cu obârșie neclară. Ar urma niște anchete, Patrick, investigații despre trecutul dumitale, despre perioada din India. A, poți să mă pui într-o situație foarte neplăcută, sunt sigur, însă și eu pot să-ți fac același lucru, ba chiar mult mai rău, dacă îmi pun mintea. Vrei să-ți pierzi timpul și să-ți consumi energia în felul ăsta? Pentru ce? Drax e mort și corăbiile sunt amândouă scufundate. Nu se mai întoarce nimeni din morți, te asigur.

— Pot să te împușc chiar aici și acum.

— Sigur că poți, dar după aia o să ai două crime în cârcă și la ce o să te-ajute? Trebuie să-ți folosești capul acum, Patrick. Asta-i șansa dumitale să lași totul în

urmă, s-o iei de la capăt. De câte ori în viață se întâlnește omul cu o asemenea ocazie rară? Mi-ai făcut un mare serviciu omorându-l pe Henry Drax, oricum s-a întâmplat, și aș fi bucuros să te plătesc pentru asta. Îți număr 50 de guinee în mână în noaptea asta și poți să lași jos arma, să pleci din casa mea și să nu te mai uiți vreodată în urmă.

Sumner nu se mișcă.

— Nu-i nici un tren până dimineață, spune el.

— Atunci, ia un cal din grajdul meu. Pot să-i pun chiar eu șaua.

Baxter zâmbește, apoi se ridică încet și se duce până la un seif mare de fier aflat într-un colț al biroului. Îl descuie, scoate o pungă cu bani din pânză maronie și i-o dă lui Sumner.

— Sunt 50 de guinee de aur pentru tine, spune el. Du-te la Londra. Uită de nenorocitul de Volunteer, uită de Henry Drax. Nici unul nu mai există. Viitorul e cel care contează acum, nu trecutul. Și nu-ți face probleme nici pentru depozitul de cherestea. O să născocesc eu o poveste care să-i pună pe o pistă greșită.

Sumner se uită la punga cu bani, o cântărește o vreme în mână, dar nu răspunde. Credea că-și cunoaște limitele, însă totul s-a schimbat acum – lumea e dezlănțuită, plutește în derivă. Știe că trebuie să acționeze repede, că trebuie să facă *ceva* înainte să se schimbe iar, înainte să se închege din nou și să-l prindă în capcană. Dar ce?

— Ne-am înțeles, atunci? întreabă Baxter.

Sumner pune punga pe masa de lucru și se uită spre seiful deschis.

— Dă-mi și restul, răspunde el, și te las în pace.

Baxter se încruntă.

— Tot ce-i în seiful ăla. Fiecare nenorocit de penny.

Baxter zâmbește ușor, de parcă ar fi o glumă.

— 50 de guinee sunt o sumă frumușică, Patrick. Dar ți-aș da bucuros încă 20 dacă chiar simți nevoia.

— Vreau totul. Oricât o fi acolo. Totul.

Baxter nu mai zâmbește și se holbează la el.

— Deci ai venit să mă *jefuiești*? Asta e?

— Doar îmi folosesc capul, așa cum m-ai sfătuit. Ai dreptate, adevărul n-o să mă ajute acum, însă grămada aia de bani sigur o să mă ajute.

Baxter se uită urât. Nările îi freamătă, totuși nu face nici un pas spre seif.

— Nu cred că o să mă omori în propria mea casă, spune el calm. Nu cred că ai coaie să faci așa ceva.

Sumner îndreaptă revolverul spre capul lui Baxter și trage cocoșul. Unii dau dovadă de slăbiciune în fața morții, își spune el, unii pornesc în forță și apoi se înmoaie, dar nu mi se poate întâmpla mie. Nu acum.

— Tocmai l-am omorât pe Henry Drax cu o lamă de fierăstrău ruptă, răspunde el. Chiar crezi că o să-mi plesnească nervii dacă-ți trag un glonț în țeastă?

Fălcile lui Baxter se încordează, iar ochii lacomi îi fug în lături.

— O lamă de fierăstrău, asta era? întreabă el.

— la geanta aia de piele, îi ordonă Sumner făcând semn cu revolverul. Umple-o.

După vreun minut, Baxter se supune. Sumner verifică dacă seiful e gol, apoi îi spune să se întoarcă cu fața la perete. Taie cu briceagul cordonul de satin al draperiei, leagă mâinile lui Baxter la spate, apoi îi îndeasă în gură un șervet, pe care-l prinde cu eșarfa de la gât.

— Acum du-mă la grajduri, spune el. Ia-o înainte.

Trec prin holul din spate, apoi prin bucătărie. Sumner trage zăvorul ușii din dos și ies în grădina ornamentală. Are alei cu pietriș și straturi de flori înălțate, un iaz cu pești și o fântână de fontă. Îl împinge pe Baxter înainte. Trec pe lângă un șopron cu unelte și un foișor traforat, înconjurat de cimișir. Când ajung la grajduri, Sumner deschide ușa dintr-o parte și se uită atent înăuntru. Sunt trei boxe de lemn și o încăpere pentru harnașamente, cu sule, ciocane și un banc de lucru. Pe un raft de lângă ușă e un felinar. Îl împinge pe Baxter într-un colț, aprinde felinarul, pe urmă ia o bucată de frânghie din încăperea pentru harnașamente și face un laț la unul din capete. Pune lațul în jurul gâtului lui Baxter, îl strânge până îi ies ochii din cap și prinde celălalt capăt al frânghiei de o grindă. Trage tare de ea, până când tălpile din piele de căprioară ale papucilor brodați abia mai ating scândurile murdare ale podelei, apoi o fixează de un cârlig din perete. Baxter geme.

— Stai liniștit și taci și o să te găsească viu dimineață, spune Sumner. Dacă te agiți și te zbați, s-ar putea să nu se termine la fel de bine.

În grajd găsește trei cai – doi sunt negri, tineri, vioi, iar celălalt e sur și mai bătrân. Scoate calul sur din boxă și pune șaua pe el. Când fornăie și se foiește, Sumner îl mângâie pe gât și-i murmură un cântecel, până când calul se liniștește îndeajuns ca să-i pună zăbala. Stinge felinarul, apoi deschide ușile mari și așteaptă un minut, ascultând și privind cu atenție. Aude tânguirea și murmurul vântului printre copaci, stupitul unei pisici, însa nimic mai grav. Străduța cu grajduri e pustie: lumina se prelinge din lămpile cu gaz care o străjuiesc spre cerul umbrit. Aruncă geanta pe greabănul calului și își vâră cizmele în scări.

Zorii îl prind la 20 de mile spre nord. Trece prin Driffield fără să se oprească. La Gorton, face popas și lasă calul să se adape din iaz, apoi merge mai departe spre nord-vest, prin păduri de fag și paltin și de-a lungul unor funduri de văi secate. Când cerul se luminează, vede câmpuri arate ce se întind de o parte și de alta, cu brazdele adânci presărate cu bulgări mai deschiși, de calcar. Urzici moarte, scaieți și rugi se încolăcesc și vârstează gardurile vii. Pe la amiază ajunge în vârful coastelor nordice ale dealurilor The Wolds și coboară pe câmpia peticită de dedesubt. Când intră în orașul Pickering, e din nou noapte, cerul albastru-închis e spuzit de stele, iar el e amețit și îi e greață de foame și

de nesomn. Găsește un grajd cu plată pentru cal și își ia o cameră la hanul de alături. Când e întrebat, spune că îl cheamă Peter Batchelor și merge din York spre Whitby, să-și vadă unchiul care s-a îmbolnăvit și s-ar putea să moară.

Doarme în noaptea aceea cu revolverul lui Drax strâns în mâna dreaptă și cu geanta de piele vârâtă sub cadrul de fier al patului. Dimineață devreme, mănâncă porridge și rinichi la micul dejun și ia pentru ceai o coajă de pâine cu untură învelită în hârtie de împachetat. După vreo șase-șapte mile, drumul spre nord începe să urce neîntrerupt, pe lângă desișuri de pini și pășuni pline de hârtoape. Gardurile vii se răresc și apoi dispar, iarba lasă loc grozamei și ferigilor; peisajul devine mai aspru și mai sărăcăcios. Curând ajunge în turbărie. De jur împrejur, continente de nori cu margini întunecate atârnă deasupra unei întinderi vălurite și golașe de purpuriu, maroniu și verde. Simte o nouă răcire bruscă a aerului tare. Dacă Baxter pune oameni pe urmele lui, e aproape sigur că n-o să-l caute aici, cel puțin nu din prima – poate spre vest sau spre sud, în Lincolnshire, dar nu aici, nu încă. Se așteaptă să mai aibă la dispoziție vreo zi până să sosească în Pickering veștile de la Hull, timp destul ca să ajungă pe coastă și să găsească o corabie care să-l ducă spre est, în Olanda sau Germania. Când ajunge în Europa, o să folosească banii lui Baxter ca să dispară, să devină altcineva. O să-și ia un nume nou și o să găsească o meserie nouă. O să uite tot ce

s-a întâmplat odinioară, își spune el, o să șteargă tot ce-a rămas în urmă.

Norii se adună, tot mai întunecați, și se pornește o ploaie zdravănă. Întâlnește un căruțaș care merge spre sud, cu oi pentru târg, și se opresc să stea de vorbă. Sumner îl întreabă cât de departe e Whitby, iar căruțașul își scarpină bărbia sură și se încruntă, de parcă întrebarea ar fi grozav de încurcată, apoi îi spune că are noroc dacă ajunge acolo până se înserează. Câteva mile mai încolo, Sumner părăsește drumul spre Whitby și o taie spre nord-vest, către Goathland și Beck Hole. Ploaia se oprește, iar cerul devine de un albastru palid, vărătic. Iarba-neagră purpurie e răzleață și arsă pe taluzurile de lângă drum, iar în depărtare se zăresc pâlcuri de copaci și tufișuri adunate în vâlcelele umede. Sumner își mănâncă pâinea cu untură de vită și ia dintr-un pârâu niște apă maronie, cu gust de turbă. Trece prin Goathland și se îndreaptă spre Glaisdale. Turbăria se preschimbă din nou pentru scurt timp în pajiște mărginită de ferigi, scânteioare și boz, apoi se înalță din nou și redevine aridă, cu vegetație măruntă. În noaptea aceea, Sumner doarme tremurând într-un șopron pe jumătate prăbușit, iar dimineață încalecă din nou și merge mai departe spre nord.

Când ajunge la marginea târgușorului Guisborough se oprește la grajduri, vinde calul și șaua la jumătate de preț, apoi își ia geanta și se îndreaptă spre centru. Cumpără de la un vânzător de ziare un exemplar din *Courant*

de Newcastle și-l citește pe peron. Relatarea crimei și jafului din Hull ocupă jumătate de coloană pe pagina a doua. Drept făptaș e identificat Patrick Sumner, irlandez și fost militar, și apare și o descriere a calului furat, precum și o mențiune despre recompensa substanțială oferită de Baxter oricui vine cu informații utile. Lasă ziarul împăturit pe bancă și se urcă în următorul tren spre Middlesbrough. Compartimentul miroase a funingine și ulei de păr; înăuntru mai sunt două femei care stau de vorbă și un bărbat, adormit în colțul îndepărtat. Își înclină pălăria spre femei și zâmbește, însă nu se arată dornic să intre în vorbă. Ridică geanta de piele pe genunchi și-i simte greutatea liniștitoare.

În noaptea aceea caută glasuri care vorbesc în limbi străine. Merge de-a lungul docurilor, dintr-o tavernă în alta, ascultându-le: rusă, germană, daneză, portugheză. Are nevoie de cineva isteț, se gândește el, dar nu prea isteț; lacom, dar nu prea lacom. La taverna baltică de pe Commercial Street găsește un suedez, un căpitan al cărui bric pleacă dimineață spre Hamburg, cu o încărcătură de fier și cărbuni. Are fața lătăreață și ochii roșii, iar părul îi e atât de blond, că pare aproape alb. Când îi spune că are nevoie de o cușetă și că va plăti oricât e nevoie pentru acest privilegiu, suedezul îl măsoară sceptic, zâmbește și-l întreabă câți oameni a ucis.

— Doar unul, răspunde Sumner.

— Numai unul? Și a meritat-o?

— Aș zice că a meritat-o cu vârf și îndesat.

Suedezul râde, apoi clatină din cap.

— Corabia mea e comercială. Îmi pare rău. N-avem loc pentru pasageri.

— Atunci, pune-mă la muncă. Pot să trag o parâmă dacă-i nevoie.

Căpitanul clatină iar din cap și ia o gură de whisky.

— Nu se poate, spune el.

Sumner își aprinde pipa și zâmbește. Bănuiește că fermitatea asta e numai de fațadă, o cale de-a mări prețul călătoriei. Se întreabă o clipă dacă suedezul ar putea citi *Courant* din Newcastle, dar hotărăște că e puțin probabil.

— Oricum, cine ești? îl întreabă suedezul. De unde vii?

— Nu contează.

— Totuși, ai un pașaport, niște acte? O să ți le ceară la Hamburg.

Sumner scoate din buzunar un singur *sovereign*[1] și îl împinge peste masă.

— Asta am, răspunde el.

Suedezul ridică din sprâncenele blonde și dă din cap. Tumultul vocilor de beți crește în jurul lor, apoi scade. Se deschide o ușă, iar aerul plin de fum le tremură deasupra capetelor.

— Omul pe care l-ai ucis era bogat?

— N-am ucis pe nimeni, spune Sumner. Glumeam doar.

1. Monedă britanică de aur echivalentă cu 20 de șilingi sau cu o liră sterlină.

Suedezul se uită la moneda de aur, dar nu se întinde după ea. Sumner se lasă pe spate în scaun și așteaptă. Știe că viitorul e aproape: îi simte zvâcnirea și zbaterea, golul sclipitor. Iar el stă chiar pe buza lui, în echilibru, gata să pășească.

— Cred c-o să găsești pe cineva să te ia, răspunde suedezul în cele din urmă. Dacă-l plătești destul de bine.

Sumner mai scoate un *sovereign* din buzunar și îl așază lângă primul. Monedele gemene licăresc galben în lumina de gaz pâlpâitoare; pe tăblia mesei, udă și neagră, sticlesc ca niște ochi. Ridică privirea spre suedez și zâmbește.

— Chiar cred că l-am găsit, spune el.

25

Într-o dimineață senină, o lună mai târziu, face o vizită la Zoologischer Garten din Berlin. E proaspăt bărbierit și are un costum nou și un nume nou. Hoinărește pe aleile de pietriș, fumându-și pipa și oprindu-se din când în când să se uite la animalele care cască, se cacă și se scarpină. Pe cer nu-i nici un nor, iar soarele blând de toamnă își revarsă căldura peste toate. Vede lei, cămile și maimuțe; privește un băiețel în costum de marinar care hrănește cu chifle o zebră singuratică. E aproape amiază, iar el începe să-și piardă interesul, când observă ursul. Cușca în care stă nu-i mai largă decât puntea unei corabii. Într-un capăt e o groapă plumbuită plină cu apă, iar în peretele din spate, o arcadă joasă de cărămidă care duce spre un bârlog cu un culcuș de paie. Ursul stă în spate, privind nepăsător înainte. Are blana jerpelită, rară și gălbuie, iar botul îi e pătat și năpârlit. În timp ce se se uită la urs, o familie vine și se sprijină de balustradă lângă el. Unul din copii întreabă în germană dacă ăsta e leul sau tigrul, iar celălalt râde de el. Se ceartă puțin, dar mama îi dojenește și-i liniștește. Când familia pleacă, ursul așteaptă o

vreme, apoi pornește greoi înainte, cu capul smucindu-se ca o vergea magică și picioarele târșâindu-se greoaie pe podeaua de ciment. Ajunge în partea din față a cuștii și își împinge botul cât de departe poate printre barele negre, până când fața lui îngustă și cruntă e doar la trei picioare de a lui Sumner. Adulmecă aerul și se uită țintă la el cu ochii sfredelitori, ca niște porți înguste spre o întunecime mai mare. Sumner ar vrea să întoarcă privirea, dar nu poate. Căutătura animalului îl pironește în loc. Ursul fornăie, iar Sumner îi simte răsuflarea aspră pe față și pe buze. O clipă e cuprins de spaimă, însă apoi, când spaima se stinge și își pierde forța, simte o împunsătură de singurătate și de lipsă.

În seria ACTUAL

au apărut:

Bernhard Schlink – *Femeia de pe scări*
Mary Chamberlain – *Contoreasa de la Dachau*
Patti Smith – *Torcătoarea de vise*
Andrei Makine – *Patria locotenentului Schreiber: romanul unei vieți*
Hiromi Kawakami – *Prăvălia de mărunțișuri a domnului Nakano*
Emir Kusturica – *Străin în căsnicie*
Hélène Grimaud – *Lecții aparte*
Irvine Welsh – *Viața sexuală a gemenelor siameze*
Nuruddin Farah – *Ascuns la vedere*
Natsuo Kirino – *Insula Tokyo*
György Dragomán – *Rugul*
Brooke Davis – *Obiecte pierdute*
Milena Busquets – *Până și asta o să treacă*
Margaret Mazzantini – *Splendoare*
Jean Mattern – *Septembrie*
David Cronenberg – *Mistuiți*
Philippa Gregory – *Blestemul regelui*
Harper Lee – *Du-te și pune un străjer*
Ali Eskandarian – *Anii de aur*
Viktor Remizov – *Cenușă și țărână*
Anchee Min – *Sămânța încolțită*

Takashi Hiraide – *Pisica musafir*

Zeruya Shalev – *Durere*

Tracy Chevalier – *La marginea livezii*

Saud al-Sanousi – *Tulpina de bambus*

Elif Shafak – *Bastarda Istanbulului*

Roy Lewis – *Cum l-am mâncat pe tata sau Omul evoluție*

Christine Angot – *O iubire imposibilă*

María Dueñas – *Cumpătarea*

Burhan Sönmez – *Istanbul Istanbul*

Florian Illies – *1913: Vara secolului*

Yann Martel – *Munții înalți ai Portugaliei*

Philippa Gregory – *Îmblânzirea reginei*

Ngũgĩ wa Thiong'o – *Un bob de grâu*

Jonathan Franzen – *Puritate*

Susan Abulhawa – *Albastrul dintre cer și ape*

Patti Smith – *Trenul M*

Michele Mari – *Roderick Duddle*

Simon Liberati – *Eva*

Philippe Besson – *Rătăcitori prin Lisabona*

Irina Teodorescu – *Blestemul tâlharului mustăcios*

Jón Kalman Stefánsson – *Tristețea îngerilor*

David Duchovny – *Bucky F*cking Dent*

Charles Bukowski – *Dragoste la 17,50 $*

Ian McEwan – *Coajă de nucă*

Anna Gavalda – *O viață mai bună*

Eowyn Ivey – *Spre marginea luminoasă a lumii*

Geraldine Brooks – *Poporul cărții*

Dorit Rabinyan – *Viața dincolo de granițe*

Clara Usón – *Fiica Estului*

Asko Sahlberg – *Irod*

Andreï Makine – *Arhipelagul altei vieți*
Philippa Gregory – *Trei surori, trei regine*
Ian McGuire – *Apele Nordului*

în pregătire:

Lily King – *Euforia*

www.polirom.ro

Redactor: Ada Tanasă
Coperta: Carmen Parii
Tehnoredactor: Luminița Păun

Bun de tipar: iulie 2017. Apărut: 2017
Editura Polirom, B-dul Carol I nr. 4 • P.O. BOX 266
700506, Iași, Tel. & Fax: (0232) 21 41.00; (0232) 21.41.11;
(0232) 21.74.40 (difuzare); E-mail: office@polirom.ro
București, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A,
sc. 1, et. 1, sector 4, 040031, O.P. 53
Tel.: (021) 313.89.78; E-mail: office.bucuresti@polirom.ro

Tiparul executat la GANESHA PUBLISHING HOUSE – București
tel.: 021 423.20.58, tel./fax: 021 424.98.13,
e-mail: contact@ganesa.ro, web: ganesa.ro

Contravaloarea timbrului literar se depune în contul
Uniunii Scriitorilor din România
Nr. RO44RNCB5101000001710001 BCR UNIREA